

ANTHOLOGIA ANTIJUDAICA

Őszinte beszéd a zsidókról

Előszó

„Azantiszemitizmus elfogadhatatlan. Lelkileg mindannyian szemiták vagyunk.” (XI. Pius pápa, 1938. szeptember 6.)

Van a világon egy lélekszámban kicsiny, az önértékelés terén viszont felülmúlhatatlan embercsoport (nép, faj, vallás, kaszt vagy mindez együtt?): eredetük a régmúlt homályába vész, senki sem tudja honnan is jöttek valójában, tény viszont, hogy jelenlétüktől lett „viselős” az utolsó két évezred, és különösen az utolsó két évszázad történelme. Saját, privát használatra szánt istent kreáltak maguknak, ami önmagában nem lett volna baj, hiszen a többi népnek is voltak / vannak saját isteneik, de ők ugyanazzal a lendülettel kétségbe vonták a konkurens istenek létét, s ezzel megteremtették a vallási fanatizmust, majd ráadásul mono-teista szellemi perverziójukkal megfertőzték az emberiség csaknem felét. Önmeghatározásuk szerint ők az „írás népe”, a „Föld sója”, „Isten szeme fénye”. Mint látjuk, szerénységüket csak a humorérzékük múlja felül. A többi nép azonban nem mindig tudta értékelni ezt a fajta sajátos (ön)iróniát, amiből számos diszkrepancia származott a zsidókhöz - mert hiszen róluk van szó -fűződő kapcsolataik tekintetében.

Ahasvérus, a „bolygó zsidó” ivadékaiként mindig is imádtak csavarogni (ők voltak az első turisták), előszeretettel kerestek fel idegen országokat, legtöbbször pereputtyostól, gyakran munkavállalás céljából. Mivel a befogadó országokban állítólag törvényileg tiltották el őket a fizikai munkától, „érdekes” módon teljes szinkronban szentírásukkal, a Talmuddal, mely szerint a legnagyobb fenyegetés a Jahve parancsait be nem tartó zsidók számára az, hogy „munkájukat maguknak kell elvégezniük, ahelyett hogy azt másokkal végeztetnék el”, amire később a zsidó szocik sajátos jelszava akként rí-' melt, hogy „éljen a munka... ha más végzi!”, így aztán jobb híján (?) nem mindig „keresztényi” foglalatossággal keresték meg a mindennapi betevőt, mint például uzsorások, orgazdák, kuruzslók, kocsmárosok, seftelők, szélhámosok, rabszolga- és lánykereskedők vagy bordélyosok, utóbb a „forradalmak főmérnökeiként” (Gougenot des Mousseaux), hivatásos világmegváltókként és tév-tanterjesztőkként, gengszterekként, háborús szállítókként, népbuítás-ipari (film, show-, illetve soabiznisz, média) vállalkozókként vagy éppen tőzsdemanipulátorokként. Előbb-utóbb azonban szinte mindenhol kitelt az idejük, és a gazdanépek többé-kevésbé drasztikus módon igyekeztek őket távozásra bírni, légyen szó Perzsiáról vagy Babilonról, Egyiptomról vagy Rómáról, Spanyolországról vagy Angliáról, Franciaországról vagy Oroszországról, Lengyelországról vagy Németországról és ígytovább.

Dacára azonban a valós vagy vélt üldöztetéseknek és nyomukban a kiűzetéseknek, rendszerint mégis mindig újra visszakéredzkedtek korábbi „szenvetések” színhelyére, nyilván mazochizmusból, mert ahol csak ütnek, vernek és zaklatnak, oda normális ember ugyebár nem vágyik vissza. Persze, ha valakit mindenhol üldöznek, annak nincs sok választása: vagy a kivándorlás egy másik, lehetőleg lakatlan bolygóra (egyesek szerint ez lenne az ideális megoldás), vagy az egyszer már komoly formában (lásd: Hitler) felmerült Madagaszkár-terv (amihez nyilván a malgasoknak is lett volna egykét szavuk), vagy a saját haza alapítása mások földjén (Izrael esetében úgymond „ösi jussról” lévén szó, a palesztinoknak ehhez szavuk sem lehet). A mazochizmussal azonban valahol rokon érzés a szadizmus, amiért a zsidók sohasem mentek a szomszédba, ahogyan ezt az őstörténetüket - saját forrás lévén nyilván hitelesen - felidéző horror-pornó, az Ószövetség is tanúsítja. Később, a szétszóra-tásban, hosszú évszázadokon keresztül a hagyományos, szervezett forma helyett csak alkalmilag és egyénileg áldozhattak a szadizmus oltárán, mint például Torquemada Spanyolhon rettegett inkvizitoraként; Trockij alias Lev Bronstein a bolsevik terror főteoretikusaként és -praktikusaként; Naftali Frenkel, az OGPU komisszárja a gulág feltalálójaként; Louis Lepke Buchalter, a Murder Incorporated, az amerikai maffia ítéletvégrehajtó szerve rémuraként és ebbéli minőségében minden idők legvéresebb kezű köztörvényes bűnözőjeként (aki több mint kétezer ember likvidálására adott parancsot); vagy éppenséggel kapókként a náci koncentrációs táborokban, csekistákként a Szovjetunióban, ávósokként Magyarországon...

A Talmud népe úgy hiszi, hogy maga Jahve adott számára felhatalmazást a nem zsidókkal szembeni kíméletlenségre, és ebbéli hitében az „isteni törvény” későbbi interpretátorai is időről-időre megerősítették. Benjámin Disraeli, a Brit Birodalom miniszterelnökeként arról értekezik, hogy a szerinte felsőbbrendű szemita faj az alantas árja faj kiirtására hivatott. (Ha más nem is, az őszinteség mindenképpen a javára irandó.) „AH is race, there is no other truth”, vagyis a faj minden, nincs más igazság, fogalmazza meg 1844-ben híres maximáját. A Francia Köztársaság miniszterelnökeként kollégája és hitsorsosa, Léon Blum „a zsidó fajt felsőbbrendűnek, uralkodásra valónak tekinti és kötelességének hiszi, hogy segítse győzelmét, segítse minden erejével”, állapítja meg André Gide. „Azért születtem, hogy egy ragyogó és fénylő országban éljek, a kék ég világosságában. Ez azt bizonyítja számomra, hogy mennyire tisztán őrződött meg a zsidó vérem. Tiszteljetek engem arra gondolva, hogy ereimben keveredés nélkül folyik, és hogy egy szennyezetlen faj makulátlan leszármazottja vagyok”, idézi Blumot életrajzírója, Jean Lacouture. „Számomra a jelenlegi német társadalmi közösség, erkölce miatt, a világ egyik pestise, és ha csak egy gombot kéne megnyomnom, hogy kiirtsam az egészset, azonnal megtenném, megsiratva azt a néhány igazat, aki beleesne a műveletbe”, írja Julién Benda, a két világháború közötti baloldali zsidó entellektüel mintapéldánya az *Un régulier dcms le sicc/e* (Egy rendes ember az évszázadban) című művében - remélhetőleg nem önmagára gondolva a címadásnál. „Ha nem öltél meg naponta legalább egy németet, elvesztegetted a napod... Nincs szórakoztatóbb látvány számunkra, mint egy rakás német hullá”, tárja fel lelkének finomságait Ilja Ehrenburg, a szovjet irodalom büszkesége a *Háború* című könyvében. Vaszilij Grosszman, a zsidó gyűlöletirodalom másik neves producere úgy festi le a németeket a *Vörös Csillag* című "klasszikusában", mint „szőrös vadakat, akik kőbarlangjaikban ülve lócsontot rágsálnak”. Mindez már a régmúlt idők termése, intézhetnék el némelyek egy vállrándítással a dolgot, pedig efféle példákban manapság sincs hiány. Alexandre Adler, a párizsi *Courrier International* szerkesztőségvezetője például az alábbi „magvas” gondolattal örvendeztette meg nemrégiben lapja olvasóit: „Német-dunai zsidóként agyam egész reflextevékenysége arra koncentrál, hogy miként lehet beazonosítani, bekeríteni és ha lehet, fizikailag kiiktatni azt az embertípust, amelyet ez az úr (Jörg Haider) képvisel”. Képzeli el azt a világraszóló ajvézást, ami akkor törne ki, ha valaki hasonló megnyilvánulásra vetemedne (horribile dictu!) az Adler-féle embertípus vonatkozásában. Nem is beszélve a különböző büntetőjogi és egyéb szankciókról, amellyel a „véresszájú-nácifasiszta-rasszista-antiszemita stb. uszítót” sújtják.

Mindig is voltak azonban olyanok, akik nem tettek lakatot a szájukra, még akkor sem, ha a „választott nép” viselt dolgaival kapcsolatos véleményüknek adtak hangot. Ez az antológia négyszáz ilyen véleményfoszlányt tartalmaz: írókét és költőkét, művészekét, filozófusokét és tudósokét, hadvezéreket és államférfiakét; személyekét és intézményekét (a Francia Akadémiától a budapesti Államrendőrségen át a KGB-ig); politizálókét és apo-litikusakét, jobb- és baloldaliakét, nemzeti- és nemzetközi szocialistákét, anti- és fíioszemítákét; pogányokat, vallásosokét és ateistákét; jobbára gojokét, de néhány zsidóét is - átfogva több mint két évezredet és számtalan olyan nációt, ahol a „zsidókérdés” valaha is felmerült. Egyesek egész műveket, sőt életművet szenteltek a témának, másoknál csak egy lakonikus félmondat utal rá; vannak, akik hosszabb passzusokkal képviseltetik magukat válogatásunkban, míg mások csupán egy aforizmával, egy verssorral, egy regény- vagy drámarészlettel, egy esszé-, újságcikk- vagy beszédtörredéssel. Többnyire saját maguk szólalnak meg, néhányuk álláspontját viszont csak kortársaik közvetítésében ismerhetjük meg.

Mint minden válogatás, némiképpen persze ez is önkényes, már csak azért is, mert esetünkben a rendelkezésre álló forrás gyakorlatilag kiapadhatatlan (és a dolgok folyását tekintve, úgy tűnik, egyhamar nem is fog kiapadni). Mindazonáltal úgy véljük, hogy egy meglehetősen reprezentatív referenciaanyagot nyújthatunk át az olvasónak, mindannyiunk okulására.

Adams, Henry (1838-1918) Amerikai tudós.

„A zsidókérdés kétségtelenül a legkomolyabb problémánk. Beit palotát épít a Park Lane-en. Barnato kivette a Spencer-házat. A keresztények mérgeződnek és egy új gettó létesítéséről beszélnek. Titokban bátorítják az antiszemita mozgolódásokat.” (Levél John Hay-hez, 1895. október 4., In: W. Ford, *Henry Adams levelei*)

„Tetszett a J. P. Morgan körüli, szindikátusbeli zsidókról küldött listám, akik kénytelenek voltak lóhalálában megmenteni Morgan elértéktelenedett részvényeit a teljes csódtól? (...) Hogy a pokolba tudnak ezek a zsidók eligazodni ebben a káoszban? Az egész dög bűzlik a férgekétől - szocialista, anarchista, zsidó férgekétől.” (Levél John Hay-hez, 1896. július 20., *Ibid.*)

„Lassan vége a télnek. Hetvenhat éves vagyok, lassan nekem is végem... (...) A légkör közben teljesen elzsidósodott. Már csupán divatból vagyunk hatalmon. Távol tartjuk magunktól a zsidókat, mert elvakult antiszemíták vagyunk. Anti-mindenfélék vagyunk, ugyanakkor megszállottan emelkedettek, és közben napról napra zsidósabbak leszünk.” (Levél Charles Gaskellhez, 1914. február 19., *Ibid.*)

Ady Endre (1877-1919) Költő.

„Valamit már látok: ami magyarság van, az semmiképpen sem hasonlít az iskolai tankönyvekben föltálat magyarsághoz. A püspök, a mágnás s a nobilis és egregius ősök gyámoltalan utódja csak akkor prosperálnak, ha zsidók." (*Korrobori*. 1917)

„Gögös, gazdag grófra s gazdagult zsidóra / Haragszunk és vagyunk egyazon haraggal / Tán ki sem mondható gyilkos indulattal." (*A márciusi naphoz*)

„Grófék élnek, mi érték, / Zsidó fölszedi bérét, / Barátságos a magyar világ." (*/// a bozótban*)

„Minden semmirevalónak, / Gácsnak, svábnak és zsidónak / Grádics adatott: / Itt alant már csak egyedül / Maradok." (*Seregesen senkik jönnek*)

„Ennyi zavar, vágy, indulat, zsidó / Nem tombolt soha semmiféle népben (...) A zsidó-bolyt pedig megbolygatom." (*Margitta élni akar*)

Alhaiza, Adolphe (XIX. sz.) Francia szocialista.

Miután a **Charles Fourier** által alapított reformista mozgalom újságjának, a *La Rénovation*nak a szerkesztője lett, fokozatosan kampányt kezdett a kémkedésbe és gazdasági bűncselekményekbe keveredett személyek ellen, és meggyőződésévé vált, hogy ezek főleg zsidók, mint egyrészt Dreyfus, másrészt Rothschild. „Örök fosztogatókként" a zsidók mindent megrohasztanak, amihez hozzányúlnak, írja. Felszólította a fourieristákat, hogy harcoljanak ez ellen a „halálos csapás" ellen. „A siker egyedüli esélye egy egyetemes felkelés a zsidó faj, a nemzetek egyetemes kifosztója, megrontója és szétbomlasztója ellen."

Allegro, John (XX. sz.) Brit nyelvész, író.

A szent gomba és a kereszt (The Sacred Mushroom and the Cross) című könyvével megsértette számos zsidó és sok keresztény érzékenységét, azt állítva, hogy a kereszténység valószínűleg egy pszichedelikus drokkultusból nőtt ki a zsidók körében. Szerinte az esszénusok az Amanita Muscaria segítségével bódultak bele egy felsőbb tudatállapotba, s az evangéliumok sohasem történtek meg a Földön, csak a szent gomba hallucinogén hatása alatt kiváltott transzcendens állapotban észlelték őket. *A választott nép* (The Chosen People) című művében viszont azzal hergelte fel a zsidókat, hogy nyíltan kijelentette: a zsidók mindig is felsőbbrendű fajnak képzelték magukat, akik sorsszerűnek tartották, hogy mindenkin uralkodjanak, és ez az antiszemitizmus valódi oka.

Apion (i. e. I. század) író, bölcsele, a zsidóellenes erők vezére Alexandriában.

Szerinte Mózes „nem más, mint megrontó és varázsló". Egyetlen írása sem maradt fenn, kivéve azt, amelyet Josephus idézett. (*Contra Apion*) A római császári udvarban levő zsidók elintézték, hogy Commodus császár parancsára kivégezzék.

Apollinaire, Guillaume (1880-1919) Francia költő

„Tönkretette magát egy vörös striciért. / Egy hagymaszagú zsidóért..."

Apollonius Molo (i. e. első század) Rhodosi szónok. Cicero és Caesar tanára.

Könyvet írt a zsidókérdésről (mára elveszett), amelyben sarlatánként bélyegezte meg Mózeszt, akinek a törvényei tele voltak a nem zsidók elleni gonoszsággal. „A zsidók az egész emberiség ellenségei. Nem találtak fel semmi hasznosat, és kegyetlenek", írja máshol. Kívívta a görög-római írók csodálatát.

Apollonius Tyanaeus (i. sz. első század) Alexandriai filozófus.

Azt mondta, hogy a zsidó bűncselekmények „bemocskolják" Palesztinát.

Aquinói Tamás (1225-1274) Skolasztikus filozófus.

A zsidók viselkedéséről című művében írja: „Nem kellene megengedni, hogy a zsidók megtarthassák azt, amit uzsoráskodásukkal szereztek meg másoktól; jobb lenne, ha munkára lennének kényszerítve, így jól kereshetnének, ahelyett hogy semmit sem csinálnak, csak egyre fősvényebbekké válnak."

Arendt, Hannah (1906-1975) Zsidó származású író.

„A lengyelországi zsidók a halálba vezető útjukon alig találkoztak németekkel. A táborban a zsidó kapók nyomorgatták a népet. Hogy milyen nagymérvű autonómiával rendelkeztek, mi sem mutatja ékeesebben, mint az a tény, hogy pl. Theresienstadtban még a hóhér is zsidó volt.”

„A zsidó tanácsok tagjainak a kezébe a nácik rendkívüli hatalmat helyeztek letétbe. Ezek szerepe a saját népük tönkretételében kétségkívül a zsidóság történetének legsötétebb fejezetei közé tartozik. Lengyelországtól Franciaországig és Skandináviától a Balkánig, a zsidóság elismert vezetői szinte kivétel nélkül valamilyen formában kiszolgálták a németeket és valamilyen megfontolás alapján együttműködtek velük.” (*Eichmann Jeruzsálemben*)

Arandtnak ez a könyve nagy felháborodást keltett egyes zsidó körökben. Gershom Sholem, az ismert kabala-kutató például kifejezésre juttatta „mély szégyenérzetét és keserűségét nem a kompi Iáció, hanem összeállítója miatt”, akinek felrója „érzékletlenségét és gyakran szarkasztikus, sőt rosszakaratú hangvételét”, és levelet intézett hozzá, amelyben - többek között - ezt írja: „Van a zsidó hagyományban egy nehezen meghatározható és mégis nagyon is konkrét elv, az Ahavat Israel, vagyis a zsidó nép szeretete. Önben, kedves Hannah, ahogyan a német baloldaltól származó sok más értelmiségiben, kevés nyomát találok ennek...” Hannah Arendt válasza erre a következő volt: „Tökéletesen igaza van, egyáltalán nem táplállok efféle szeretetet, éspedig két okból; sohasem szerettem életemben egyetlen népet sem, egyetlen kollektivitást sem, sem a német népet, sem a francia népet, sem az amerikai népet. Kizárólag a barátaimat szeretem, és az egyedüli fajta szeretet, amelyet ismerek és amelyben hiszek, az a személyek szeretete. Másodsorban pedig, a zsidóknak ez a szeretete, minthogy magam is zsidó vagyok, meglehetősen gyanúsak tűnik számomra.” (G. Sholem, *Fidélité et utopie*, 1978)

Aretino, Pietro (1494-1556) Olasz költő, drámaíró.

„Hm, elvégre, istenem, mi van azon, ha zsidókkal is öszszeszűröd a levet? Jó, csak add oda magad, de csináld ügyesen. ... meglásd, hamarosan akad, ki uzsoráiból és csalásaiból összekuporgatott egész vagyont kamatostul beledugja abba a kis perselybe, melyet ott elöl hordasz a lábaid között. Es ha úgy büzlenek is, mint a döglött kutyák - csak hadd büzleni őket!” {*A hetérák tudománya*}

Ariosto, Ludovico (1474-1553) Olasz költő, drámaíró.

Az *II Marescalco* és a *La Cortigiana* című komédiáiban - az olasz színház régi hagyományaihoz híven - kigúnyolja a zsidók tulajdonságait.

Arndt, Ernst Moritz (1769-1860) Német író, hazafi.

A Németországba irányuló zsidó bevándorlás „fenyegetés és pestis nemzetünkre nézve”. (*Über die Juden*)

Asztafjev, Viktor Kortárs orosz író.

„Minden nemzeti újjászületésnek, az oroszoknak is, lesznek ellenfelei és ellenségei. Ha újjászületünk, akkor végre el fogunk jutni odáig, hogy énekelni kezdjük dalainkat, táncolni táncainkat, anyanyelvünkön kezdünk írni, s nem ránk kényszerített »eszpe-rantó« nyelven, nem a finomnak titulált »irodalmi nyelven«. Soviniszta törekvéseinkben olyan messzire fogunk menni, hogy még a Puskin- és Lermontov-kutatók is oroszok lesznek nálunk, és - szörnyű még rá gondolni is! - a honi klasszikusok műveit is magunk fogjuk kiadni, akár csak a lexikonokat, s a különféle könyveket; kezünkbe kaparintjuk a színházat és a filmet! S ó, borzalom: magunk fogjuk kommentálni Dosztojevszkij naplóit!” {*Levelezés Naian Ejdelmannal* 1986}

Augustinus, Aurelius (354-430) Egyházatyá.

Rendkívül ellenséges volt a szervezett zsidósággal szemben mind társadalmi, mind teológiai téren, ahogyan azt *Oratio Adversus Iudaeos* című pamfletje is tanúsítja.

Augustus (i. e. 63-i. sz. 14) Római császár.

Amikor elmondták neki, hogy Heródes, a zsidók királya megölte a saját fiát, nevetett és azt mondta, hogy sokkal inkább lenne Heródes disznaja, mint a fia. (Ezzel arra célzott, hogy az akkori általános hiedelem szerint a zsidók - vallásuk parancsára - a disznót és a szamarat igen nagy becsben tartották, a gyermekeiket viszont nem annyira. Legalábbis Heródes példája erre enged következtetni.)

Autant-Lara, Claude (1901-2000) Francia filmrendező, az egyetemes filmművészet klasszikusa, az Európai Parlament képviselője a Nemzeti Front színeiben.

„A jelenlegi baloldalt a nemzetközi filmipari zsidóság uralja. (...) Ez a Lustiger úr, ez már a teteje mindennek! Egyszerre zsidó és keresztény! Kész röhej. (...) Simoné Veil a koncentrációs táborokkal tündökölt. O persze visszajött, vagy nem? És kimondottan jól van... Nos hát, amikor népirtásról hallok, azt mondom: a Veil nyanyát mindenestre elszalasztották!” (Interjú, in *Globe*, 1989. szeptember)

Babits Mihály (1883-1941) Költő, prózaíró, műfordító.

„Az Ószövetség idegen számomra. Mózes barbár regéiben, a család és üzlet patriarchális kapcsolatában, a szerelmi könyvek sűrű érzékiségében, Jób embertelen türelmében, a próféták dühkitöréseiben, az Istennel való nemzeti viszonyban, a Prédikátor cinikus szkepticizmusában, egy magabavonuit fajnak zárt és fülledt levegőjét érzem...”

Bacon, Francis (1561-1621) Brit író, tudós, filozófus, politikus.

A *The New Atlantis* című művében megjegyezte, hogy a zsidók „gyűlölik Krisztus nevét, és titkos és velük született nehezteléssel viseltetnek azon népek iránt, amelyek között élnek”. A nem zsidó uzsorásokat is „zsidózóként” ítélte el, akiknek „sárga sapkát” kellene hordaniuk, mint a zsidóknak.

Bajcsy-Zsilinszky Endre (1886-1944) Publicista, politikus.

..... a zsidó azonkívül, hogy törpe kisebbség a magyarnemzetben belül: vérében, idegrendszerében, múltjában, múltjából beidegzett lelkiéletében és etikájában más, mint a magyar. Sokkalta távolabb álló a velünk együttélő germán és szláv vagy latin néptörödéknél. A zsidóságnak ez a szédületes hatalmi előnyomulása mindenáron visszaszorítandó azért, mert a magyar nép - mint minden nép - az élet jogán ragaszkodik saját lelki életéhez és az ő saját államában és társadalmában saját lelki életének döntő erejéhez.” {*Nemzeti újjászületés és a sajtó*, 1920)

Bakunin, Mihail (1814-1876) Orosz forradalmár.

„Marx zsidó, és körbe van véve mind Londonban, mind Franciaországban és sok más országban, de különösen Németországban, egy csomó kicsi, többé-kevésbé intelligens és képzett zsidóval, akik főleg az ő intelligenciájából élnek, kicsiben adva tovább az ő gondolatait. Fenntartván magának a nagypolitika, akarom mondani a nagy intrika monopóliumát, Marx szívesen átengedi nekik a kicsi, koszos, nyomorult oldalt, és meg kell mondani, hogy ha így nézzük, ösztönzésének és fővezérségének mindig engedelmességgel, ezek nagy szolgálatokat tesznek neki: nyughatatlanok, idegesek, érdeklődők, indiszkrétek, élősködők, mint ahogy a zsidók mindenhol, kereskedelmi és bankügynökök, szépirodalmárok, politikusok, hírlapírók; egyszóval irodalmi ügynökök, miközben pénzügyi ügynökök is, megszerezték az egész német sajtót, a legabszolútistább monarchista újságoktól kezdve a legabszolútistább radikális és szocialista lapokig, és hosszú ideje uralkodnak a pénz és a nagy pénzügyi és kereskedelmi spekulációk világában; ily módon egyik lábbal a bankban, az utóbbi években betették a másik lábukat a szocialista mozgalomba is, fenekükkel a német sajtón ülve... Képzhetik, hogy milyen undorító irodalom az eredménye.

Nos hát, ez az egész zsidó világ, amely egy kizsákmányoló szektát alkot, egy piócanépet, egy mohó kollektív parazitát, szorosán összefonódva, tekintet nélkül határookra és politikai nézetkülönbözésekre - ez a világ ma, legalábbis nagyrészt, egyfelől Marx, másfelől Rothschild rendelkezésére áll. Biztos vagyok benne, hogy a Rothschildok, bármennyire is reakciósnak kell lenniük, értéklik Marx érdemeit, és a maga részéről a kommunista Marx legyőzhetetlenül ösztönös vonzódást és tiszteletteljes csodálatot érez a Rothschildok pénzügyi zsenialitása iránt. A zsidó szolidaritás, amely olyan hatalmas, hogy fennmaradt az egész történelem során, összeköti őket.

Ez talán furcsának tűnhet. Mi lehet közös a szocializmus és a pénzarisztokrácia között? Az, hogy az autoriter szocializmus, vagyis Marx kommunizmusa erős állami centralizmusra törekszik, és ahol ez létezik, mindenképpen léteznie kell egy központi állami banknak is, és ahol ez létezik, ott a zsidók mindig biztosak lehetnek abban, hogy nem fognak éhen halni.” {*Levél a bolognai internacionalistákhoz*, 1871-1872 telén)

„Valójában, ez a proletariátus számára egy kaszányarendszer lenne, amelyben az uniformizált tömeggé alakított munkások és munkásnők dobszóra kelnének fel és feküdnének le aludni, dolgoznának és élnének; az irányítás előjoga a szakképzettek és tanultak kezében lenne, széles működési tért hagyva a jövedelmező hamis ügyleteknek, amit a zsidók folytatnak, akiket a nemzeti bankok nemzetközi spekulációinak rendkívüli kiterjedése vonzaná...” (*Polémique contre les Juifs*)

Balzac, Honoré de (1799-1850) A franciák legnagyobb írója.

Gobsec, az ugyanilyen című regényben, egy majdnem démoni hatalmú zsidó üzletember, aki -ahogyan Balzac leírja - a szegény, botladozó emberiség kapzsiságának és gyöngeségének minden titkos kapcsolóját ismeri. Ő és a Nucingen-ház (álta- I Iában Rothschilddal azonosított) címszereplője egy elvont hatalmi és koncentrált energiaformaként látja a pénzt, amit szinte mágikus eszközként tudnak kezelni. Ahogyan Gobsec egy helyen megjegyzi: „Többtucatnyian vagyunk Párizsban, mindnyájan csendes és ismeretlen királyok, sorsotok döntőbírái.”

Baroja y Nessi, Pio (1872-1956) Spanyol regényíró.

„A zsidók mélyeséges gyűlölettel viseltetnek Európa iránt, mert azt hiszik, hogy Európa megsértette őket, és örömmel csatlakoznak mindenhez, amivel diszkreditálni lehet földrészünket. Ekképpen látjuk őket szerepelni a színházban és a regényekben, az erotikus moziban, a „kubizmusban”, valamint Freud és követői csalásaiban és homoszexualitásában... (...) Ma a kommunizmus egy nagy kereszties hadjárat, amit a zsidó faj az európai világ és kultúra ellen vezet, saját hasznára... (...) A zsidók úgy vélik, hogy sorsuk a nemze- | tek közötti legfőbb hatalom. El vannak telve felsőbbrendűségük elvével, mélyen lenézik a többi népet és nincsenek skrupulusaik.” (*Comimistas. judios v demas ralea*)

Barres, Maurice (1862-1923) Francia író, politikus, a nemzeti eszme talán legnagyobb hatású képviselője hazájában.

„Mélyen lent a szívünkben a zsidó csak egy jelző, amellyel uzsorásokat, harácsolókat, tőzdespekulánsokat szoktunk megjelölni - mindazokat, akik visszaélnek a pénz mindenhatóságával... Mindannyiunknak van olyan zsidaja, akit elítélhetünk, és fordítva, olyan keresztényeket is ismerünk, akiket zsidóként kezelünk... »Le Rothschilddal!«, »Le a zsidókkal!« - ezek olyan formulák, amelyek összefoglalják azok neheztelését, akik hiányt szenvednek, és azokat, akiknek túl sok jutott. Az antiszemitizmus kezét nyújt a szocializmusnak.” (...)

„Arra, hogy Dreyfus képes az árulásra, a fajából következtek.” (*Scenes et doctrines du nationalisme*)

Bartels, Adolf (XX. sz.) Német irodalmi személyiség.

Azt mondta, hogy az úgynevezett antiszemiták csak vissza akarták állítani „a régi német változatlanúságot és szilárdságot, amely annyira ellentétes a zsidó ügyeskedéssel”. (*Die Berechtigung des Antisemitismus*)

Bartha Miklós (1847-1905) író, újságíró, országgyűlési képviselő.

„Egy fajról beszélek, amely becsempészte magát a Felvidékre s meglepte a bennszülötteket, miként a penészgomba a védtelen organizmust. E faj terjeszkedik, mint a fecskefonat a lóherésben körülfonja, behálózza, rátapad, kiszívja, s mikor elpusztult a megtámadott növény, akkor tovább kúszik az élődi újabb áldozatok után. Mert hiába lett ura annak a földnek, ahonnan a nemesebb fajt kiirtotta, nem tud rajta, belőle megélni, miután sorvasztó gazdasági rendszerével a talajt is kiszorolja.”

„Nem tanul, nem művelődik, nem mosdik. Csinálja az üzletet és a gyermeket. Esküszik hamisan. Sokszor gyújtogat. Megcsonkítja ellensége barmát. Vádaskodik alaptalanul. Veszteget, ahol lehet. Korrumpál mindenütt. Pénteken este gyertyát gyújt és megfürdik a rituális lében. Hangosan imádkozik és némán csal. A földről lehúzza a termőréteget, a népről a bőrt. Szapora, mint a bogár. Élelmes, mint a veréb. Pusztít, mint a patkány.” (*Kazárföldön*)

Baudelaire, Charles (1821-1867) Francia költő

„Éj volt, egy iszonyú zsidónővel az ágyon nyújtóztam, mint hideg halotthoz bűjt halott...”

Beethoven, Ludwig van (1770-1827) Német zeneszerző.

Többek (**H. S. Chamberlain, R. Wagner**) tanúsága szerint számtalanszor tett zsidóellenes kijelentéseket.

Belloc, Hilaire (1870-1953) Francia-angol író.

Invázióknak minősítette a zsidók Egyesült Államokban történő letelepedését. Legfőbb erőfeszítése arra irányult, hogy megoldást javasoljon a „zsidóproblémára”.

Benn, Gottfried (1886-1956) Neves expresszionista és avantgárdé poéta Hitler hatalomra jutása előtt, később a nemzetiszocializmus támogatója.

Úgy festette le önmagát, mint aki „a huszadik század nagy dionüszoszi barbárjait keresi”. A szervezett zsidóságot a világ főgonoszának tekintette. (*Der neue Staat und die Inellektuellen*)

Bernanos, Georges (1888-1948) Francia író.

„Az arany uraivá válva (a zsidók) rövidesen megbizonyosodtak róla, hogy egalitárius demokráciában együtt a közvélemény, vagyis az erkölcsök urai lehetnek. (...) A XIX. század közepétől a nagypolgár utóda, a cvikkeres műegyetemi hallgató hozzászokik ahhoz, hogy a közigazgatás, a bank, a bíróság, a vasutak és bányák első helyein, végül mindenütt, ezeket a furcsa alakokat találja, akik úgy beszélnek a kezükkel, mint a majmok mintha egy másik bolygóról estek volna le, fekete szőrzetükkel, az ezeréves aggodás által cizellált vonásokkal és egy olyan agyvelő vad viselkedésével, amelyet Salamon uralkodása óta használtak és a szemérmetlen Ázsia minden ágában pazaroltak...” (*La Grandé Peur des bien-pensants*)

Bernardino di Siena (XV. sz.) Olasz pap.

Azzal érvelt, hogy a zsidók kétféleképpen nyomják el a keresztényeket: kicsalván pénzüket az uzsora révén és lerombolván egészségüket hamis gyógyszerek által. Feljegyezte egy avignoni zsidó orvos vallomását, aki „az utolsó óráján kijelentette, hogy boldog emberként hal meg, mert megvolt az az öröme, hogy élete során keresztények ezreit ölte meg úgynevezett gyógyszerekkel, amelyek valójában mérgek voltak”. (*Abbé de Saint-Jidien. Un grand bienfaitenr du peuple*)

Berzsenyi Dániel (1776-1836) Költő.

„...a falusi zsidók többnyire oly egészen demoralizált népcsalók és orgazdák, hogy azokat a nép között megszenvedni, vagy még azokkal bort és húst áru Itatni csupa veszedelem; mert így éppen alkalmat adunk nekik az orgazdaságra, s lehet félni, hogy így azok napról-napra szorosabb szövetségbe keveredvén zsványainkkal, azokat még oly rablásra is vezetik, milyenről azok gondolkodni sem tudtak volna...” („A magyarországi mezei szorgalom némely akadályairól”)

Bethlen István (1874-1946) Politikus, miniszterelnök.

„Magyarországot 1918-ban jórészt a politizáló zsidóság fedőszerveként kiépített harcias szabadkőműves páholyok taszították a forradalomba”

„Gömbös lelke mélyén antiszemita érzésű volt ugyan, de nem antiszemitább, mint minden más jó magyar ember, reakcióképpen a Károlyi Mihály- és Kun Béla-féle időknek, amikor mindenki megundorodott attól a magatartástól, amelyet a zsidók nagy része tanúsított volt.” (*Emlékiratok*)

Beyer, Kari (XX. sz.) Német irodalomkritikus.

Úgy vélte, hogy a nagyvárosokat civilizált, de nem kultúremberek tartják kézben, a legtöbben közülük zsidók. *Zsidó intellektus és német hit* című művében a zsidó költővel, Heinrich Heinével vitatkozik, azt állítva, hogy ő és a többi zsidó az érzést ügyességgel helyettesítették. így ír erről: „A hatalom a zsidók számára ugyanolyan fontos, mint a germanizmus a németeknek.”

Bigelow, Poultney (XIX. sz.) Amerikai újságíró.

Azon kevés prominens közírók egyike, akik elég feddhetetlenek voltak ahhoz, hogy szembehelyezkedjenek a jól szervezett sajtóhadjáráttal, amely a cári Oroszországra (Auschwitz-szerű) zsidóírtás tervének bélyegét nyomta.

„Az oroszok jobban ismerik saját zsidóikat, mint mi az ittenieket, ezért aztán körültekintőbben tudnak törvénykezni ebben a kérdésben... A pénzsűkében levő orosz paraszt számára egyszerű megoldásnak tűnik elfogadni a zsidó pénzember által felajánlott kölcsönt, és persze terményeit is elszállítja hozzá, aki mint valami bróker, kereskedik velejuttalékot vesz le belőle, és végül egy misztikus számítási módszer alapján a földműves mégis adós marad, amit aztán a zsidó ismét készségesen orvosol ugyanilyen feltételek mellett...” („Az oroszok és zsidóik”, in *Harper s Monthly Magaziné*, 1894. január)

Gogol Táras Bulbájában úgy mutatja be a zsidó kocsmárost, mint aki hasonlóképpen jár el, és ugyanilyen kép bontakozik ki a született oroszokra nehezedő zsidó pénzügyi elnyomásról **Dosztojevszkij**,

Resetnyikov és Goldwyn Smith írásaiból is.

Bingham, Thomas (XX. sz.) Amerikai rendőrtiszt.

A *North American Review*ba írt cikkében arról számol be, hogy New York bűnözőinek fele orosz zsidó, miközben lakosságának mindössze egynegyedét teszik ki. Persze az ezt követő zsidó tiltakozási hullám miatt Bingham sietve rájött, hogy számításai tévesek voltak, hivatalából azonban felmentették.

Bismarck (Ottó von Bismarck Schonhausen) (1815-1898) Német államférfi.

„Az Egyesült Államok két, egyenlő erejű államszövetségre való szétválasztását Európa befolyásos pénzügyi körei már jóval a polgárháború előtt elhatározták. Ezek a bankárok attól féltek, hogy ha Amerika megmarad egységes nemzetnek, megvalósítja gazdasági önállóságát, ami megingatná az ő kizárólagos pénzügyi világhatalmukat. Leghangosabbak a Rothschildok voltak. Ok óriási prédára számítottak, ha az életerős köztársaság helyett sikerül két gyarló államot létrehozni, amelyek mellesleg a zsidó bankároknak tartoznának. (...) Lincoln nem gyanakodott ilyen mesterkedésekre, ő egyszerűen csak rabszolgaságellenes volt, ezért is lett megválasztva. De az egyénisége nem engedte, hogy mereven egy párthoz tartozzon, és csak akkor, amikor kézbe vette az ügyeket, akkor fogta fel, hogy ezek a baljós európai bankárok, a Rothschildok, saját elképzeléseik kivitelezőivé akarják tenni.

Elérték hát a szakadást, de Lincoln személyisége meglepte őket; azt hitték könnyű lesz orránál fogva vezetni a nagyratörő favágót. De Lincoln tisztán látta szándékukat és hamarosan megértette, hogy a fő ellenség nem annyira a Dél, mint inkább a zsidó bankárok. Nem mutatta aggodalmát, csak figyelte a Rejtőző Kéz mozdulatait. Nem akarta nyilvánosságra hozni a kérdést, amely megzavarta volna a tudatlan tömegeket. Elhatározta, hogy felszámolja a nemzetközi bankárokat azzal, hogy önálló hitelrendszert dolgoz ki, amely lehetővé teszi a lakosság és az állam közötti, közvetítőket nem igénylő pénzkölcsönzést. (...) Egyszerre megértették, hogy ily módon az Egyesült Államok megszabadulna a szorításukból, nem csoda hát, hogy eldöntötték, Lincolnnak vesznie kell. Semmi sem könnyebb, mint találni egy fanatikust, aki elvégzi a dolgot.

Lincoln halála csapás volt a kereszténységre. Nem volt még egy ember az Egyesült Államokban, aki méltó lett volna a nyomdokaiba lépni. Izrael tehát újra nekilátott betakarítani a világ javait. Attól tartok, hogy a zsidó bankok ravasz, tekervényes trükkjeikkel egészen ellenőrizni fogják majd Amerika összes gazdagságát és arra fogják azt felhasználni, hogy szisztematikusan korrumpálják a modern civilizációt. A zsidók nem haboznak majd az egész kereszténységet háborúba és káoszba taszítani, mert »a Földnek Izrael örökségévé kell válnia.« (C. Seim interjúja, in *La Vieille France*. 1921. március)

Bismarck első beszéde, amelyet a Reichstagban elmondott, „antiszemita” volt (Treitschke, *Deutsche Geschichte im XIX Jahrhundert*), és ez volt a továbbiakban is az általános magatartása - esetenként lehetséges politikai kompromisszumokkal. Az amerikai tragédiában az abolicionista mozgolódás élcsapatát az elvetélt 1848-as európai forradalmakból megmenekült zsidók alkották. Az Unió és a Konföderáció finanszírozását ugyanaz az európai bankhálózat biztosította: August Sehönberg „Belmont” volt az északiak közvetítője, Judah Benjámín pedig a délieké. A Booth család életrajzírója, Stanley Kimmel szerint Lincoln gyilkosa félzsidó volt. (*The Mad Booth of Maryland*)

Blake, William (1757-1827) Angol költő, gondolkodó, misztikus látnók.

Everlasting Gospelének főhőse Jézus, a szabadszerelem híve, aki „rát teszi a kezét Mózes törvényére” és Jehovának ellenszegülve „visszateszi a Tízparancsolat véres ereklyetartóját”.

Bloy, Léon (1846-1917) Francia újkatolikus regényíró, kritikus.

„Való igaz, jómagam ugyanannyira undorodom a zsidóktól, mint mások, csak én sokkal valóságosabb okoknál fogva, nem kicsinyes féltékenységből vagy irigységből. Az atény, hogy valamennyien olyan feltűnően gazdagok, olyan mélységes titok számomra, aminek okát csak a transzcendentális metafizikában lehet keresni. Isten saját akarata ellenére, azaz természetfeletti módon kényszeríti őket undorító disz-nóságuk elkövetésére. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy mélységes elvetemültségükben megváltónk eszközeivé válhassanak. Erkölcsi és metafizikai értelemben azonban a zsidó bagázs természetesen a világ valamennyi förtelmességének a zagyvaléka.”

Bonfini, Antonio (XV. sz.) Magyar pap.

„Őseik hagyományai azt mondják nekik, hogy a keresztények vére kiváló gyógyír a körülmetélés által okozott sérülés kezelésére... Egy ősi és titkos parancsolat értelmében évente keresztény vérral áldoznak...”

Ha úgy tűnik, hogy Bonfini szavai valami túlzó középkori babonát és hiszékenységet mutatnak, emlékeztetni

kell arra, hogy a zsidók babiloni Talmudja - ez a manapság is vitathatatlan vallási és civil törvény - nemcsak a vért írja elő orvosságként, hanem az olyan válogatott "gyógyszereket" is, mint a rothadó fekete jérce és a fehér kutya ürüléke.

Bossuet, Jacques (1627-1704) Francia történétíró.

„A zsidók azon nézete, mely szerint ők nemesebb származékok volnának mindenki másnál, és ezért túrhetetlen megvetéssel nézik az idegen népeket, egy máig élő téveszme... Semmi olyan nem történik egy zsidó életében, amit ne tudna a hasznára fordítani. De közel már az idő, amikor isteni ; bosszú fogja sújtani ezeket a szemteleneket... Ha-| mis szenvedély vakítja el őket, és gyűlöletessé teszi őket minden ember számára." (*Discours sur J'histoire universelle*)

Boswell, James (1740-1795) Skót író. Németországi útleírásában a következő esetet rögzíti: „Wormsban vacsoráztunk. Bejött egy zsidó a fogadóba és német pénzt váltott velem. Odaadtam neki néhány pénzermét, amelyek csak azokban az államokban érvényesek, amelyeket már elhagytam, ő pedig olyanokat adott, amelyek mindenhol érvényesek. Hogy nagylelkű legyek a szegény izraelitával, adtam neki hat garast. Mikor elment, akkor vettem észre, hogy átvágott néhány garas értékében. Ó, Izrael! Miért vagy mindig ily becsstelen?" (Mainz, 1764. november 2.)

Bourget, Paul (1852-1935) Francia regényíró.

Az első világháborút megelőző időszak talán legjelentősebb írója, akinek a *Cosmopolisht* antiszemitanak tartották, mert a nagyvárosi degenerált-ságot a zsidó szellemnek tulajdonította.

Bracamonte, Domingos (XVII. sz.) Portugál költő.

A *Banquete que Apolo hizo* című művében keményen támadja a portugál udvar korrupt orvosait és a zsidókat. Titokzatos körülmények között nyoma veszett.

Brahms, Johannes (1833-1897) Német zeneszerző.

Amikor megtudta, hogy a zsidó származású Carl Goldmark zenét írt Luther egyik szemelvényére, megjegyezte: „Csodálatos szöveg. Kár, hogy egy zsidó csinált hozzá zenét." (Goldmark *önéletrajza*)

Brant, Sebastian (1458-1521) Német költő.

Híres, *Das Narrenschiff* című verses satíráját a német irodalom egyik mérföldkövének tartják. A zsidókat és „keresztény zsidókat" ekképpen ostorozza benne: „A zsidók sebei csakugyan nagyok voltak / De mégsem maradhatnak köztünk többé / A keresztény zsidókért üzték ki őket / És ők átengedik magukat a zsidóságnak. / Sok ilyet ismerek, nem mondok nevet; / Becstelen, barbár üzelmeket folytatnak / Es mind a törvény, mind a jog csöndben marad." (J. Janssen, *Die allgemeine Zustände des deutschen Volkes...*)

Brasillach, Róbert (1910-1945) Francia költő, író, publicista. Rendíthetetlen fasiszta és németbarát meggyőződése miatt a háborút követő tisztogatás áldozatául esett.

„Tudtuk, hogy Amerika undorító, ocsmány ország, valamennyi európai gettó olvasztótégelye, a világmindenség legborzalmasabb intellektuális barbársága, ahol az angolszász álszenteskedés a zsidó gennyek kelevényen virágzik, ez az ocsmány Amerika, mely a szabadság élharcosának tartja magát. Ez az ocsmány Amerika, zsidó sajtójával, zsidó rádiójával, zsidó filmjeivel és zsidó kufárkodásával." (in *Je Suis Partout*, 1944. szeptember)

Bruno, Giordano (1548-1600) Olasz tudós, gondolkodó, a középkor egyik legnagyobb lángelméje.

„A héberek... egy nép, amely mindig aljas, szolgálékű, kufárkodó, magát elkülönítő és a többi néptől elzárkózó volt..."

„... olyan pestises, leprás és közveszélyes fajta, amely rászolgált arra, hogy megszületése előtt kiirtsák." (*Spaccio della bestis tr ionfari te*, 1584)

Budapesti Államrendőrség

„Az orgazdák abból a táborból toborzódnak össze, amely Galíciából tömegesen áramlik az ország fővárosába, magával hozza azt az üzér szellemet, amely teljesen megnyugtatja lelkiismeretét, ha a

büntető törvénykönyv szakaszai között sikeresen járhat tojástáncot... Közbiztonsági viszonyainkra fölötté veszedelmes az oláhországi, orosz, lengyel zsidóságnak egyre tóduló letelepedése. A legmegbízhatatlanabb, legkétesebb elem ez." (*Jelentés*, 1906.)

Bulwer-Lytton, Edward (1801-1872) Angol író.

Regényem című művének főalakja egy erőszakos zsidó uzsorás. Bulwver az „arany cinikus megszemélyesítőjeként” is emlegeti, és az „arab mese mágnese sziklájához” hasonlítja, „amelyhez minden nap egy újabb hajó teszi hozzá saját roncsait, hacsak véletlenül megközelíti.”

Rienzije inspirálta **Wagner** mesterművét (Hitler kedvenc darabját), amelyet manapság sohasem játszanak, a zsidókérdés kezelése miatt.

Buonarotti, Michelangelo (1475-1564) Olasz szobrász.

Magyarázatra szorul, hogy a világ egyik legnagyobb művészeként miért helyezett szarvakat híres Mózes-szobra fejére. A szokásos magyarázat, miszerint így akart neki „tekintélyt” kölcsönözni, nem látszik meggyőzőnek. Sokkal valószínűbb, hogy a régi zsidó vezér lényegében őrdögi természetét szándékozott ezáltal kidomborítani.

Burckhardt, Jákob (1818-1897) Svájci német történész.

A jelenkor „könyörtelen optimizmusát” és az „evilág rettenetes uralmát” elítélve, a vezető aktuális célnak „a zavartalan pénzcsinálást és a modern kényelmet” tartotta, „a filantrópiával mint lelki kiismeretbe mártott falattal”. Ebbe a mocskos materialista foglatba helyezte bele keserű észrevételeit a zsidókról, akiket a legfőbb materialistáknak tartott, amit „venális kényszerük” igazol. „Nem kreatívak. írta, csak üresen utáznak és hivalkodók.” A tehetős frankfurti izraeliták, hogy mindenki láthassa jószerecséjüket, „híres orraikkal és nők társaságában kiállnak erkélyeikre...”

Burckhardt nem csatlakozott sem a rasszista, sem a völkisch mozgalmakhoz, és egy időben némi szimpátiát tanúsított az állítólagos üldöztetés alatti zsidó nélkülözés iránt. Valahogyan azonban, az 1860-as évekre, nézetei ellenségességbe fordultak. (*Jákob Burckhardt levelei*)

|

Burgh, James (XVIII.sz.) Amerikai író.

A *The Art of Speaking* (A beszéd művészete) című műve a legkorábbi antiszemita írás Amerikában. Széles körben olvasták és számos kiadást élt meg.

Burton, Róbert (1577-1640) Brit filozófus.

A zsidókat „rettenetesen kemény szívű csavargó társaságnak” nevezte. (*The Anatomy of Melancholy*)

Burton, Sir Richárd Francis (1821-1890) Angol diplomata, író.

Damaszkuszi konzulsága idején mélyreható vizsgálódásba fogott egy ottani katolikus pap ügyében, aki évekkel azelőtt állítólag zsidó véráldozatként végezte. Kiderítette, hogy az ilyen jellegű gyilkosságok bizonyos zsidó szektákhoz köthetők. Felfedezéseit *A zsidók, a cigányok és az iszlám* című könyvében összegzi. A legutóbbi zsidó rituális gyilkosságok példáit részletező mellékletet azonban kivették a kiadásból, ahogyan azt a könyv kiadója előszavában elismeri. (Az említett melléklet sorsáról Arnold Leese cionizmusellenes aktivista *Zsidó rituális gyilkosságok* című munkájából tájékozódhatunk.) Burton így ír a problémáról: „A zsidók keze örökké minden ember ellen volt, aki nem tartozott a zsinagógához. Ádáz szenvedélyeik és pokoli dörzsöltségük, abnormalis intellektuális erővel és ha-talmas életerővel kombinálva, és akkora konoksággal, amelyet ritkán látott a világ, emellett a vereség és hódoltság által keltett vérszomj által élesítve, az egész emberiség halálos ellenségeivé teszik őket...”

Buxdorf, Johannes (XVII. sz.) Német hebraista.

A zsidó irodalom nagy szakértője, aki valószínűleg a gojgyűlölő talmudista művekkel való alaposabb ismeretség következtében vált antiszemitává. Olyan alapos volt a tudása és olyan átfogó ismeretekkel rendelkezett, hogy műveit, mint például *Synagoga Judaicáját*, sohasem sikerült megcáfolni, és a vele szembeni zsidó magatartás inkább az elhallgatás volt, mint bármiféle támadás.

Byron, Lord George Gordon (1788-1824) Angol költő.

„Minden államot, minden dolgot, minden uralkodót ellenőriznek / És az Industól a sarkokig kölcsönt nyújtanak / A bankár-bróker-báró-hitsorsos egy emberként siet, / hogy csődbe jutott zsarnokainkat megsegítse...

Két zsidó, a kiválasztott nép, parancsolhat / Mindegyik birodalomban ott az ígélet földje, erről írásuk van: / Két zsidó - de nem szamaritánus -igazgatja a világot, / szektájuk egész szellemével." (*The Age of Bronze*)

Camus, Renaud Kortárs francia regényíró.

„Annak a régi francia kultúrának és civilizációnak a nevében, amelyet magaménak érzek ... és amelyet, sajnos, szinte egyáltalán nem hallok már ugyanabban az országban, amely ezé a kultúráé és civilizációé voltnem tartom illendőnek, hogy az országunkba való »beilleszkedésről«, a közszolgálati rádióban, egy általános jellegű műsorban tartott vitára majdnem kizárólag zsidó vagy zsidó származású újságírók és értelmiségiek között kerüljön sor...

Bosszant és elszomorít azt látnom és hallanom, hogy ennek a francia tapasztalatnak, kultúrának és civilizációnak a fő szövívői és kifejezési eszközei, nagyon sok esetben, nagyrészt zsidók, olyan első vagy második generációs franciák, akik közvetlenül nem vettek részt ebben a tapasztalatban, akik néha rosszul bánnak tulajdonneveivel, és akik ezt a kultúrát és ezt a civilizációt kívülállóként fejezik ki.

A vendégek túlságosan is sokan voltak. Talán túl hosszú ideig is maradtak. Többé már nem úgy tekintenek magukra, mint vendégekre és ... kezdik úgy érezni magukat, mint otthon. (...)... immáron csak egyszerű vendégek vagyunk azok között, akiket egykor mi hívtunk meg... és talán meg kellene alapítanunk a »régii franciák« baráti társaságát, nosztalgiából és remélve, hogy megértjük még egymást.. "(*Campagne de Francé*, Renaud Camus naplója, 1994)

A szerző ellen beindult széles körű és koncentrált boszorkányüldözés hatására a Fayard kiadó 2000 áprilisában kivonta a könyvet a terjesztésből, készen azonban arra, hogy „az inkriminált passzusok" kivételével újra megjelentesse azt.

Cannot, Eugcne (XIX. sz.) Francia forradalmár.

„Zsidók! Alázatosan emelem fel magamat ... Sinaitok magaslataira. Felállók és hozzátok kiáltok, minden hozzám hasonlóan alázatos nevében, mindazok nevében, akikre szerencsétlenséget hoztatok, akik nyomorban haltak meg miattatok, akiknek reszkető árnyai most titeket vádolnak: Zsidók! Káinra kérünk és Iscariotra, hagyjatok el minket, hagyjatok! Keljetek át a Vörös-tengeren, és menjete le oda a sivatagba, az ígélet földjére, hiszen az titeket vár; az egyetlen hely, ami nektek való! 0, ti komisz, kegyetlen, becstelen népség, menjete oda!!!" (*La Rénovation*, **Charles Fourier** szocialista iskolájának a lapja)

Capote, Truman (1924-1984) Amerikai író. Egyik interjújában támadta a „zsidó maffiát", amely monopolizálja a mai kiadást, és tiltakozott az ellen a tendencia ellen, hogy eltüntetik azokat az írásokat, amelyek nem nyerik el a zsidók tetszését. (*Playboy*, 1968. március)

Carlyle, Thomas (1795-1881) Skót író.

„Nem azt mondom, hogy újra János királyt szeretném a trónon látni, de ha azt kérdezné tőlem, hogy melyik velük való bánásmódot tartom közelebbinek a Mindenható akaratahoz, efféle palotákat építeni nekik vagy a harapófogót hozni, én bizony az utóbbit javasolnám." (1861-ben *Charles : Dickenshez* írott válaszából, a Londonban épült új Rothschild-palota kérdésében, in D. Wilson, *Carlyle to Threescore-and-Ten*)

Carlyle arra a mondára utalt, mely szerint János király kihúzatta a zsidó hitelkufárok fogait, hogy megtudja üzleti sikereik titkát. Magáról a zsidó vallásról így nyilatkozik: „bölc, megfontolt átszelle-műltség, amely megfeneklett a csupas számítások talaján". Az „antiszemitizmusra" ráadásképpen, Carlyle négerellenes „rasszizmussal" is vádolható, ahogyan ezt diskurzusa a niggerkérdésről | (*Discourse on the Nigger Question*) nyilvánva- ; lóvá teszi, amelyben gúnyosan szembeszáll az amerikai négeremancipációs elképzelésekkel.

Céline, Louis-Ferdinand Alias Louis Destouches. (1894-1961) Francia író, orvos. A XX. századi francia nyelvű irodalom legjelentősebb megújítója, az „új Rabelais" (Daudet dixit).

Közvetlenül a második világháború előtt írt fantasztikus hatású zsidóellenes pamfletjeivel (*Bagetelles pour un massacre, École des \ cadavres. Les Beaux Draps*) rendkívüli népsze- i rűsége tett szert hazájában. Hitler őszinte csodálója. Németbarát, kollaborációpárti, angolelles nyilvános állásfoglalásai miatt a háború vége felé, a megtorlástól való félelmében, előbb Németországba, majd Dániába menekült. Börtönbe zárták,

szabadulása után hazatért és bizonyos fokig „finomított” korábbi nézetein.

„Meg fogunk szabadulni a zsidóktól vagy bele fogunk dögleni a zsidókba, háborúk, börtönök, keveredések, halálos elnégeresedések által. A faji probléma uralja, elhalványítja, elhomályosítja az összes többi.” (*Ecole des cadavres*)

„A zsidó nem minden, de ő az ördög és ez épp' elég. Nem az ördög teremti meg valamennyi bűnt, de képes létrehozni egy teljesen bűnös világot.” (*Levél Lucien Combelle-hez*)

„A demokrácia a zsidó diktatúra paravánja.” (*Bagatelles pour un massacre*)

A társadalmi haladás nem más, mint „a zsidó hatalomba kerülése, mégpedig valamennyi hatalomba”. (*Ibid.*)

A kommunizmus? Zsidó találmányként megvalósítja „az árjak nagy leigázását”. (*Les Beaux Draps*)

„A náciizmus a zsidóval szembeni árja kihívás.” (*Ecole des cadavres*)

„Az amerikai közvélemény azért ítéli el Hitlert, mert gyűlöl mindent, ami nem demokratikus, vagyis nem száz százalékosan zsidó.” (*Ibid.*)

A Chaplin-filmek által kiváltott érzelem és együttérzés? Csak arra szolgálnak, hogy „még morzsolhatóbbá, tutyi-mutyibbá, puhábbá tegyenek minden hülye gojt”, mert hiszen Chaplin „a zsidó imperializmus nagy úttörője”. (*Bagatelles pour un massacre*)

„Az egyház a mi nagy fajkeverőnk, a főbűnös kerítő, az igazi antirasszista.”

Tudomásul véve Isten halálát, Céline megállapítja a vallásos diskurzus nép körében tapasztalható kimerülését is, és magáévá teszi a nietzschei perspektívát, miszerint a kereszténység az a fortély, amellyel a gyöngye leigázza az erősét. Ehhez hozzáteszi azonban a világos faji kategorizálást és az eredeti zsidó megtévesztés ötletét. A „zsidó összeesküvés” a kereszténység feltalálásával kezdődött: „< a katolikus vallás „a zsidók által kifejezetten az ' (árja) vesztére, kasztrálására, szolgáskorba taszítására szőtt Legenda.” (*Les Beaux Draps*) Megtöri az árja erejét, a zsidó szolgájává teszi, s ami a bűnök bűne, a faj keveredéssel eltünteti a nemes fajokat. Céline aláhúzza az eredendő tévedést mint a ; csalás gyümö lesét: az árja átvette „mások istenét”, mégpedig „legártalmasabb ellenségei istenét”. A „férfias fajok”, az „árja fajok” „örökre elhagyták isteneiket, magasztos vallásaikat, vérükből és fajukból való isteneiket” (*Ibid.*), éppen ezért a keresztény antiszemitizmus „következetlen, ferde és hamis, zűrzavaros, siránkozó és félénk” (*Ibid.*), mert ellentmond az egyedüli igaz, koherens és radikális alapjának, a faji kritériumnak.

„Megkülönböztetni a jó zsidókat és a rossz zsidókat? Ennek nincs semmi értelme. Az elviselhető zsidók hazafiak, az elviselhetetlen zsidók nem hazafiak? Nevetséges! Elválasztani az ocsút a búzától! (...) A sebész különbséget tesz a jó s a rossz mikrobák között?” (*École des cadavres*)

„Az erő kevésbé rombol, gyengít, rothaszt az útjában, mint az intrika és a fűrfang. A »belülről jövő« gyarmatosítás a legmegalázóbb, a legundorítóbb valamennyi közt. A zsidó negriták általi gyarmatosítás képviseli minden erkölcsi és fizikai leal- : jasodás csúcsát.” (*Bagatelles...*)

„Én nagyon szeretnék szövetségre lépni Hitlerrel. Miért ne? Ő semmit nem mondott a bretonok, a flamandok ellen... Egyáltalán semmit... Csak a zsidókról beszélt... Nem szereti a zsidókat... Én sem... Nem szeretem a négereket, ha nincsenek otthon.” (*Ibid.*)

„Nagyon nagy barátja vagyok Hitlernek és minden németnek. Úgy gondolom, hogy a testvéreim, és igazuk van, hogy rasszisták. Végtelenül bántana, ha valaha is elveszítenék a háborút. Úgy gondolom, hogy igazi ellenségeink a zsidók és a szabadkőművesek.” (*Ibid.*)

„A francia-német szövetség a judeo-brit hatalom lenullázása. Végre elértük a probléma lényegét. A Megoldást. Egyetlen zsidóellenes erő van ezen a világon, egyetlen valóban békés erő: a francia-német hadsereg.” (*Ibid.*)

„Elpárologtatni (franciául: volatilisier) a saját zsidóságát, mindössze egy hétbe telne egy határozott nemzet számára.” (*Levél Jacques Doriot-hoz*)

„A keresztény vallás? A zsidó-talmudista-kommu-nista? Egy geng! Péter? A hálaadás Al Caponéja. Egy Trockij a római muzsikoknak.” (*Bagatelles...*)

Celsus (II. sz.) Római pogány filozófus.

„Olyan a keresztények és a zsidók nemzetsége, mint a denevérek fűrtje, vagy mint a bolyból előjövő hangyák, vagy mint a mocsár körül gyülesező békák, vagy mint a vizenyős sarokban nyüzsgő giliszták, amelyek egymással arról vitatkoznak, hogy melyikük a bűnösebb.”

„A világon semmi sem olyan nevetséges, mint a keresztények és zsidók vitája Jézusról, és ellentétük arra a közmondásra emlékeztet, miszerint »vita egy számár árnyékáért«. Semmi alapja sincs ennek a vitának, hiszen

a két fél abban egyetért, hogy inspirált próféták megjósolták az emberi nem megmentőjének az eljövételét, csak abban nem egyeznek, hogy a jelzett személy ténylegesen eljött-e már vagy sem. Minthogy a zsidók egyiptomi eredetűek, akik az állam elleni lázadásuk következtében hagyták el országukat, és a megvetés miatt, amit nemzeti vallásuk iránt éreztek, ugyanazt a bánásmódot, amit az egyiptomiaknak okoztak, el kellett szenvedniük azoktól, akik Jézust követték és Krisztusként beléje vetették hitüket. Mindkét esetben a vallásszakadás oka volt az állam elleni lázadás szelleme. Ez volt az oka, hogy az egyiptomiak elszakadtak az anyaországtól és zsidókká lettek, és hogy Jézus idejében más zsidók leváltak a zsidó közösségről és Jézus követőivé váltak." (*Igaz szó*)

Celtes, Conradus (1459-1508) Német költő, humanista.

„Örök vándorlásra kényszerítve és szétszóródva az egész világon, a zsidók meggyalázzák és megzavarják az emberi faj társadalmát.”

Cervantes Saavedra, Miguel de (1547— 1616) Spanyol költő, drámaíró.

„Ó, ti pusztító népség! Ó, ti gyalázatosok! Ó, pizok fajta, minő nyomorúságra hoztátok üres reményeitek, örült ostobaságtok és utánozhatatlan makacsságtok, ti, akik a keményszívűséget a konoksággal egyesítitek, minden igazság és ésszerűség ellen!” (*La gran sziltana dona Catalina de Oviedo*)

Cézanne, Paul (1839-1906) Francia impresszionista festő.

Aktív szerepet vállalt a Dreyfus-ellenes mozgalomban.

Chamberlain, Houston Stevart (1855-1927) Angol származású német író. II. Vilmos császár kifejezésével élve, ő volt az, aki felébresztette a német lélek mélységében „az eredeti germán arianizmust” és kijelölte a követendő utat „a németek, és ezáltal az emberi nem üdvözüléséhez”.

„Ha mi ünnepélyesen nem neveztük volna ki a zsidókat őseinkké, akkor éppúgy nem lettek volna otthonosak nálunk, mint a szaracénok vagy mint a többi roncsai a félsemita népfajoknak, akik csak a déleuropai nemzetekbe való feltétlen egybeolvadásukkal tudták életüket - és nem egyéniségüket! - megmenteni. A zsidó e szempontból védett nép volt; ha itt-ott máglyára is hurcolták, az a pusztító tény, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítette, ünnepélyes félelmet keltő nimbuszal vette őt körül. És míg a népet így faszcinálták, addig a tudósok és szentek éjjel-nappal a héberek könyvét tanulmányozták; a zsidó pásztorok, mint Amos és Micha igéi rombadöntötték a művészet olyan emlékeit, amelyeket a világ soha többé látni nem fog; a zsidó papok gúnyjától a tudomány megvetve hanyatlott porba; elnéptelenedett az Olympus és a Walhalla, mert úgy akarták a zsidók; Jahve, aki így szólt az izraelitákhoz: »Ti vagytok az én népem és én vagyok a ti istenetek«, lett az indoeurópaiak istene. A zsidóktól yettük át a feltétlen vallási türelmetlenség végzeteljes tanát.”

„Nem kell valakinek hiteles hettita orrot viselnie, hogy zsidó legyen. E szó mindenekfölött az érzés és gondolkodás mikéntjét jelenti. Az ember nagyon gyorsan lehet zsidó, anélkül hogy izraelita lenne. Némely embernek csak sokat kell zsidókkal érintkeznie, zsidó újságot olvasnia, zsidó életfelfogást, irodalmat és művészetet magáévá tenni, hogy azzá váljon. Pál apostollal be kell látnunk: nem az a zsidó, aki kívülről az, hanem aki belülről az.” (*A XIX. század alapjai*)

Charnaice, Guy de (XIX. sz.) Francia drámaíró.

A *Le bárón vampire* (A vámpír báró) című darabjában Schmoul rabbi tekervényes és homályos úton megszedi magát, majd Párizsba utazva az előkelő társasághoz csapódik, Rakowitz báró álnéven. Célja, hogy megbosszuljon egy régi sérelmet, amit egy gróf okozott neki - akaratlanul.

Chochođ, Louis (XX. sz.) Francia történész.

Nem kételkedett az 1071 és 1670 között Franciaországban, Angliában és Németországban elkövetett, zsidóknak tulajdonított gyilkosságokban. Konrád paderborni érseket idézi értekezésében: „Ha ezeket az eseteket eltagadjuk, harminc-negyven pontosan lejegyzett eseményt törölünk ki a történelemből... Nem bizonyítja semmi, hogy ez a gyakorlat a zsidóság egészére igaz volna... Mindazonáltal helyénvaló megemlíteni, hogy a Talmud szellemében az istentelenek kiirtása törvény szerint való, és hogy Maimonidész szerint az ölés tilalmára vonatkozó parancsolat csak a zsidókat érinti. Nem zsidókra nem alkalmazható.” (*Histoire de la magié*)

Cholnoky Jenő (1870-1950) Földrajztudós, egyetemi tanár.

„... különösen a háború tanúságai szerint, mind élesebben nyilatkozik meg a nép ellenszenve a papirostalp, a rongyposztó szállítói, a marhaszóók, a katonaszabadítók, a lisztcsempészők, a kórházi ételmezési családok stb., stb. ellen, amelyben túlon túl aránytalan többséggel mindig zsidók a főkolompos-ok. Könnyű azt állítani, hogy azért, mert a zsidók foglalkoznak ezzel leginkább. De ... nagyon valószínű, hogy ha azok nem volnának zsidók, akkor nem volna ilyen sok erkölcstelenség napirenden...” (A *Husadik Század* körkérdése a zsidókérdésről, 1917)

Christea (XX. sz.) Román pátriárka.

„A zsidók korrupciós járványt és társadalmi nyugtalanságot okoztak. Kisajátítják a sajtót, amely külföldi segítséggel a románok minden szellemi kincsét ostromozza. Megvédeni magunkat ettől nemzeti és hazafias kötelesség, nem pedig antiszemitizmus. Ha nem intézkedünk annak érdekében, hogy e pestistől megszabaduljunk, gyáva semmirekellők vagyunk, akik hagyjuk, hogy élve sírgödreinkbe dobáljanak. Miért is ne szabadulnánk meg ezektől a parazitáktól, akik románok és keresztények vérért szívják? Logikus és szent dolog fellépni ellenük.” (*New York Herald Tribüné*, 1937. augusztus 17.)

Churchill, Winston (1874-1965) Angol politikus, államférfi.

1920-ban egy terjedelmes újságcikkben szölt az Oroszországban dúló bolsevik viharról. Az ún. „nemzeti zsidók” magasztalása után így ír a „nemzetközi zsidókról”: „Legtöbbjük, ha épp nem mindegyikük, elhagyta ősapáik hitét és szakított az eljövendő világ reményével is. Ez a mozgalom azonban nem újkeletű a zsidók körében. Spartacus-Weishaupttól egészen Kari Marxig, Trockijon, Kun Bélán, Rosa Luxemburgon vagy éppen Emma Goldmanon keresztül, ez a világméretű összeesküvés a civilizáció megbuktatására és a társadalom újjáépítésére, amely az elmaradottságon, az irigy rosszakaraton és a lehetetlen egyenlőségen alapul, egyre csak növekszik. (...) Ez volt a fő oka a XIX. század minden felforgató mozgalmának, végül pedig ez a rendkívüli személyiségekből álló, Európa és Amerika nagyvárosainak alvilágából származó banda megmarkolta az orosz népet hajánál fogva, és gyakorlatilag ama roppant birodalom vitathatatlan urává vált.

Nem kell eltúlozni azt a részt, amit a bolsevizmus megteremtésében és az orosz forradalom jelenlegi folyamatában ezek a nemzetközi - többnyire ateista - zsidók betöltenek. Bizonyára nagyon nagy; valószínűleg túlsúlyos a többiekéhez képest. Az egyetlen nevezetes kivételtől, Lenintől eltekintve, a vezetők többsége zsidó... A szovjet intézményekben elképesztő a zsidók túlsúlya, és a CSEKA által alkalmazott terror rendszerében is zsidók, és némely esetben zsidó nők játsszák a főszerepet.

Ugyanehhez az ördögi kiválósághoz jutottak hozzá a zsidók a terror rövid időszakában, mialatt Kun Béla irányította Magyarországot. Ugyanez a jelenség mutatkozott Németországban (különösen Bajorországban), minthogy ez az örültség ahhoz, hogy zsákmányul ejtse, számításba vette a német nép pillanatnyi földreborulását. Noha ezekben az országokban is szerephez jutott sok hasonlóan alávaló nem zsidó forradalmár is, a zsidók része azonban meghökkentő a népességben való arányukhoz képest.” („Zionism Versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People”, *Illustrated Sunday Herald*, 1920. február 8.)

A Churchill által említett „világméretű összeesküvés” érdekes módon alátámasztást nyer zsidó származású elődje (mint miniszterelnök), Benjámin Disraeli írásaiban. (Leninnek egyébiránt napjainkban már zsidó felmenőket tulajdonítanak anyai ágon. Lásd: Stefan Possony, *Lenin, the Compulsive Revolutionary*, valamint a *Dissent* magazin 1971. áprilisi száma.)

Cicero, Marcus Tullius (i. e. 106-43) Római író, politikus, filozófus.

„Védencem ... kötelességének érezte, hogy szembeszálljon ezzel a babonás kultusszal... és figyelmen kívül hagyja ezt a zsidó sokaságot, amely pedig olyan gyakran zavarja meg intézményeink munkáját. (...) Amikor ... még a zsidók békében éltek velünk, vallásuk már akkor is összeférhetetlennek mutatkozott birodalmunk fényével, nevünk méltóságával, **őseink** intézményével.” (*Pro Flaccus*)

Cíd, Diaz de Vivar (1043-1099) *költeménye*. Spanyol hősi eposz. Ismeretlen szerző műve.

Van benne egy közjáték a burgosi zsidókról, pontosabban két zsidó nő cselszövéséről, amely arra irányul, hogy ellopják Cíd kincseit és szellemét, és átadják azokat a móroknak. (A középkori Spanyolországban állandóan a mórokkal való összejátszással vádolták a zsidókat, nyilván nem véletlenül.)

Claudius (i. e. 10-i. sz. 54) Római császár.

Igyekezvén leszerelni az alexandriai politikai zavargásokat és a Róma-ellenes felforgatást, megtiltotta

hivatalnokainak, hogy „Alexandriába beengedjenek vagy behívjanak zsidókat, akik Szíriából vagy Egyiptomból hajóznak le, ekképpen arra kényszerítve engem, hogy a legnagyobb gyanúval éljek; máskülönben minden eszközzel bosszút fogok állni rajtuk, támogatva egy általános csapást az egész világon." (*Epistolae*)

Claus, Fritz (XIX. sz.) Német író.

Az uzsorásban (Der Wucherer) a parasztokat írja le a nemzeti élet megalapozóiként, miközben a zsidók azért jönnek le Berlinből, hogy becsapják és meglopják őket.

Clinton, Hillary Bili Clinton amerikai exelnök felesége, New York állam szenátora.

A Clinton házaspár bonyolult házasságát bemutató könyv szerzője, Jerry Oppenheimer szerint 1974-ben, a férje számára vereséggel végződő képviselőválasztás előestéjén „zsidó fattyúnak” nevezte Paul Fray kampányfőnököt, amit a sértés elszenvedője is megerősít.

Clopin (XIII. sz.) Francia zsonglőr.

Megírta és előadta népszerű darabját (*Désputaison de la Sainte Eglise et de la \ Synagogue*). Ebben egy párizsi nyilvános vita történetét meséli el, amelyet a Talmud tartalmáról folytattak, és amely a könyv nyilvános elégetésével végződött 1240-ben. Clopin nemcsak a test gyilkosaiként és mérgezőiként jellemezte a szervezett zsidóságot, hanem a lélek mérgezőiként is.

Cobbett, William (1763-1835) Angol újságíró, reformer.

Ő volt az első következetes publicista, aki leleplezte a Bank of England törvényesített lopását (amely még mindig tart - ahogyan minden más országban is, az úgynevezett központi bankok által). A *Paper Against Gold* című művében kimutatta azt a nyomasztó szerepet, amelyet a zsidók játszottak ennek az intézménynek a létrehozásában. Emellett ő volt a környezetvédelmi témák egyik első úttörője is. *Cottage Econoinyja* még ma is a vissza-a-természethez-irodalom klasszikusa.

„A reformáció változtatta Angliát a legvidámabb országból, amit talán valaha látott a világ, a szegény és nyomorult lelkek országává, amelyet szinte egészében birtokba vettek a zsidók és papírpénznyomók... A Bank of England 1694-es megalapításától erednek a hitelek, alapok, bankárok, bankók és az államadósság; csupa olyan dolog, amiről Anglia nem is hallott vagy álmodott ez előtt a háború előtt, amelyet Franciaország ellen vívott »a protestáns vallás megóvásáért a bevett törvény ál-tal«; csupa olyan dolog, amelyek míg nem voltak (vagyis mialatt a zsidókat távol tartották), az ország csillaga évszázadokon át emelkedett, és a legnagyobb és legboldogabbá lett a világon...

Kamatra, vagyis haszonéit pénzt kölcsönözni ... ellentétes volt, és még most is ellentétes a katolikus | egyház elveivel... A zsidók ezt csinálták, de őket egyfajta szörnyetegeknek tekintették, akik felvállalták, hogy egyenesági leszármazottai és szellemi örökösei azoknak, akik megölték Isten Fiát és az Emberek Megváltóját. De nekik sem volt engedélyezve, hogy nyíltan gyakorolják istenkáromlásukat. Egyszerűen csak szemet hunytak ezeknek az alávaló nyomorultaknak az uzsoráskodása felett, amiért az ember a vérfertőzést is eltűri a kutyák között. A nép fájó szívvel gondolt vissza az elmúlt boldog napokra..., de már túl késő volt." (*The Protestant Reformodon*)

„A zsidó mindig is a szélhámos, a csaló gazember szinonimája volt. Az emberiség egyetlen más fajára sem érvényes ez." (Válasz az Alsóház zsidók emancipálására vonatkozó törvényjavaslatára, 1833-ban. *The Cobbett MSS*)

Collins, Anthony (1676-1729) Angol író.

Annak ellenére, hogy ma már kevésbé ismert, Collins a saját korára jelentős hatással volt. Bentleyvel, Locke-kal és Jonathan Swifttel folytatott, majd nyilvánosságra hozott levelezésében a deista nézeteket bírálta. Kortársai csodálták jólel-küségét. John Locke mondta róla: „Akkora igazságszeretet lakik benne, amekkorát senkiben sem láttam.” Collins a zsidókkal szemben kevésbé volt elnéző: „Josephus egy nagy szabadgondolkodó volt. Igazán írhatott volna valami jobb témáról is, mint ezekről a tudatlan, barbár, nevetséges csibészekről, a zsidókról, akiket Isten (ha hihetünk a papoknak) alkalmasnak talált arra, hogy saját népének válasszon." (*A Discourse of Free-thinking*)

Colquhoun, Patrick (XVIII. sz.) Angol oknyomozó újságíró.

A nagyváros rendőrségéről írt értekezésében sokkoló képet fest a zsidók szerepéről a londoni hivatalos

bűnözésben.

Concha Győző (1846-1933) Egyetemi tanár, az MTA tagja.

„A zsidóság nemcsak egy vallás által, hanem etnikai, vérségi kötelékek, történelmi hagyományok, részben öntudatlan, részben öntudatos nemzeti törekvések által egybekapcsolt emberek külön közülete a modern nemzetek között, melynek elhelyezkedése az államban és társadalomban a negativitásnak attól a fokától függ, melyet a zsidó nemzeti erő csírája valamely nemzet állami és társadalmi szerkezetével szemben kifejt. (...) A hazai zsidókérdés lényege tehát abban áll, mekkora és mennyire érvényesül a zsidó negativitás nemzetünk életében.” (A *Husadik Század* körkérdése a zsidókérdésről, 1917)

Constantinus (280-337) Római császár.

A kereszténységet a többi vallással egyenjo-gúvá tette. „A zsidók egy gyalázatos és perverz szekta”, mondta. Az első törvényében egy olyan római szlengszóval utal a zsinagógákra, ami bordélyházat jelent. 313-as türelmi rendeletében igyekezett könyörületesen bánni a szektával, két évvel később azonban szigorúan fellép a zsidók és keresztények közötti vegyesházasságok ellen.

Czuczor Gergely (1800-1866) Költő, drámaíró.

„Városaink legtöbbnyije nincs még magyar kézen, Csak mindnyája zsidó kézre ne jusson utóbb.”

Csehov, Anton (1860-1904) Orosz író.

A *Platonov* című korai drámájában bemutatja Vengerovicsot, a zsidó étteremtulajdonost, aki felbérel egy bűnözőt, hogy megnyomorítsa a címszereplőt, egy tanítót, aki megsértette a zsidókat: „Úgy értem: megnyomorítani, nem megölni. Tedd nyomorékká! Vagyis verd meg, hogy egész életében megemlegesse... Törd össze néhány csontját, rútsd el az arcát...” Csehov rövid történetei (*Rothschild hegedűié, A sztyeppe*) az oroszországi zsidótípusok karikatúráit tartalmazzák.

Csoóri Sándor (sz. 1930) Költő, író.

„Azt hiszem, talán Ady ideje az az utolsó pillanat, amikor a nemzet kérdései, a magyarság kérdései még átélhető egzisztenciális és történelmi problémaként lobbanhattak föl a zsidóságban. (...) A Tanácsköztársasággal, a Horthy- ! korszakkal, de különösen a Vészkorszakkal a szellemi-lelki összeforradás lehetősége megszűnt.” („Nappali hold”, *Hitel*, 1990. szeptember 5-6.)

Dahn, Félix (1834-1912) Német író.

Az *Ein Kampf um Rom* (Harc Rómáért) című regénye a korszak egyik legnépszerűbb olvasmánya volt hazájában. Ebben a gótok kora középkori itáliai hódításának, majd végső vereségének a történetét mondja el. Jochem, a zsidó, árulással pecsételi meg az egyébként bevehetetlen erőd sorsát, amikor bevezeti a bizánci támadókat a csatornahálózaton keresztül. Jochem vézna és gyáva, de Dahn szerint „arcán hordozza fajának minden számító dörzsöltségét”.

Darvas József (1912-1973) „Népi demokratikus” író.

„Meg kell mondani, hogy ahogyan a demokrácia harcosai soha nem ismerték el bűnnek azt, hogy valaki zsidó, ugyanúgy nem ismerik el ma sem előjogot biztosító »nemesi kutyabőrnek« a zsidó szár-l mazást. Pedig ma határozottan van a zsidóságnak egy része amely elvárja, sőt követeli ezt az elismerést. Igaz, nem faji alapon, hanem a több szenvedésjogán. De még így sem lehet ezt a magatartást elfogadni.” („Őszinte szót a zsidókérdésben”, *Szabad Nép*, 1945. május 25.)

Daudet, Alphonse (1840-1879) Francia író, drámaíró.

A *Les Rois en Exil* (Száműzött királyok) című darabjában lefest egy jellemtelen zsidó nőt, aki megpróbál a száműzött uralkodótól kasszírozni oly módon, hogy annak koronáját zálogul tartva pénzt kölcsönözne neki, majd eltűnne az értékes fejdísszel.

Daudet, Léon (1867-1942) Francia író, újságíró, politikus.

Zsidóellenes főműve az *Au Temps de Judas 1880-1908* (Júdás idején 1880-1908). A királpárti Action française egyik vezető személyisége, az azonos című lap igazgatója.

„Izrael mindenképpen áruló, ahogy az ökör kérődzik és ahogy az elefántnak ormánya van." (*L'Action frangaise*, 1908. március 6.)

Davis, Richárd Harding (1864-1916) Amerikaiújságíró, író.

Peace Manoeuvres (Békeműveletek) című darabjának főhőse Ikey Schwab, a gengszter, „egy kicsi, patkányszerű héber, aki cinikus, bizalmatlan és mindig mogorva".

De Gaulle, Charles (1890-1970) Francia katona, államférfi, köztársasági elnök.

A közel-keleti konfliktusról tartott 1967. november 27-i sajtóértekezletén kijelentette: „A zsidók azok maradtak, akik mindig is voltak: egy kirekesztő, magabiztos és uralkodó nép." A saját maga által vezetett náciellenes Szabad Francia Erőket egyszer „zsidók, négerék és kommunisták gyülekezetének" nevezte. (*Commentary*, 1969. szeptember)

DeGhelrode, Michel (1898-1962) Belga drámaíró.

Pantagleize című darabjában bemutat egy kommunista zsidó forradalmárt, Rachel Silberschatz személyében, aki egy ponton lelkendezve felkiált: „Ó, Izrael népe, eljött a te napod! Üldözött nép, te fogsz parancsolni a nemzeteknek és rajtad a sor, hogy üldözd őket!"

De Laissac (XVIII. sz.) Francia forradalmár.

Szélsőbalos képviselőként a zsidókérdésről tartott parlamenti vitában hevesen fellépett az emancipáció ellen. Elmélete szerint Franciaország a forradalom révén megpróbálta megteremteni az egész történelem legjobb emberi közösségét. A nemzetnek nem lenne szabad veszélyeztetnie ezt a nagy álmot azzal, hogy politikai testébe befogadja „a világ leggonoszabb népét", amely állandó „fertőzésforrást" fog jelenteni. De Laissac volt talán a szó tudományos értelmében vett első rasszista, mivel meg volt róla győződve, hogy a zsidó személyiség örökletes és sohasem változhat j meg. (*Levél Le Chevallier úrnak*)

Defoe, Dániel (1660-1731) Angol regényíró.

„Amint a zsidó meglátta az ékszereket, elkezdett a kereskedőhöz hollandul vagy portugálul hadami, és azonnal láttam, hogy mindketten meg vannak lepve. A zsidó magasba emelte kezeit, megrettenve nézett rám, aztán folytatta a holland darálást, és mintha vitustáncot járt volna, úgy tekerte ki magát minden irányba, külön égtájak felé dobálva testét, arcát és tagjait, mint aki legalábbis rohamot kapott. Aztán újra rám nézett, ahogyan az ördög néz az emberre." (*Roxána or The Fortunáié Mistress*)

Roxána, az előkelő társaság cédája visszataszító alvilági figurák közé kerül. A fenti részletben ékköveket készül zálogba adni egy zsidónak, aki Defoe ábrázolásában hamisan esküdő, zsaroló és gyilkos, ugyanakkor pedig egy pojáca. Defoe a *Robinson Crusoe* és a *George Carleton százados emlékirataiban* és a *Mrs. Charles Davis kalandos élete* című regényében ugyanilyen zsidó karaktereket szerepeltet. Ez utóbbi regényében zsidó orgazdák kísérik a háborúskodó csapatokat és felvásárolják a fosztogatásból származó értékeket (ezzel kapcsolatban lásd még: **Ulysses S. Grant**).

Defoe képzett tényfeltáró riporter voltát igazolja 1717-ben, a *Mercurius Politicus* januári számában közzétett írása is, melyben egy zsidó, Francis Francia esetét ismerteti, akit árulással és felbujtás-sal vádoltak a Jakobita rebellióban, a *Mist s Journal* 1721. április 1-ei számában pedig a hírhedt Dél-tengeri Szindikátusban érintett zsidók szerepét taglalja, akik szerinte minden idők legnagyobb svindlerei voltak.

Degas, Edgár (1834-1917) Francia festőművész.

Egy zsidó kutató szerint „vad antiszemita volt. Minden nap nagy meglepődéssel olvasta **Drumont LaLibre Parole** című lapját, és Dreyfus-ellenes aktivista volt." (R. Byrnes: *Jean-Louis Forain...*)

Dekker, Thomas (1527-1623) Angol drámaíró.

A *Newes From Hell* (Hírek a pokolból) egy zsidó pénzkölcsönzőt mutat be, aki még halála után sem tud tartózkodni az uzsorától. A *The Honest Whore* (A tisztességes kurva) című darabja különösképpen obscén zsidóellenes kitételeket tartalmaz.

Desmoulins, Camille (1760-1794) Francia forradalmár. A Bastille ostromjának vezetője.

Megsértette a zsidókat, amikor az egyenjogúsí- ; tásukról szóló vitában azon gúnyolódott, hogy a körülmetélés

rövidesen a gójok számára is előfeltétele lesz a polgárjogok megszerzésének.

Dickens, Charles (1812-1870) Angol regényíró. ;

A *Twist Olivért*, főalakjával, a durva mesterbűnöző Faginnal a zsidók az antiszemitizmus egyik főművének tartják. Dickens a jelek szerint megpróbálta őket kárpótolni egy későbbi regényével (*Our mutual friend*), de erőfeszítése sikertelen maradt, és jóindulatú zsidó „hőse”, Riah, kevéssé meggyőző figura. Úgy tartják, hogy későbbi éveiben Dickens egészségét is veszélyeztette azzal, hogy vehemens nyilvános felolvasásokat tartott előző regényéből, a Faginra vonatkozó részleteket idézve, amelyekkel nagy sikert aratott mind a közönség, mind a kritikusok körében.

Diderot, Denis (1713-1784) Francia tudós, a felvilágosodás egyik vezéralakja.

Híres enciklopédiáját, mint a francia felvilágosodás és forradalom bibliáját, gyakran érték bírálatok zsidó részről antiszemitizmusa miatt. Számos egyéb írása is hasonlóképpen barátságtalan a „választott néppel” szemben:

„És ti, dühödt, állatias népség, hitvány és közönséges emberek, arra az ígára (talmudizmus) méltó rabszolgák, amit viseltek... Menjete, vegyétek vissza könyveiteket, és szálljatok le rólam!” (*La Mod'sade*)

„(A Talmud) azt tanította a zsidóknak, hogy lopják el a keresztények javait, hogy vadállatoknak tekintsék őket, hogy taszítsák őket szakadékba..., hogy öljék őket büntetlenül, és hogy minden reggel a legrettenetesebb átkokat szórják rájuk.”

„A zsidók és azon népek vallása, amelyeknél laknak, nem teszi számukra lehetővé, hogy egybeolvadjanak velük; külön nemzetet kell alkotniuk.”

Dio Cassius (kb. 150-235) Római történetíró.

A Római Birodalom elleni vad zsidó felkelést említve megállapítja, hogy ez lefelé irányuló fordulópontot jelentett a nagy államforma történetében: „A zsidók a görögöket és a rómaiakat is pusztították. Megették áldozataik húsát, övet készítettek maguknak beleikből és vérükkel kenték be magukat... Összesen 220 ezren pusztultak el Cyrenében és 240 ezren Cipruson, és ezért ma egyetlen zsidó sem teheti a lábát Ciprusra.” (*Római történelem*)

Diodorus Siculus (kb. i. e. 90-21) Görög történetíró.

Észrevette, hogy a zsidók ellenségekként és alsóbbrendűekként kezelik a többi népet.

Domitianus (51-96) Római császár.

Erélyesen szembeszállt a kormányzatban érvényesülő zsidó befolyással. „Egyebeken kívül kivételes szigorúsággal hajtatta be a zsidóadót; feljelentettek mindenkit, aki ugyan nem vallotta magát annak, de zsidó módjára élt, valamint olyanokat is, akik eltitkolva származásukat, nem akarták a népükre kivetett adót megfizetni.” (Suetonius: *A caesarok élete*)

Donnay, Maurice (1859-1945) Francia drámaíró.

A *Vissza Jeruzsálemből* című darabja egy fergeteges komédia, amely még manapság is népszerű Franciaországban. A vegyesházasságok ördögi következményeit mutatja be. Aubier, egy liberális francia, feleségül veszi Juditot, a házasságtörő zsidó nőt. Felismerve tévedését kijelenti, hogy a zsidók az árják ellenségei és lelkük rabul ejtői.

Donnelly, Ignatius (1831-1901) Amerikai politikus, író.

Futurista regénye, a *Caesar 's Column*, számtalan feltűnő jóslatot tartalmaz a XX. századi zsidó tőke és a cionista imperializmus megerősödését illetően. Annak története, „ahogy Ábrahám nomád gyermekei cseles úton, az üldöztetés végtelen kínjain keresztül magasabb hatalomra kerülnek, mint Európa trónusai”. Miután feltűzelte a világot, az összeesküvés orosz származású vezére Palesztinába szökik a lopott közvagyon megszámlálhatatlan millióival, hogy „újraferemtse Salamon dicsőségét és új életre hívja a zsidó faj régi dicsőségét a világ romjainak kellős közepén”. De a zsidók nem tudják megzabolázni a saját céljaikra keltett politikai tűzvészt, ami egy romboló tájfunban csúcsosodik ki, elpusztítva mindent, ami a civilizációból maradt.

Dosztojevszkij, Fjodor (1821-1881) Orosz regényíró.

„A zsidók már földbirtokossá is válnak, és a nép mindenütt arra panaszkodik, hogy a zsidók kiszippolyozzák Oroszország termőföldjeit; hogy a zsidó, miután egy bizonyos tőkét befektetett egy birtok megszerzésébe, villámgyorsan kimeríti a megszerzett föld minden termelő erejét, hogy visszanyerje a tőkét és kamatot. És próbálja csak bárki szóvá tenni mindezt, azonnal a gazdasági szabadság és a polgári egyenlőség elvének a megsértéséről fog hallani. De miféle egyenlőségre vall az, hogy itt egy nyilvánvaló talmudi állam van az államban, mely minden felett áll? És nem csak a termőföld kimerítéséről kell szólni, mert ez magával hozza a parasztok kimerítését is, azokét, akik épp csak fölszabadultak nagybirtokosaiktól, és most egy másik, egy sokkal kegyetlenebb szolgátság felé sodródnak, sokkal veszedelmesebb nagybirtokosok uralma alá, olyanok uralma alá, akik a nyugat-oroszországi parasztok életerejét már lecsapolták; akik most nemcsak földbirtokokat és parasztokat szereznek meg, hanem elkezdtek szabad véleményt is vásárolni és eléggé sikeresen haladnak." (Az én paradoxonom)

„Az ideálok csak humbug, poézis, versek. Az igazság az, hogy a zsidó újra trónra emelte önmagát mindenhol. Nemcsak hogy »trónra emelte önmagát^ de sohasem szűnt meg uralkodni!" (Legutolsó szó a civilizációról)

„Már uralják az egész nemzetközi politikát, és hogy mi fog következni - azt a zsidók jó tudják: eljön az ő királyságuk, az ő teljes birodalmuk." (Állam az államban az Egy író naplójából)

Dosztojevszkij egész élete során tanulmányozta azt a szellemi pusztítást, amit a naív, agrárius orosz nép körében a nyugati, „demokratikus" eszmék terjesztői okoztak. Ugy vélte, hogy a politikai radikalizmus terjesztésében a Rothschild által pénzelt zsidó, Alexander Herzen a főbűnös. Legnagyobb regényeiben a gazemberség terjedése ellen emel szót, amelyet zsidóként azonosít; lásd: a *Karamazov testvérekben* az ördögi apa, aki elromlott „egy csomó aljas zsidó, zsidónő és zsidóbérenc között", és a *Bűn és bűnhődésben* az idős uzsorás.

Dreiser, Theodore (1871-1945) Amerikai író.

„New York számomra hátborzongató - egy bibsi álma a gettóról. Az elveszett törzs elfoglalta ezt a szigetet." (Levél H. L. Menckenhez, 1922. november 5.)

„A zsidók esetében a liberalizmus internacionalizmust jelent. Ha az ember zsidókat hall egymás közt vitatkozni, pénzközpontúaknak és gyakorlatiasaknak találja őket. Híján vannak minden tisztességnek... Ezer éve Németországban voltak és mégis zsidók maradtak. Kétszáz éve Amerikában vannak, de árnyalatnyit sem váltak amerikaiává, semmilyen értelemben - és nem is fognak." (Levél Hutchins Hapgoodhoz, *The Nation*, 1935. április 17.)

Egyik korai művében (*The Hand of the Potter*) egy fiatal zsidó kéj gyilkos által megölt kislány történetét mondja el. Magánlevelezéseiben gyakran előforduló szó a „bibsi" (kyke). A nemzetiszocializmus németországi előretörésétől kezdve gyakran kapott felkérést a zsidókérdést taglaló viták szervezésére. Ennek részeként fogható fel az általa szerkesztett folyóiratban közölt zsidóellenes „Symposium". (*American Spectator*, 1933. szeptember) Dreisert kemény nyomásnak vetették alá annak érdekében, hogy megtagadja zsidóellenes érzelmeit, és zsidó mentegetői általában azt állítják, hogy ezt meg is tette. Gyakran elkerüli azonban a figyelmüket, hogy a feltételezett megtérésre akkor került sor, amikor az öreg és beteg szerzőt törbe csalta a kommunista párt.

Drieu La Rochelle, Pierre (1893-1945) Francia író.

„Biológiai szükségszerűségnek kell lenni a zsidók szerepében ahhoz, hogy ily módon mindig megtaláljuk szavukat a dekadenciák nyálában."

„Az arisztokráciák és a népek hanyatlásakor megérkeznek a zsidók, hogy begyűjtsék az elhervadt babérokat." (*Gilles*)

Drumont, Édouard (1844-1917) A modern antiszemitizmus atyja. A *La Libre Parole* (A Szabad Szó) alapítója, író, gondolkodó, néptribun.

„A zsidó, ez a par excellence antiszociális lény, csakis bomlasztó lehet; mindig újakezdi örökös romboló szerepét; tűzbe borította az új Hazát, amelyet neki csináltak, mint ahogyan egykor felgyújtotta Jeruzsálemet is." (*La Libre Parole*, 1893. március 7.)

„Csak néhány éve vettük észre, hogy a zsidó egy nagyon különleges lény, aki tőlünk eltérő módon van megszerkesztve, teljesen másképpen működik, mint ahogyan mi működünk, olyan képességekkel, elképzelésekkel és aggyal rendelkezik, amelyek teljesen megkülönböztetik tőlünk." (*La Libre Parole*, 1893. augusztus 2.)

„Ma a szemitizmus biztosan hisz a győzelmében. Ma már nem a karthágóiak vagy a szaracénok irányítják a mozgalmat, hanem a zsidó; aki az erőszak helyett ravaszsággal él. A lármás inváziót a csöndes, állandó, lassú előzőnlés váltotta föl. Nincsenek többé fegyveres hordák, amelyek érkezésüket csatakiáltásokkal tudatják, de vannak egyének, akik apródonként kicsiny csoportokba állnak össze, sporadikus alakzatokba tömörülnek és meghódítják egy ország valamennyi hadállását, vala-¹ mennyi hivatalát, a legkisebbtől a legmagasabba-kig. Ahelyett, hogy frontálisan megtámadnák Európát, a szemiták hátulról rohamoznak: megfordultak; Vilna környékéről, ebből a *Vagina Judeorum*ból^X kiindulva exodusokat szerveztek, meghódították Németországot, átkeltek a Vogézeken és elfoglalták Franciaországot.

Most, hogy a közvélemény urai, és ... uralkodnak az Akadémiákban is, a zsidók a másik világ történeteit mesélik nekünk, hogy a középkorban ők őrizték a tudomány raktárát. (...) Ebből egy szó sem igaz; a zsidók tudósoknak tűntek, midőn felhasználták Arisztotelész műveinek néhány töredékét, de amint az eredeti forrásokhoz hozzájuthattunk, kiderült, hogy tőlük semmi sem származik..." (*La Francé juive*)

„A zsidók ereje már nem úgy hat, mint valaha, vagyis elszigetelt gonoszítottak révén; egy rendszert alapítottak, amelyben minden összefügg, amely átfogja az egész országot, amely el van látva a működéséhez szükséges minden szervvel, megerősítették azokat a pontokat, amelyeknél el lehetne őket kapni, zaj nélkül megváltoztatták azokat a törvényeket, amelyek zavarták őket, vagy olyan rend- ; leteket csikartak ki, amelyek megbénították ezen törvények hatását, alávetették a sajtót a tőkének, hogy képtelen legyen beszélni." (*La fin d'un monde*)

Duchene, Michel (XIX. sz.) Francia író, szocialista politikus.

Nagy port kavart könyve (*Études sur la féodalité financière*) az elsők között volt amelyek felfedték, hogy a történelem egy örökös körforgás és ma egy új feudalizmus épült ki, amit a pénzvilág nagyságai irányítanak. Ebben a rendszerben az új vazallusokat mint bér- és kamatrabszolgákat a gyárhoz láncolva tartják a megtévesztő propaganda által, azt a hatás keltve bennük, hogy szabadok és a lehetséges világok legjobbjában élnek, és azáltal, hogy időnként össze vannak terelve az értelmetlen választáson való szavazás végett. Az új nemesség, a szerző szerint, a hatalmas zsidó családok és goj milliomos strómanjaik kicsiny rétege.

Dühring, Eugen (1833-1921) Német filozófus.

„A zsidók láthatóan a Föld legintoleránsabb néptörzse volt és az ma is, ha mégoly vastagon be is vonják magukat az ellenkezőjére utaló külső mázzal. Nemcsak vallásukban azok, hanem minden vonatkozásban. Ha türelemről beszélnek, úgy alapjában véve csak magukat a szemtelenségükkel akarják türelemben tudni. (...) Annak számára, aki közelebbről ismeri a zsidó fajt és annak történetét, alig van tatóngóbb ellentmondás, mint egy zsidó, aki az általános toleranciát emlegeti. Az általa követelt tolerancia végeredményben nem más, mint a zsidó törzs intoleranciára való szabadsága. (...)

Az egész történelem azt mutatja, hogy a nép és a népek héberek ellen alkalmazott eszközei teljesen elégtelennek bizonyultak. A látszólag legerősebb eszközök egyike Jeruzsálem és a zsidó állam rómaiak általi lerombolása volt. De mit segített a fészek elpusztítása, ha az egész világra és a római birodalomra szétszórt fajzat tovább tevékenykedhetett! Csak az egész nemzetiség megsemmisítése szabadíthatta volna meg az akkori világot a lopakodó bajtól. (...) A keresztény propaganda - melyet kezdetben csak a héberek és ezen belül túlnyomóan a csöcselék képviselt-elleni belső római támadások nem tudtak semmit sem tenni a faj továbbburjánzása és besurranása ellen. A római világbirodalom rothadása maradt az a talaj, melyen a kizsákmányoló, csaló nép gyarapodott.

Mikor végül elismerték a kereszténységet, a Mózes-hittel való házi súrlódások ellenére, állandóan, s még a középkorban is, a hebraizmus menedékéül kellett szolgálnia. (...)

Szembe kellett volna fordulni ezzel a nem megfelelő szellemmel, tehát magát a krisztusit kellett volna elítélni és megszüntetni. így lehetett volna olyan helyzetbe kerülni, hogy a valós héberek soha vissza ne térhessenek.

Ide tartozik az a belopódzó népi rögeszme is, hogy a zsidók Palesztinába tartoztak, és jó lenne, ha mindnyájan oda távoznának. (...) Ha ilyen egyáltalán kivitelezhető lenne, az csak a zsidó hatalom növekedését jelentené. Az ügy, ami most a világ fölé kanyarog, ily módon egy fejet kapna... (...) A modern és jobb népek különös hivatása lenne, ha a héber kígyónak, amely ezeknek a népeknek éppen elég hosszú ideig a megszégyenítésére és kárára tevékenykedett, még egy extra-fejet akarnának szerezni. Ez a történelem visszaforgatását, és utána valami új, a rómaiak rendteremtéséhez hasonló tett elvégzésének a szükségességét jelentené. (...)

A zsidók egy belügyi Carthago, amelynek hatalmát a modern népeknek meg kell törniük, nehogy saját

erkölcsi és anyagi alapjaik általa való elpusztítását kelljen elszenvedniük." (*Die Judenfrage als Racen-, Sitten- und Kulturfrage*, 1881)

Eca de Queiros, Jósé (1845-1900) Portugál regényíró.

„Szinte az összes német bank és szinte az összes jelentős folyóirat zsidó kézben van. Tá-madhatatlanok. Nemcsak hogy kiüldözték az igazi németeket a polgári foglalkozásokból, megalázzák őket káprázatos vagyonukkal és fogva tartják pénzük segítségével, de - és ez a legfőbb sértés! - a sajtójukon keresztül elrendelik, hogy mit tegyenek, mit gondoljanak, milyen legyen a kormányuk és ki ellen menjenek háborúba.

E parvenü Salamonoknak a pompázatos és látványos életvitele sérti a korabeli ízlést, amelyet leigáz. Állandóan hangoskodnak, mintha hódítók lennének; London vagy Berlin éttermeiben semmi nincs, ami tűrhetlenebb, mint egy óbégató szemita. Be vannak borítva ékszerekkel, bőröndjeik illesztése mind színarany; imádják a nagy és csicsás luxuscikkeket. Micsoda bősztító!

Ez a zsidó világ óvja belterjességét, megközelíthetlenségét, érinthetlenségét. Beront a német társadalomba, megkísérli azt túlfényleni és uralni, de egy német még a cipője orrát sem teheti be egy zsidó társaságba. Ok csak egymás közt házasodnak, és a saját fajtájuknak királyi alamizsnát osztogatnak, amihez milliókkal járulnak hozzá, de egy éhező némettől még egy darab fakérget is sajnálnak.

A jó német nem tűrheti ezt a látványt, amit a gögös, dúsgazdag és sziporkázó zsidók nyújtanak, es nincs más választása, mint felpakolni családját és kivándorolni Amerikába kenyeret keresni.* (*Cartas de Inglaterra*)

Eck, Johann Alias Maier (1486-1543) Német tudós.

Ains Judenbuchlins Verlegung című művét az „egyik legártalmasabb zsidóellenes gúnyiratnak” minősítették (Joshua Tractenberg).

Eckart, Dietrich (1867-1923) Adolf Hitler mentora, „egyike a legjobboknak, aki életét írásaiban, gondolataiban s végül tetteiben népünk felébresztésének szentelte” (Hitler), a prenáci Thule Gesellschaft központi alakja, a *Völkischer Beobachter* főszerkesztője.

„... a »csöcseléknépnek« ... kellett ... a zsidók engedelmes eszközének, mondjuk ki, a rohamosztagnak lennie, mert ... Izrael gyermekei a legveszélyesebb munkákat ősidőktől fogva lóvá tett nem zsidókkal végeztették; egyébként is, ... a népekkel szemben elállatiasodott elvtársaik rámenőssége nélkül túl gyengék lettek volna.”

„Egyáltalán, az örök fecsegés, hogy a zsidót válasszuk példaképnek! Ha olyan sokra tartja magát, miért nem akar akkor egy ember sem az lenni? Mert csak látszat, hogy »sokra vitte«. Ezt mindenki érzi. Az egész világot bebüdösíteni, állandó hazugsági kényszerben élni, egyetlen pillanatra sem gondtalanul önmagára figyelni, mindig csak a »hol egy üzlet«?” (*Bolsevizmus Mózesről Leninig*)

Egyiptomi papirusztekercs

Ez az ismeretlen korú ősrégi dokumentum egy figyelmeztető mondatot tartalmaz, amely így hangzik: „Óvakodjatok a zsidóktól!” (*Aegyptische Urkunden*).

Eisenmenger, Johann (XVII. sz.) Német író. *Entdektes Judenthumja* korai és közérthető tanulmány a zsidókérdésről, és egyike az elsőknek, amelyek eltérnek a szigorú vallási szemponttól.

Eliot, George (1819-1880) Angol regényíró.

„Goy természetem a legeitőkéitebben ellene van minden, a zsidók felsőbbrendűségét valló feltételezésnek és inkább Voltaire szidalmait visszhangozná. Fejet hajtok a héber költészet emelkedettsége előtt, de korai mitológiájukat és szinte egész történelmüket kimondottan felháborítóknak találok... Minden, ami sajátosan zsidó, alacsony színvonalú.” (*George Eliot levelei*)

Dániel Deronda című regénye alapján Eliotot a zsidóság nagy bajnokaként szokás elkönyvelni. Fenti kommentárjához Benjámín Disraeli angol miniszterelnök zsidó felsőbbrendűséget hirdető önéletrajzi írásai adtak sajátos ösztönzést.

Eliot, Thomas Stearns (1888-1965) Amerikai-brit költő.

„Házam egy rothadó ház, És a zsidók / guggolnak az ablakpárkányon, a tulajdonos Lepetézett / valamelyik antwerpeni kiskocsmában, Felhólyag-zott Brüsszelben, / megfoltozott és lehámozott Londonban.” (*Gerontion*)

„Faji és vallási okok nemkívánatossá tesznek akármennyi szabadgondolkodó zsidót." (*After Strange Gods*)

Ákárcsak **Ezra Pound**, **F. Scott Fitzgerald** és más kortársaik, T. S. Eliot is kifejezte rosszalló véleményét a zsidók nyugati kultúrában betöltött szerepével kapcsolatban. Költészetének egyik legjellemzőbb és leginkább visszatérő eleme a modern világ spirituális összeomlása, az - ahogyan Eliot fogalmazott - „ezoterikus, mégis ocsmány zsidó" alakjával. Bár az 1930-as évek végétől, Hitler hatalmának kiteljesedésétől fogva, az ellene való tiltakozásul, többé nem foglalt állást a témában, az antiszemitizmusra vadászók sorozatos követelései ellenére sem határolódott el korábbi nézeteitől.

Emerson, Ralph Waldo (1803-1882) Amerikai költő, filozófus, az ún. transzcendentalizmus megalapítója.

„A szenvedés, amely a zsidók jelvénye, napjainkban a Föld irányítóinak irányítóivá teszi őket." (*Fate*).

Endre László (1895-1946) Politikus, köztisztviselő, a Szálasi-kormány belügyi államtitkára. A „felszabadulás" után kivégezték.

„... Cion bölcseinek jegyzőkönyvei valóban igazak,... az ő kezükben van a világalom megvalósulása és elpusztít mindent, ami az új világállam felépítésében nekik akadályt jelent. Ami tehát most folyik, az nem igazságszolgáltatás, hanem preventió és megtorlás egyben. Elpusztítása nemcsak azoknak, akik valamit csináltak, hanem azoknak, akik valamit csinálhatnának vagy csinálhattak volna.

A nyugati hatalmak ... tovább haladnak a mélypont felé. De egyszer csak túljutnak rajta. S ha most nem is, de évek vagy rövid évtizedek múlva, ha bekövetkezik a fordulat, újra azok ellen fordul majd a milliók dühe, akik a mostani vérengzést csinálják." (*Búcsúlevél*, 1946. március 21.)

Erasmus, von Erbach (1469-1536) Német humanista.

„Micsoda rablás és elnyomás, amit a zsidók errefelé a szegényekkel tesznek, olyannyira, hogy nem tűrhetik már tovább! Az Isten legyen hozzájuk irgalmas! A zsidó uzsorások a legkisebb falvakban is hamar gyökeret vernek és ha öt gulden kölcsönt adnak, annak hatszorosát követelik biztosíték gyanánt. A haszonnak a hasznát is kifacsarják, majd abból is hasznot hajtanak, míg a szegény szerencsétlen elveszíti mindenét." (*Schenk*)

Erdélyi József (1896-1978) Költő.

„Megöltek egy kis libapáztort. / Égre kiált a régi vád, / úgy ölték meg Solymosi Esztert, / mint egy tokos, pihés libát (...) ítélte a bíró, - Félkegyelmű / képzeldő a szemtanú, / alaptalan a vád, vérvád... / a hátborzongató gyanú ... / ítélte a bíró; Elmehetnek / a reszkető kaf-tánosok; (...) ítélte a bíró s fellélekzett / a zsidóság, az »üldözött«, / de terjedt a »mese«, a »vakhit« / a szegény magyar nép között..." (*Solymosi Eszter vére*)

„Nem sikerült hát egy antiszemita vers miatt kita-gadtatni engem a magyarságból, az általános embert játszó, nemzetközi zsidóságnak. Az ő nemzetköziségük olyan, mint egy téglapasztó, mérges habarcs a világ keresztény nemzetei, népei mint téglák, kövek közt. Meg kell tisztítani tőlük a keresztény műveltség templomát, mielőtt romba nem döntik, hogy felette zsinagógát emeljenek..." (*Fegyvertelen*, 1943)

Euphrates (i. sz. első század) Római tudós.

Jelentést készített Vespasianus császárnak, amelyben azt mondja: „A zsidók régóta fellázadtak nemcsak Róma, hanem az emberiség ellen." (*Philostratus: Apollonius Tyanaeus élete*)

Evola, Július (1898-1974) Olasz filozófus. A primordiális Tradíció főképviselője.

„Ami a zsidókat illeti, az utóbbi időben mártír ruhában mutatkoztak. És megkérdezhetjük magunktól, hogy mit csinálnának, ha abszolút hatalmuk lenne. Ennek illusztrálására megkérdezhettek volna beszélgető társaidtól, hogy tudják-e, mit jelent a „purim". Természetesen nem tudták volna, és megmagyarázhattad volna, hogy minden zsidó nemzeti ünnepének a nevéből van szó, amely alatt megünneplik és továbbra is megünneplik... mit tehát? nos hát, a zsidók majdnem százezernyi ellenségének a zsidók általi lemészárlását, amikor a zsidó Eszter vonzerejének hatása alatt Ahasvérus király szabad kezet adott nekik. És ha az akkori világ népsűrűségére gondolunk, a százezer legyilkolt arányaiban majdnem megegyezik azokkal a zsidókkal, akik a náci koncentrációs táborokban vesztették életüket. És kedves Almirantém, másvalamit is

megkérdézhettél volna beszélgető társaidtól: vajon tudják-e, hogy mit jelent a héber „herém” kifejezés; megmagyarázhattad volna, hogy ez az Ótestamentumban azt az isteni követelményt jelöli, hogy annak a meghódítása során, amit az ígéret földjének neveznek, egyes városokban mindent el kell pusztítani teljes egészében: nem csupán fosztogatni és a nőket megerőszakolni, hanem mindenkit kiirtani." (*Levél Giorgio Almirantéhez*, 1967. március 10.)

Faulkner, William (1897-1962) Amerikai író.

Az „azok, akik gyűlölnék minket” zsidó krónikásai felrötták neki az alábbi részletet:

„Az asztal másik végén ült egy ember és a fogát piszkálta. Fejére sapkát font sűrű, göndör, fekete haja, közepében kopasz folttal. Hosszú, sápadt orra volt. Pálmafás mintázatú öltönyt viselt, és mellette, az asztal tetején, pofás aktatáska feküdt, ő pedig csak lustán bámult kifelé az ablakon, közben piszkálta a fogát. Horace berontott az ajtón: - Ez egy ügyvéd. Egy zsidó ügyvéd Memphis-ből." (*Sanctuary*)

Féder, Gottfried (1883-1941) Német politikai gondolkodó. A nemzetiszocialista mozgalom egyik alapítója. Főműve a *Die Jaden* (A zsidók).

Féja Géza (1900-1978) író, újságíró, szerkesztő.

„Belecsöppentek a nagypolgári módba, nem kellett az emelkedésért izomgyakorlatot végezniök, puhák maradtak s most »történelmi« izgatószerre van szükségük: áldozati oltárra akarnak vinni egy társadalmat, de nem úgy, mint a »kiváltak« és a félelmetes »választottak« szokták, tehát a nyugtalan tömegek élén masírozva, hanem csak a tömegeket ugratva. Maguk azonban az utolsó előtti lépésnél, midőn a tömegek lendületét már úgyszemint lehet megállítani, csöndesen visszacsomolyognának bélelt, selyem-bársony menedékeikbe."

„... figyelmeztetem a konferenciát arra, hogy jöhet olyan történelmi helyzet, midőn demokratikus és más efféle jelszavak cégére alatt majd a zsidóság kezd új harcot a magyar értelmiség ellen, hogy a szellemi vezető szerepet ismét a kezébe kaparintsa. Ehhez az idegen tervhez és szándékhoz semmi köze nincsen a magyar népnek, és amennyiben egyesek népi jelszavak cégére alatt próbálkoznak efféle tervvel, akkor ezek az elemek megcsúfolják a népi gondolatot. Mi ehhez a becstelen játékhoz nem adjuk oda magunkat soha és semmilyen körülmények között. Történelmi csínyeket el lehet követni, lehet, hogy ideig-óráig sikerük is van, de biztosan elkövetkezik a bűnhődések órája!" (*Beszéd*, elhangzott az 1943-as Szárszó-konferencián)

Fejér Lajos (XX. sz.) Zsidó származású író.

„A zsidóság sajátosságai és tulajdonságai örök- ■ löttek. Diszpozíciók, sok ezeréves gyakorlati fejlődés eredménye. Négyezer éves beidegzettség nem maradhat nyomtalanul a faj idegrendszerében." (*Zsidóság*)

I. Ferdinánd (1503-1564) Német-római császár.

1541-ben kiűldözte az ausztriai zsidókat, mint „veszedelmes és ördögi népeket", akik állítólag kémkedtek az Európát előzőnlő törökök javára.

Fettmilch, Vincent (XVII. sz.) Német népevezér.

Irányítása alatt 1616 augusztusában a frankfurti polgárság megostromolta a körülzárt gettót, és számtalan bizonyosságát vélték találni a zsidók törvénytelen üzleteinek; lopott közvagyon, hamis hiteliratokat. A váltókat és kölcsönszerződéseket, valamint az ezek társaságában talált tóratekerceket - melyek csak a zsidók megkárosítását tiltják, de engedik az idegenek esetében - ünnepélyesen máglyára hordták. Nem vették életét egyetlen zsidónak sem, de elűzték őket a városból. (Nem sokkal ezután Worms városa is követte példájukat.) Két évvel később azonban Fettmilchet kivégezték, és az összes zsidó visszamasírozott a városba a birodalmi hadak védelme alatt, harsonaszó mellett, a menet élén egy fehér szakállú rabbival, aki a hadsereg zubbonyát viselte.

Feuerbach, Ludwig (1804-1872) Német filozófus.

„A zsidó vallás elve az önzés. A zsidók közömbösek minden iránt, ami nem kapcsolódik közvetlenül a jólétükhöz. A héber egoizmus mérhetetlenül mély és hatalmas. A zsidók Jehova kegyelméből parancsot kaptak a lopásra." (*Was Wesen des Christenthums*)

Fichte, Johann Gottlieb (1762-1814) Német filozófus. A németség nemzeti öntudatra ébresztője.

„A zsidóknak nem szabad polgárjogot biztosítani, hacsak nem lehet egy éjszaka alatt levágni valamennyiük fejét és olyanokéval helyettesíteni, akiknek a fejében egyetlen zsidó eszme sincsen...

Az összes európai országban egy erős, ellenséges állam nőtte ki magát, és állandó hadiállapotot hirdetett minden más állam ellen; elnyomó zsarnoksága súlyos szenvedést okoz minden más ország polgárainak, és ez az állam a Judenthum. Nem hinném, hogy ez a félelmetes állapot abból ered, hogy a zsidók egy különálló és rendkívül összetartó közösséget alkotnak, sokkal inkább az egész emberi nem iránti gyűlöletükön alapszik...

Valamenyien tudatában vagytok ennek és nem is tagadhatjátok ezt, még ha mézes-mázos szavakat is mondtok a toleranciáról, az emberi jogokról és a polgári kötelezettségekről, de közben szüntelenül megsértitek fő emberi jogainkat.

Épeszü ember nem gondolhatja, hogy a zsidók, akik elkülönülve töletek, egy olyan állam polgárai, amely tartósabban megalapozott és hatalmasabb, mint a titek, ha megadnátok nekik a polgárjogot a saját országotokban, ne vetnének titeket, eredeti Polgárokat, a sarkuk alá." (*Urteile iiber die fi'anzösische Revolution*)

Fielding, Henry (1707-1754) Brit jogász, regényíró.

Az első angol nyomozóhatóság megalapítójaként és bíróként szerzett tapasztalataira támaszkodva igyekezett bemutatni a zsidók szervező szerepét a lopott javak nemzetközi piacán.

„A zsidók között, akik a város egy meghatározott részén élnek, voltak és talán még mindig vannak ismert orgazdák, akik majdnem nyilvánosan, évek óta üzletelnek Rotterdammal ... csodálatos profittal és csodálatos büntetlenséggel kísérve." (*An Enquiry Into the Causes of the Late Increase of Robbers*)

Fiorentino, Giovanni (XIV. sz.) Olasz költő.

Az *II Pecorone* című verse brutális mese egy uzorásról és egy font húsról, amely **Shakespeare** Shylockját inspirálta.

Fitzgerald, F. Scott (1896-1940) Amerikai regényíró.

„Ahogy végigment a forgalmas utcán, a boltok felett csupa zsidó nevet látott, mindegyikük ajtajában pedig egy sötét kis embert, aki átható szemekkel nézte a járókelőket- gyanakvással, büszkeséggel, értelemmel, kapzsisággal telt szemekkel." (*The Beautiful and The Damned*)

„1928-ra Párizs fullasztóvá nőtt. Minden egyes Amerikából érkező hajó kikötésével zuhant a színvonal... (...) Emlékszem egy kövér, gyémántokkal borított zsidó nőre, aki mögöttünk ült az orosz balett előadásán, és mikor a függöny felgördült, ezt mondta: »Ez má' döfi, errő' kéne festeni egy ké-pet«. Ez volt a legrosszabb komédia." (*Tales of the Jazz*)

Fitzgerald életében olyan íróként volt számon tartva, aki határozottan helytelenítette a zsidók modern világra gyakorolt hatását. Halála óta azonban minderről megfélemedezni látszik a tudományos és kritikai apparátus, és amerikaiak egész nemzedékei nőnek fel úgy, hogy csupán a világháború utáni enervált, emigráns író mintapéldányát látják benne. A zsidó magánsajtóban Fitzgerald főművét, *A nagy Gatsbyt* mindazonáltal „virtuálisan antiszemita röpiratként" kezelik. (M. Hindus, *Commentary*, 1947. június) És valóban: Meyer Wolfsheim szörnyű alakja, a szerző az 1919-es baseball-világverseny „levajazójáról", egy bizonyos Arnold Rothstein nevű zsidó szélhámosról mintázott meg, aligha tehető jóvá a zsidók szemében.

Flammarion, Camille (XIX.-XX.) Francia tudós, író.

Omega: a világ utolsó napja című könyvében szerepel egy zsidó tőzsdeügynök, aki a telefonjánál maradva spekulál még akkor is, amikor az egész világot a megsemmisülés veszélye fenyegeti. A szerző szerint a zsidók minden eshetőségből képesek anyagi hasznot húzni.

Flaubert, Gustave (1821-1880) Francia regényíró

A Bovary asszonyban valaki, akitől az iránt érdeklődnek, hogy mikor esedékes egy tartozás, így válaszol: „Semmiség az egész, semmi nem siettet, amikor akarja, elvégre nem vagyunk zsidók!"

Fletcher, John (1579-1625) Brit drámaíró. A *The Custom of the Country* című drámája (Cervantes *Persiles y Sigismundája* alapján) egy rendkívül erkölcstelen témájú darab, amely a zsidó Zebulon furcsa világába kalauzol, aki rabszolgákat kerít szexuális célokra, a zárójelenetben pedig, a bordély madamjával karöltve, obszcén átkokat szór mindenre és mindenkire.

Forain, Jean-Louis (XIX. sz.) Francia képzőművész.

Korának egyik legjelentősebb grafikus, akinek a karikatúrái gyakran feltűntek **Drumont** zsidóellenes kiadványaiban.

Ford, Henry (1863-1947) Amerikai iparmágnás.

„Olyan folyamatok zajlottak az országban, amelyek az üzlet fogalmát leválasztották eredeti jelentéséről; általános mélyrepülés vette kezdetét. És nem a fehér ember erőszakos durvasága okozta, nem a shakespeare-i jellemek érdes tapintatlansága, hanem a piszkos orientalizmus, amely belülről emésztette a kifejezés valamennyi csatornáját... Az a tény, hogy ezek a folyamatok egyetlen faji forrásnak tudhatók be, olyan tény, amivel számolni kell... Nem kívánjuk az utolsó szót kimondani az amerikai zsidókat illetően, de mindenképp kimondjuk véleményünket az országra gyakorolt befolyásukról. Ha a befolyás megváltozik, vele változik majd a véleményünk is." (*My Life and Work*)

„Végy ötven zsidót a leggazdagabb pénzemberek közül, azok közül, akik háborúkat szítanak saját hasznukra! Tartsd őket féken, és minden gondnak véget fogsz vetni." (*Cleveland News*, 1923. szeptember 20.)

„A zsidóság a világ legszigorúbban szervezett hatalmassága. (...) Egyetlen államot alkot, és polgárai rendületlenül hívek hozzá, bárhol is élnek, és akár szegények, akár gazdagok. (...) Ezt az államok fölött való államot Németországban »All-Judá«-nak nevezik. (...) A világ zsidó államának hatalmi eszközei a kapitalizmus és a sajtó, vagyis a pénz és a propaganda. (...) Ez a zsidó államszervezet az egész világon uralkodik, a többi állam uralmának nemzeti határai vannak." (*A nemzetközi zsidó*)

Forster, Edward Morgan (1879-1970) Brit regényíró.

Felfedte, hogy a zsidók a régi Egyiptomban „teológiában és gabonában spekuláltak", ezzel visszhangozva **Mark Twain** megjegyzéseit Józsefről. (*Pharos and Pharillon*)

Fourier, Charles (1772-1837) Francia szocialista. A zsidó August Bebel szerint „az emberiség iránti legmelegebb szívű, zseniálisan megalkotott természet".

„Hazugság és csakis hazugság (amit a zsidóktól várhatunk)... A zsidók, az üzlet iránti megszállottságuk miatt, minden nemzet kémjei, s ha a szükség úgy hozza, informátorai és hóhérai is..." (*Théorie de l'unité universelle*)

„Hallottam egy zsidóról, akinek milliói voltak, és a városában igen befolyásos volt. Ez volt a szavajárása: »Ha nem csalog, az kizárólag azért van, mert nincs rá lehetőségem...« A zsidók meghatározásuknál fogva árulók. Bonaparte szenvedélyesen kedvelte őket (vagy legalábbis ezt állítják róla), mert hízelegni akart a kereskedőknek és spekulánsoknak, viszonzásképpen Lengyelországban elárulták, és ő elrendelte Sanhedrinük feloszlatását. Es ahogy Napóleonnal viselkedtek, úgy fognak viselkedni minden civilizált országgal, amely szívesen fogadja őket...

(A zsidó vallás) egyenesen bátorítja a csalárdságot. Nyilvánvaló hát, hogy híveinek ez veszélyesen erkölcstelen jellemet ad. (...) Hagyd a zsidókat száz évre Franciaországban és létrehozzák szektájukat minden egyes városban. Azzá lesznek, amivé lettek Lengyelországban; és meg fogják kaparintani az összes kereskedelmi lehetőséget a polgároktól... Ez történik éppen Németországban, ahol a becsületes burgereknek fel kell adniuk minden vállalkozásukat, mert nem tudják túlélni a zsidók szervezett versenyét." (*Publication des manuscrits*)

„Volt valaha alávalóbb népség, mint a héberek, akik nem értek el semmit a művészetekben és a tudomány terén, akik csupán a bűn és brutalitás feljegyzése révén váltak ki, amivel utálatos krónikáik minden oldalán beteggé tesznek benneteket?" (*Théorie des quatre mouvements*)

Manapság, amikor a szocializmus lényegében zsidó biznisszé vált, rendkívül érdekesnek tűnik, hogy a ragadozó kapitalizmus elleni felkelés minden nagy úttörője zsidóellenes volt. **Fichtétől Blanquin, Fourier-n és Proudhonon át Bakunyin** ig, a zsidókat valamennyien par excellence elnyomóknak és kizsákmányolóknak tekintették. Valószínűleg **Marx** felemelkedése (aki egyébként maga is zsidóellenes volt) játszott közre a zsidók szocializmushoz való ko-optálásában. A fourieristák képviselték talán a leghatározottabb antiszemita irányvonalat. Újságjukban, a *La Rénovationban*, sokkal durvább dolgok olvashatók, mint amit **Adolf Hitler** valaha is mondott.

Francé, Anatole (1844-1924) Francia regényíró.

A *La rotisserie de la Reine Pédauque* című regényében szereplő kabalista Maisades visszataszító figurája

miatt a zsidó irodalmi bírák nehezteltek rá.

Francia Akadémia

Az akadémiai nagyszótár első öt kiadásában (1694 és 1822 között) a „Juif” (zsidó) szó mellett ez a magyarázat található: „Olyan ember, aki uzorakamatra ad kölcsönt vagy rendkívül magas áron árul. Ez egy zsidó, aki tizenöt százalékra ad kölcsönt. Ez a kereskedő egy valódi zsidó. Szokásos használatban mindenkire vonatkozik, aki mohón sóvárog a pénz után...”

Franco, Francisco (1892-1975) Spanyol katona, államférfi.

1939. május 19-én tartott madridi győzelmi beszédében a következőket mondta: „Ne legyenek illúzióink! A zsidó szellemiségtől, amely felelős a nagytőke és a marxizmus szövetségéért, és amely erőt vitt oly sok spanyolelles forradalmi egyezés mögé, nem fogunk egyhamar megszabadulni.”

Franklin, Benjámín (1706-1790) Amerikai államférfi.

Hollandiába utazván azzal a céllal, hogy De Neufville nemzetközi bankjától hitelt vegyen fel országa számára, megrendülve fogadta annak feltételeit.

„Úgy gondolom, hogy ötvenezer font sterling értékű javak birtoklásából kizárni bennünket a követelés kifizetésének a biztosításáért nemcsak megalázó eljárás, hanem óriási jogtalanság is. Úgy tűnik, hogy főleg az amszterdami Johann Neufville-lel van dolgunk, és bár ugyanolyan zsidónak tartom őt, mint akármelyik másikat Jeruzsálemben, mégsem számítottam arra, hogy miután a leveleiben megannyiszor biztosított az Egyesült Államok iránti barátságáról, követeléseit egy ilyen gyalázatos eljárással próbálja majd kikényszeríteni. A hitelfeltételekre tett indítványával jelleme olyan mély nyomot hagyott bennem, amit nem lesz könnyű eltüntetni.” (Levél John Adams elnökhöz, 1781. november 26-án, in: A. Smythe, *The Writings of Benjámín Franklin*)

A sokat vitatott Franklin-prófécia, amely állítólag 1787-ben hangozhatott el a philadelphiai Alkotmányozó Nemzetgyűlésen, a legélesebb zsidóellenes megnyilatkozások egyike, bár semmiképpen sem kíméletlenebb, mint **Luther** vagy **Voltaire** némely kirohanása. Az 1930-as években történt közzétételét követően az Amerikai Zsidószövetség szinte azonnal megjelentetett egy pamfletet (*Benjámín Franklin Vindicated*), felvonultatva néhány ismert akadémikust, hogy a Franklinnek tulajdonított szavakat koholmánynak minősítsék. Maga a profécia a dél-karolinai Charles Cotesworth Pinckney naplójának egyik szakaszában (*Chit Chat Around The Table Daring Intermissions*) volt feljegyezve, és bár az ülések titkosak voltak, Pinckney kivonatokat készített az elhangzott beszédekről. Mára ennek a naplónak sem maradt fenn egyetlen példánya sem, és ez a negatív bizonyíték a legkedveltebb azok részéről, akik a profécia elhangzását vitatják, annak ellenére, hogy maga Pinckney is hivatkozik naplójára egyik levelében, amelyet Jolin Quincy Adamshez írt, 1818. december 30-án.

„Teljességgel egyetértek Washington tábornokkal abban, hogy ezt a fiatal nemzetet meg kell védenünk az efféle ármányos befolyástól és behatolástól. A fenyegetést, uraim, a zsidók jelentik. Bármelyik országban is telepedjenek meg bármekkora számban, lezüllesztik az erkölcsöket, elértéktelenítik az üzleti tisztességet, elkülönülnek és nem asszimilálódnak; lefitymálják és megpróbálják aláaknázni a keresztény vallást..., államot építenek az államon belül, és ha szembehelyezkednek velük, igyekeznek megfojtani azt az országot pénzügyileg, amint tették Spanyolország és Portugália esetében. Több mint 1700 éve siránkoznak sanyarú sorsukon, hogy kiűzettek szülőföldjükről, ahogy nevezik: Palesztinából. A világ már megtérítette kárukat, és mégsem akarnak visszamenni. Miért? Mert ők vámpírok, és a vámpírok nem élhetnek vámpírok nyakán. Egymás között nem tudnak megmaradni. Keresztényekből és a többi, számukra idegen népből kell megélniük. Ha nem rekesztjük ki őket ezekből az egyesült államokból, ebben az alkotmányban, akkor kevesebb mint kétszáz éven belül hemzsegni fognak itt olyan nagy számban, hogy uralkodni fognak és fel fogják falni a földet, és meg fogják változtatni kormányformánkat, amiért mi, amerikaiak, a vérünket hullattuk, életünket, lényegünket adtuk és szabadságunkat veszélyeztettük. Ha nem rekesztjük ki őket, kevesebb mint kétszáz éven belül leszarmazottaink az ő kényelmükért dolgoznak majd a földeken, míg ők házaikban ülve dörzsölik a tenyerüket. Figyelmeztetem önöket, ha nem rekesztik ki a zsidókat örök időkre, gyermekeik el fogják átkozni önöket sírjaikban.

A zsidók ázsiaiak, bárhol is szülessenek vagy akárhány nemzedék óta is legyenek távol Ázsiától, sohasem lesznek másfajta. Ezméik nem alkalmazkodnak egy amerikai eszményeihez, még ha tíz generáció óta élnek is köztünk. A leopárd nem változtathatja meg a foltjait. A zsidók ázsiaiak, fenyegetést jelentenek erre az országra, ha megengedjük nekik a belépést, és ennek az Alkotmányozó Konvenciónak ki

kellene zárnia őket."

Freytag, Gustave (1816-1895) Német író, társadalomkritikus.

Soll und Habén (Adósság és hitel) című regénye Európa egyik legolvasottabb könyve volt a maga idejében. A cselekmény két fiatalembert mutat be, egy zsidót és egy gojt, akik kimennek a világba. A goj, ha nehézkesen is, de becsületes utat jár be, míg a zsidó, Veitel Itzig, lop és csal, hogy minél gyorsabban meggazdagodjon, de végül egy szennyvízcsatornába esve végzi.

Fritsch, Theodore (XIX.-XX. sz.) Német újságíró.

Egykor nagyon népszerű *Handbuch der Judenfrage* (A zsidókérdés kézikönyve) című művében megkísérli összegyűjteni a szervezett zsidóság keresztények ellen elkövetett bűneit. A *Raisel der Jüdischen Erfolges* (A zsidó siker talánya) című munkájában pedig a zsidók pszichikai jellemzésére vállalkozik, mint **Ottó Weininger**, csak talán jobban informált formában. Fritsch a zsidóellenes erők vezére volt Németországban **Adolf Hitler** felemelkedése előtt, akivel azután aktívan együttműködött.

Froissart, Jean (1333-1400) Francia történész.

Híres *Krónikaiban*, amely oly sok költemény és színdarab forrása volt, a közismert zsidó büntettek miatt panaszkodik és sajnálkozik a zsidók goj országokban való jelenléte miatt.

Gautier de Coincy (XII. sz.) Francia vándorénekes, költő.

„Szörnyűbbek a vadállatnál / ezek a zsidók, semmi kétség. / Sokan gyűlölik őket úgy, mint én / És Isten is gyűlöli őket, ahogyan én vágyom / És valóban mindenkinek gyűlölnie kell őket." (*Miracle de Saint Hyldefonse*)

„Oly keserűen állok velük szemben / Hogy ha király volnék / egyetlen helyet sem hagynék nekik, ahol maradhatnának." (*Ibid.*)

Miközben De Coincy ellene volt a zsidó vétkeknek, az ő korszakában szokatlan módon ugyanolyan ellenséges volt a keresztény vezető réteggel szemben is, amely szerinte aktívan védelmezte a zsidó kizsákmányolókat és együttműködött velük: „A zsidókon keresztül romba döntik a világot", írta.

Geiler von Kaisenberg, Johannes (XV. sz.) Német filozófus.

„A zsidók talán jobbak, mint a keresztények, hogy ne lennének képesek saját kezükkel dolgozni? (...) Az uzsora nem munka, hanem mások meg-nyúzása, a semmittevésben fetrengve."

I. („A Nagy") Gergely (540-604) Pápa.

Tiltakozott az ellen az általános gyakorlat ellen, hogy keresztény rabszolgákat körülmélték a zsidó kereskedők, akik monopolizálták az Európa és a Közel-Kelet közötti rabszolga-kereskedelmet és fehér lányokat szállítottak keleti és afrikai vevőknek.

Gibbon, Edward (1737-1794) Brit történész, korának legjelentősebb historikusa.

„Nero uralkodásától Antoninus Piuséig a zsidók ádáz türelmetlenséggel viseltettek a római uralom ellenében, ami ismételtelen a legdühödtebb mézárásokban és felkelésekben tört ki. Az emberiséget megdöbbentette a rendkívüli kegyetlenségek leírása, amelyeket Egyiptom, Ciprus és Cyrene városaiban követtek el, ahol hitszegő barátságban éltek a gyanútlan bennszülöttekkel... Cyrenében lemészároltak 220 ezer görögöt, Cipruson 240 ezret, Egyiptomban nagyon sokat. Számos szerencsétlen áldozatukat kettéfűrészték, egy olyan előzmény alapján, amelyet Dávid szentesített. A győzedelmes zsidók felfalták húsukat, megitták véréket és övekként testük köré csavarták beleiket." (*The History of the Decline and Fali of the Román Empire*)

Goebbels, Paul Joseph (1897-1945) Publicista, a nemzetiszocialista Németország propaganda-minisztere.

A zsidókra vonatkozóan sok mindent lehetne tőle idézni, azonban a régóta folyó intenzív náciellenes kampány és a nemzetiszocialista prominensek minden egyes szavának „gyűlöletként" vagy „őrültségként" való megbélyegzése miatt elég ha azt hangsúlyozzuk, hogy bármit is írt vagy mondott Goebbels a kérdéstről, az távolról sem volt olyan elítélő vagy keserű, mint amit gondolkodók és írók tucatjaitól idéztünk. (Például

Henry Adamsről, Mihail Bakunyintói, Thomas Carlyle-től, Charles Fourier-től, Bonaparte Napóleontól és Wiüiam Prynne-től, csak találomra említve néhányukat - és egyikük sem német.)

Goethe, Johann Wolfgang von (1749-1832) A német költészet legnagyobbja. Gondolkodó, látnók.

„Mit mondhatnék erről a népről, amely a többiek előtt kisajátította a vándorlás örök áldását, és megértette, hogyan kell mozgékony tevékenysége révén túljárni azok eszén, akik letelepedtek.”

Nála jobban senki sem rajzolta meg egy rabbi karikatúráját: „Fanatikus hevület, visszataszító át-szellemültség, vad gesztikuláció, zavarodott mor-molás, fültépő sipítozás, elpuhult mozdulatok, túlfűtött rángások és az ősrégi dilinyóosság...” (*Wilhelm Meisters Wanderjahre*)

„Ebben az értelemben ... nem tűrünk magunk között zsidót: mert miképpen részeltethetnők a legmagasabb kultúrában azt, aki annak keletkezését tagadja?” (*Wilhelm mester vándorévei*)

„Olyan a hitük, amely feljogosítja őket, hogy az idegent megrabolják.” (*Das Jahrmarktsfest zu Plundersweile*)

„Távol áll tőlem, hogy csatlakozzam a zsidókhoz, és a zsidók társaihoz.” (*Tag- und Jahresfeste*)

„Semmi esetre sem akarjuk a kiválasztott nép Ádámtól való származásának becsületét vitássá tenni. Nekünk azonban bizonyosan más ősapáink voltak.”

Gogol, Nyikolaj (1809-1852) Orosz regényíró.

Puskinnal egyetemben gyakran nevezik az orosz irodalom atyjának. A *Táras Bulba* hőse megment egy zsidót, amikor az uzsorásokkal szemben népfelkelés tör ki (a férfi zsidókat úgy mutatja be, mint akik bebújnak a kemencébe vagy asszonyaik szoknyája alá), hogy aztán néhány percre rá már a katonák között lássa, amint kovakővel és puskaporral üzletel. Később Táras összetalálkozik ugyanezzel a zsidóval, aki vodkát árul és kölcsönt folyósít egy olyan területen, amely tevékenysége nyomán „elneptelenedett, mintha tűzvész vagy járvány söpört volna rajta végig”.

Goncourt, Edmond de (1822-1896) Francia író.

1888-1896-os naplóiban számos nevetséges zsidó típust mutatott be, amelyeket Párizsban látott. O indította be **Edouard Drumont** zsidóellenes mozgalmát, rábeszélve egyik barátját, hogy írjon recenziót Drumont első könyvéről, megtörve azt a nyilvánvaló hallgatást, amit egyesek rendeltek el ellene a sajtóban.

Grácián, Baltasar (1601-1658) Spanyol filozófus.

Számos művében maróan utal a zsidókra. Különösen az „egy-font-hús-uzsorát” támadja, és azt, amit a nem zsidók fölötti politikai hatalomra való törekvésként interpretál. (Lásd: *El Criticón, El Héroe, El Politicp don Fernando el Catolico*)

Grant, Ulysses S. (1822-1885) Amerikai tábornok, politikus.

Amikor a 13. hadtestet vezette, Grantet annyira felbőszítették a csapatait követő zsidók, akik mögöttük szándékoztak beszivárogni az elfoglalt területekre, hogy végül megkísérelte kiűzni őket:

„Meghagytam parancsnokaimnak, hogy minden engedélyt, mely őket délre engedné, a zsidóktól megtagadjanak. Nem egyszer megpróbáltam már kitiltani őket táborainkból, de mindig visszajönnek a málnáikkal, akármit is csinálók. Ha nekik tiltva van, hogy gyapotot vegyenek, előadják, hogy valakinek a megbízásából jöttek, aki már várja őket a táborig postánál, kezében kincstárjeggyel...” (Levél C. P. Wolcott, helyettes hadügyi titkárhoz, 1862. december 17.)

A zsidókat, amiért megsértettek minden kincstári és táborig rendelkezést, ezennel a táborig kitiltom.

A parancs kézhezvételétől számított huszonegyedik órán túl minden visszatérő zsidó letartóztatású és a börtönbe való átadásra fogva tartású.

A parancsnokságra való belépésre semmilyen engedély számukra ki nem adható.

A kiutasítási parancs azonnal vissza lett vonatva H. W. Halleck főparancsnok által. A kitiltott zsidók a jelek szerint haladéktalanul kapcsolatba léptek hittestvéreikkel Washingtonban, akik nyomást gyakoroltak a megfelelő helyen. A zsidók legalább két okból is befolyásosak voltak Lincoln környezetében: maga Lincoln régi barátja, egy Ábrahám Jonas nevű Kentuckyból származó prominens zsidó és szabadkőműves révén kezdettel politizálni. A Republikánus Párt nagyrészt zsidó gyártmány volt, a rabszolgaságellenes, háborúpárti kampány részeként. Számos zsidó bevándorló a 48-as európai forradalmi megmozdulásokból Lincoln környezetében aktivizálta magát. (Lásd: Ábrahám Dittenhoefer, *How We Elected Lincoln*, vagyis „Hogyan

választottuk meg Lincolnt?")

Greene, Graham (1904-1991) Brit regényíró.

Számos regénye tartalmaz visszataszító zsidó jellemábrázolást. A *Brighton Rockban* szereplő Colleoni mint a gonoszág egyfajta okkult pápája és szadista tűnik fel, aki a kóser mézáros bárdja helyett borotvát ragad: „Vén, zsidós arcán nem nagyon volt nyoma érzelmnek, talán némi barátságos vonás, ami ijesztővé vált, amint ott ült a pompázatos viktoriánus szobában, zsebében arany öngyújtóval, ölében szivardobozzal, egyszerre úgy tűnt, mintha az egész világ ura ülne ott, a látható világ tulajdonosa, az összes bankszámlák, karhatalmak és prostituáltak birtokosa, a parlament és a törvények birtokosa, amelyek megmondják: ezt szabad, azt nem szabad.”

Az *A Gun far Sale-ban* ismét teret ad a zsidóról mint ördögről alkotott elképzelésének, mégpedig Sir Marcus alakjának a megformálásával, aki a modern ipar titánjaként a bordélyháztól jut el az acélgyárákig. Gyilkosságokon és összeesküvéseken keresztül manipulálja a világ politikusait és háborúkat szít -mind saját anyagi hasznára, mind az emberiség elleni sátáni tervet követve. Lásd még: *Stamboul Train*.

Ezeknek a Green-regényeknek az utóbbi kiadásait teljesen átírták és kihagyták belőlük a zsidókra vonatkozó utalásokat.

Grégoire, Henri (1750-1831) Francia pap, forradalmár.

Lessing, Dohm és mások társaságában a zsidóemancipáció egyik fő támogatója, mindazonáltal igencsak felbosszantotta védenecit az *Essai sur la régénération des Jirifs* című műve egy némely kitételével:

„A zsidók szétszóródtak mindenfelé, mégsem eresztenek mély gyökeret sehol. Londonban a zsidó nem angol, Hágában nem holland, Metzben nem francia. Ők egy állam az államban... A rabbik pedig nemhogy kiterjeszteni próbálnák az emberi szellem horizontjait, inkább megszentelik tévedéseiket és dogmánakjelentik ki eszelős képzeletük hamis sarjadékát... A zsidó dialektus (jiddis) is csak a tudatlanság terjesztését és a gonosztett elrejtését szolgálja.”

Grimm, Jacob (1785-1863) és **Wilhelm** (1786-1859) Német filológusok.

A népszerű *Kinder- und Hausmaerchen* tartalmazza „A zsidó a túskegocorban” című mesét, amelyben egy német fiú hegedűjátékával annyira megrészeget egy zsidót, hogy az akarátán kívül groteszk táncba kezd és könyörögve fordul a fiúhoz, hagyja abba a zenét. A fiú így válaszol: „Megkopasztottál már elég szerencsétlent, hát most kopasszon meg téged a tövis!” A zsidó pedig tehetetlenül betáncol a bogorba.

Ezt a mesét napjainkban persze a feledés homálya fedi. Híres és ma is elterjedt értelmező szótárunkban, a *Deutsches Wörtet-buciiiban* az alábbiakban határozták meg a zsidókat: „Durva jellemvonásaik közül legmarkánsabb a lomposág, a pénz-sóvárság, az uzsoráskodás...”

Gronlund, Laurence (XIX. sz.) Amerikai szocialista.

„Korunkat joggal nevezhetnénk a zsidók korának, olyannyira jelentős hatással vannak civilizációnkra. Régen bejuttatták fajunkba az egyisten gondolatát, most pedig egész fajunkat az új igaz isten, az Aranyborjú imádatára készítetik... A zsidók fejezik ki számunkra legjobban korunk sajátos átkát, a spekulációt.” (*The Co-operative Commonwealth*)

Talán nem meglepő, hogy a szocializmus mai letéteményesei sohasem említik Gronlundot, akinek csodálói között pedig olyan nagyságokat találunk, mint például **G. B. Shaw**.

Gubernatis, Angelo de (XIX. sz.) Olasz köziró.

„Ha Esztergom városát a magyar Rómának nevezték el, ha Debrecen Magyarország Genfjének nevezik, nem sok idő múlva Budapestet a magyar Jeruzsálemnek vagy a zsidók Athénjének fogják elnevezni.” (*La Hongrie politique et sociale*, 1888)

Guinon, Albert (XIX. sz.) Francia drámaíró.

Számos régmódi zsidóellenes darabját alkalmanként még bemutatják Franciaországban, *Dekadenciáját* azonban már jóideje száműzték a színpadokról. Ebben a zsidó Strohmán családjának felemelkedését meséli el, a hátizsákos házalástól az afrikai rabszolgakereskedésen keresztül a csaló, az egyszerű embereket megtakarításaiktól megfosztó párizsi bankárságig. Végso lépés a „high society” bevétele: fiuk megvett házassága egy csödbe jutott márkai lányával.

Gyp Alias Sibylle Martel de Janville (XIX. sz.) Francia írónő.

A maga idejében rendkívül népszerű regényes drámáirót mára teljesen elfelejtették. Műveiben könyörtelenül leleplezi a csalókat, bankárokat és vörösöket, legyenek bár zsidók vagy nem zsidók. A *Le Friquet* (A veréb) című darabja például -amely a zsidó Jacobsonról szól, aki egy vidámpark tulajdonosa egy francia kisvárosban - bemutatja a megvadított európaiakra rászabadított jenkik és zsidók legrosszabb vonásait. Jacobsont ezekkel a szavakkal írja le: „... ahogyan arca és neve jelzi, egy undok biboldó!”

Hadrianus (76-138) Római Császár.

Leverte a Bar Kochba-lázadást (135). A zsidókat még Jeruzsálem környékéről is kitiltotta, a várost pedig átkeresztelte Aelia Capitolinának.

Haider, Jörg (sz. 1948) Osztrák politikus, a Szabadságpárt „erős embere”.

„Hogyan lehet, hogy valakihez, akit Arielnek hívnak, ennyi mocskok tapad?”, mondta, Ariel Musicantra, az ausztriai zsidó hitközség elnökére és viselt dolgaira célozva.

Hamvas Béla (1897-1968) író, kultúrfilozófus.

„Barbárság, ösparaszttság, szellem, sors, erő, egészség, szegénység, mítosz, természet-pietás, arisztokrácia ösztetartozik. És ez az európai ember életének végső és alapvető tartalma. És ezzel szemben áll az, ami most éppen ledől és összeomlik, - a zsidó-keresztény szellemtelen bosszú intel-lektualizmusa. Mert a zsidó-keresztény nem szellem, csak intellektus, és pedig démonikus intellektus.”

„A zsidóknak is két betegségük van, ezért hiszik azt, hogy egészségesek.” (*Karnevál*)

Hamvas Béla a kommunizmusra és a kapitalizmusra céloz.

Harrington, Lord (XIX. sz.) Brit államférfi.

Ellenezte a zsidó emigránsok Angliába való bebocsátását, mert „ők a világ nagy pénzkölcsönzői, hitelüzlet-kereskedői... Ennek eredménye, hogy az összes nemzet kemény adórendszerek és államadósságok súlya alatt nyög. Ők voltak örökké a szabadság legnagyobb ellenfelei.” (*Beszéd a Lordok Házában*, 1858.július 12-én)

Hawthorne, Nathaniel (1804-1864) Amerikai író.

A *The Marble Faun* című könyvében egy szokványos „szép zsidónőt” mutat be, akit sötét erők szálltak meg és ezt megvallja a faunszobornak. Az író levelei azt tanúsítják, hogy titokzatosaknak és visszataszítóknak tartotta a zsidókat, különösen azokat, akiket a római gettóban figyelt meg, amelyet „férgéktől nyüzsgő rothadt sajtóhoz” hasonlított.

Haynau, Július von (1786-1853) Osztrák tábornok.

„A Magyarországon levő zsidók legnagyobb része, érzelmeik és gonosz cselekvésmódjuk által előmozdították az ottani forradalmat, amely az ő közreműködésük nélkül sohasem nyerhetett volna olyan terjedelmet.”

Hebbel, Friedrich (1813-1863) Német költő.

Gyakran kijelentette, hogy a zsidók úgynevezett emancipációja olyan feltételeket fog teremteni, amelyek szükségessé teszik a nem zsidók emancipációját. A *Diamant* (Gyémánt) című darabja Shylock-típusú uzsorásként festi le az átlagos zsidójelleget.

Hecataeus (Első század) Alexandriai bölcslő.

Apionnal és másokkal együtt egyike volt a zsidóellenes viták résztvevőinek Egyiptomban. Akárcsak **Manethón**, vitatta az Exodus történetét, miszerint a zsidók megszöktek az egyiptomi „rabszolgaságból”; azt állítva, hogy erővel üzték ki őket mint politikai bűnözőket, akik visszaéltek bitorolt hatalmukkal.

Hegel, Georg W. F. (1770-1831) Német filozófus.

„Az állam általában összeegyeztethetetlen a zsidó elvvel... A zsidó történelem egészében magával

ragadó, de minden más népek vallásos kirekesztése valamint a civilizáltság teljes hiánya és a babona, amely nemzeti egyediségük túlértékelésének az eszméjéből fejlődik ki, az egésztest hamissá teszi." (*Történetfilozófia*)

„A zsidó sokaság összefogva vetett gáncsot (Jézus) azon próbálkozásának, hogy lelkiismeretet adjon nekik valami isteni iránt, valami isteni, valami nagy dologban való hitet, ami nem verhet otthont egy trágyadombon. A zsidó nép végzete Macbeth végzete, aki magából a természetből kilépve idegen lényekhez (a boszorkányokhoz) fordult, és elhagyatva isteneitől, ezek szolgálatában kellett letaposnia és elpusztítania mindent, ami az emberi természetben szent." (*Korai teológiai írások*)

Heidegger, Martin (1889-1976) A XX. század filozófus-fejedelme.

Csatlakozott a nemzetiszocialista párthoz röviddel Hitler hatalomra jutása után, majd a Freiburgi Egyetem rektora lett. Igazgatása idején a zsidó tanárokat kizárták az egyetemről, a pornográf és marxista könyveket pedig nyilvánosan elégették a diákok. Egyes zsidó írók, miközben kénytelenek elismerni a filozófiához nyújtott hozzájárulását, megpróbálják elítélni úgymond „foglalkozásának leala-csonyítása” miatt.

„Történeti létezésünk növekvő szorongással és egyértelműséggel tapasztalja, hogy jövője Európa megmentésének vagy elpusztításának csupasz vagy-vagyával néz szembe. A megmentés lehetősége viszont két dolgot követel meg: 1. Az európai népek megóvását az ázsiai jellegtől 2. Saját elgyökereltetésének és szétforgácsolódásának meghaladását. Eme meghaladás nélkül ama megóvás nem fog sikerülni." (*Európa und die deutsche Philosophie*, 1936. IV. 8., Bibliotheca Hertziana, Roma)

Hemingway, Ernest (1899-1961) Amerikai regényíró.

Kitiltották egy zsidó tulajdonú hollywoodi filmstúdióból, mert Bemard Hyman producernek ezt találta mondani: „Egy bibsihez képest egész jól csinálja!” (A. Latham, *Crazy Sunday*)

A *The Sun Also Rises* című regényében lefest egy zsidó karaktert, Róbert Cohnt, aki nem kimondottan gazember, de mindenképpen abszurd és visszataszító, hiszen azon fáradozik, hogy olyan körökbe szivároghjon be, ahol nem szívesen látják. Hutchins Hapgood, a *The Nation Magaziné* szerkesztője meg-fedte Hemingway-t „előítéletei” miatt, nyomtatékosítva a zsidók „rendkívüli érzékenységét” az efféle ábrázolás iránt, mintha ennek önmagában is távol kellett volna tartania Hemingwayt attól, hogy úgy írja meg a könyvet, ahogyan megírta.

Herczeg Ferenc (1863-1954) író, újságíró, novellista, drámaíró.

„...Magyarország fővárosában szabadon élhetett, agitálhatott, sőt ifjúsági szervezeteket alakíthatott egy párt, amelyiknek elvi alapja a nemzeti gondolat tagadása, közvetlen célja a nemzeti szolidaritás szétrobbantása volt. (...) ... ők az ördög-gel-pokollal is összefogtak volna a magyarság ellen... (...)... igazán megbízható emberek, nincs az a szalmaszál, amit otthagynának az út szélén, ha arról van szó, hogy Magyarország alá tüzet kell rakni!”

Herder, Johann G. von (1744-1831) Német filozófus.

„A zsidó nép egy ázsiai nép és az is marad Európában, idegen ezen a féltekén, hozzá nőve ahhoz az ősi törvényhez, amelyet egy távoli éghajlaton fogadott el, és amelyet, saját beismerése szerint, soha fel nem adhat...”

Mennyi ilyen idegent lehet itt megtérni anélkül, hogy az igazi polgárokat sérelem érné?

Egy olyan minisztérium, amelyet zsidó vezet, egy olyan háztartás, ahol a szekrénykulcs a zsidónál van és ő intézi a pénzügyeket, egy olyan ügyosztály, amelyben zsidók a vezetők, kiszáríthatatlan pontini mocsarak." (*Bekehrung der Juden*)

„Az isten népe ... évezredek óta, sőt tán keletkezése óta mindig csak parazitanövényként élősködött más nemzetek fáján. A zsidók a földgolyó kufárjai. Óriási károkat okoztak számtalan gyengén szervezett államnak azzal, hogy késleltették a bennszülött lakosság szabad és természetes gazdasági fejlődését." („Hebraer” in *Ideen*)

Hermán Ottó (1835-1914) Zoológus, etnográfus, természettudományi író.

„Ki merem mondani, a nép erkölcsére, gazdasági súlyyedésére nagyrésztben az ortodox zsidók üzleti iránya, eljárása az ok. Aki ismerte a viszonyokat nem egy felső megyében az emancipáció előtt és ismeri ma, az világos képét fogja látni és nyomról-nyomra követheti azt, hogy mily romboló hatást gyakorol az elszigeteltség és egyoldalú irány, mely e felekezetet egyszersmind az ő üzletében egészen különleges irányba szorította, mely képtelenné teszi arra, hogy ő a nemzettel egy etnikai alapon érezze magát, egy cél felé törekedjék, a nemzettel magával.”

Hitler, Adolf (1898-1945) A Harmadik Birodalom megalapítója és Führere. *Mein Kampf*a a zsidóellenes árja forradalom bibliája.

„Miközben a cionizmus a világ számára azt igyekszik bizonyítani, hogy a zsidóság faji célkitűzései egy palesztinai állam megalapításában kielégülést találnak, ... csak nemzetközi garázdálkodásuk saját felségjogaik alatt szervezett és a többi állam beleszólási joga alól kivont központját akarják abban megteremteni. Azt akarják, hogy a kiutasított szélhámosok menekülő helye és egyben a jövő zsványainak főiskolája legyen.”

Hmelnyickij, Bogdán (1595-1657) Ukrán népvezér.

Fellázította az ukrán parasztokat zsidó és „keresztény” kizsákmányolóik ellen. A felkelőknek szánt mozgósító kiáltás így hangzott: „Emlékezzetek a lengyelek és kedvenc inasok és ügynökeik, a zsidók sértéseire!” Az egyik ukrán krónika felfedi, hogy egyes nemesemberek még a birtokaikon található templomokat is bérbe adták a zsidóknak, akik a ke-resztelésekért, házasságkötésekért és temetésekért pénzt szedtek. (N. Kosztomarov, *Orosz történelem*)

Hoffman, E. T. A. (1776-1822) Német író.

A lenyűgöző *Hoffman meséi* alkotója, a késő XIX. és kora XX. századi kulturális átmeneti korszak egyik jelentős személyisége. A *Brautwahl* (Menyasszonyválasztás) című írása jellemző képet nyújt a zsidókra vonatkozó véleményéről, olyan rémes alakokként mutatva be őket, akik igyekeznek mindenkit becsapni.

Holbach, Paul Thiry d' (1723-1789) A francia felvilágosodás egyik vezéregyénisége.

A forradalom előtti Franciaország antiszemita hármastfogatának tagja, *Diderot-v&l* és *Voltaire-re* együtt. Kritikái azonban leginkább a keresztény vallásra voltak kihegyezve, mert úgy tartotta, hogy az nem több, mint a zsidók által felfogatni kívánt népek elpuhítására irányuló stratégia eleme.

„Amikor az olyan csiszolt és tanult nemzeteket, mint az angol, a francia vagy a német, tudásuk ellenére továbbra is a zsidók barbár istene előtt térdepelve látjuk, akik a legostobább, leghiszékenyebb, legvadabb, legösszeférhetetlenebb nép, amely valaha a Földön létezett; amikor azt látjuk, hogy ezek a felvilágosodott nemzetek szektákra bomlanak, és sértegetik, gyűlölik és lefitymálják egymást ennek az istennek a szándékait illető egyformán nevetséges nézeteikért; amikor azt látjuk, hogy tehetséges emberek örült módon annak szenteljék idejüket, hogy ennek az istennek az akaratáról meditáljanak, aki tele van szeszéllyel és ostobasággal - legszívesebben felkiáltanánk: O emberek, még mindig vadak vagytok! Vallás tekintetében még mindig gyermekek vagytok!” (*Bon Sens*)

„Mózes, aki korlátlan hatalomra törekedett a zsidók fölött, nem elégedett meg azzal, hogy a maga kieszelte vallás kötelékeivel fűzze őket önmagához, hanem még azt is akarta, hogy ezek a bilincsek tartósak legyenek. Ezért elhitette velük: istenük féltékeny isten, aki utálja a többi istent, azt követeli, hogy valamennyit száműzzék a Föld színéről, s azt parancsolja, hogy elvetemült imádoikat könyörtelenül irtsák ki. A zsidók törvényhozója ezzel a hitvány furfanggal ércfalat emelt népe és valamennyi többi nemzet közé. A zsidók, akik egyedül saját papjaiknak tartoztak engedelmisséggel, a többi ember ellenségeivé váltak. így kölcsönös gyűlölet keletkezett. Azt hitték, nekik mindent szabad az olyan lényekkel szemben, akiket az ő istenük haragja sújt. Mózes számítóan szabadjára engedte minden szenvedélyüket azok ellen, akiket visszataszító, szánalomra méltatlan lényeknek ábrázolt. Ezek iránt nem tartoznak semmivel, és lelkiismeret-furdalás nélkül bármit művelhetnek velük. (...) Saját országukon kívül semmi sem volt számukra szent. A vallási türelmetlenség, a rablás, az árulás, az álnokság parancs volt számukra, s istenüknek kedves cselekedetnek számított. (...) A zsidók történelme számunkra nem egyéb, mint felfordulások, lázadások, gyilkosságok és merényletek szakadatlan sorozata, amelyeket mindig olyan egyének okoztak, akik magukat a magasságbeli küldötteinek tartották.” (*Szentek képtára*)

„Az Otestamentumban minden árasztja magából a megszállottságot, a fanatizmust, az örültséget, amelyet gyakran dagályos nyelv díszít; minden megtalálható benne, kivéve a józan ész, a helyes logikát, mert ezeket nyilván csökönnyösen számították ebből a könyvből...”

Ha az Újtestamentum felé fordítjuk szemünket, itt sem látunk semmit, ami az igazságnak arra a szellemére vallana. amely ezt a művet állítólag tollbamondta. Négy történész vagy mesemondó írta le a Messiás csodás történetét; nemigen egyezvén meg élete körülményei felől, hiszen néha a legkézzelfoghatóbb módon ellentmondanak egymásnak.” (*A leleplezett kereszténység*)

Holberg, Ludwig (XVIII. sz.) Dán drámaíró, költő.

Diderich Menschenskraek című drámájának negatív főhőse egy Ephraim nevű zsidó lánykereskedő, aki egy szép keresztény lányt tart alávetettségben. A többi művében is nevetségessé teszi és leleplezi a zsidó jellemet (*Den elevete Juni, Del Arabiske Pulver, Een Danske Komodies ligbegae ngelse*).

Holinshead, Raphael (kb. 1525-kb. 1580) Brit történész.

Chronicles of England, Scotland and Ireland című műve Shakespeare és más nagy írók klasszikus ihletforrása. Megállapítja, hogy a zsidók Angliába való belépése „egyike volt azon sérelmeknek, amelyeket Anglia elszenvedett a Hódító kemény csapásai által”.

Houellebecque, Michel (sz. 1958) Francia bestselleríró.

„Irigyeljük és csodáljuk a négereket, mert az ő példájukra olyan állatokká szereménk válni, amelyek - akárcsak a csúszómászók - egészen kicsi aggyal vannak ellátva, farkuk függelékeként... (...) Egyedül a zsidók nem sajnálják, hogy nem négerek, mert ők hosszú idő óta az intelligencia, a büntudat és a szégyen útját választották. A nyugati kultúrában semmi sem tudja kiegyenlíteni vagy akárcsak megközelíteni azt, amit a zsidóknak sikerült megtenniük a büntudatból és a szégyenből kiindulva.” (*Elemi részecskék*)

Howard, Milford (XIX. sz.) Amerikai politikai író.

Populista reformerként a „nemzetközi zsidóságot” ostromozta az amerikai farmerek és munkások nyomorúsága miatt. (*The American Plutocracy*)

Howe, Júlia Ward (1819-1910) Amerikai író.

A népszerű köztársasági csatahimnusz szerzője egy szindarabot is írt (*The World's Own*), amelyben a zsidó Jacob felbérel egy cigányt, hogy hajtson végre egy emberrablást és váltságdíj zsarolást.

Howells, William Dean (1837-1920) Amerikai regényíró.

A Silas Laphman felemelkedése című művének első változata, amelyet a *Century Magaziné* tett közzé 1884-ben, öszinte kitételeket tartalmaz arról, hogy a zsidók beköltözése miképpen csökkenti a környékbeli ingatlanárakat. Cyrus Sulzberger, az *American Hebrew Magaziné* kiadója, más zsidókkal egyetemben, tiltakozásokkal árasztotta el Howells-t, azt követelve, hogy törölje a sérelmezett mondatokat a könyv következő kiadásából. Orjongságuknak engedve, Howells átfésülte a szöveget, ugyanakkor azonban a **Mark Twainhez** írt leveleiben keserűségének adott hangot a zsidók akciója miatt.

Huber Lipót (XIX-XX.) Egyháztörténész, bibliatudós, nyelvész.

„A zsidóellenes közhangulatnak, ingerültségnek, elkeseredésnek és gyűlöletnek mélyebb és tulajdonképpen fő oka, a zsidók ősi bűne, amelyet középkori helyzetük egyre jobban kifejlesztett, s ez: szertelen önzésük, mérhetetlen kapzsiságuk, a vagyon utáni erkölcstelen vad haj szájuk és ezzel együtt járó egyéb bűneik: a keresztények szorult helyzetének szívtelen és furfangos kihasználása, a tartozásnak kegyetlen behajtása, a közvetítő kereskedelem lebonyolításánál tanúsított lelkiismeretlenségük, továbbá különböző csalásaik, zsarolásaik s embertelen uzsorájuk, amellyel mint vérszívó vámpírok ránehezdedek a keresztény társadalomra, s jóformán minden életerejét kiszívni iparkodtak.” (*Zsidóság és kereszténység Krisztustól a középkor végéig*)

Hugó, Victor (1802-1885) Francia romantikus költő, drámaíró.

„Le a kalappal, öreg! Ez a jöttment (Rothschild) / akkor csinálta meg a szerencséjét, amikor te a véredet ontottad; / a besszre játszott és annál feljebbjutott, / minél mélyebb és biztosabb volt bukásunk. / Kellott egy dögkeselyű a halottainknak, ő az volt. / Kapzsin munkálkodva és mindig a hasznot lesve, / kastélyokat és járandóságokat izzasz-tott ki sorscsapásainkból... / (...) Ez a Shylock, Blücher szablyájával, / kimetszett egy font húst Franciaországból.” (*Les Contemplations*)

Cromwell című drámájában Manassé ben Israel rabbi, asztrológus, „a mennyország besúgója”, ördögi zseni, egy mindenütt jelen lévő gonosz, Cromwell ügynöke. Ez sem tartja vissza azonban attól, hogy Cromwell ellenségeinek kedvére tegyen, ha éppen ettől remél hasznot: „Hát nem mindegy, melyik tábor omlik össze előbb? így is, úgy is, keresztények vére fog patakokban folyni. Legalábbis nagyon remélem. Ez az előnye az öszeesküvéseknek.” Majd: „A keresztényektől lopni dicsőséges tett.”

A *Marié Tudorban* így jellemzi önmagát egy „zsidóként” említett figura: „Én vagyok a brüsszeli

Kantersten utca egyik legfőbb pénzkölcsönzője. Kölcsönzők tizedet, visszkapok tizenötöt. Kölcsönzők mindenkinek. Kölcsönöznek az ördögnek és kölcsönöznek a pápának is." Egy másik szereplő így beszél róla: „Hazugság és tolvajlás, ez a zsidó cégér."

Humboldt, Wilhelm von (1769-1859) Német természettudós.

„Igazából csak tömegben (a szövegben franciául: en masse) szeretem a zsidókat; egyenként (en détail) szigorúan kerülöm őket." *{Levelek}*

Hume, Dávid (1711-1776) Skót filozófus.

„A zsidók Európában anyagias természetűek és hírhedtek csalásaikról." *{Essays on Several Subjects}*

Huxley, Thomas (1825-1895) Brit tudós.

„Egy kis zsidó, akiről nem tudok semmit, de gyűlölöm, mint az egész kiválasztott népséget." (Magánlevél, karvalyorrú alakot ábrázoló karikatúrával kísérve, *The Huxley MSS*)

Illyés Gyula (1902-1983) Költő, drámaíró, műfordító.

„Eltölthetnél tíz évet vagy akár egy életet azzal, hogy a magyarságot akár nép, akár fajta mivoltában hibáért ostoroztad, sértegetted, átkoztad, mindez csipetnyi jogot sem ad arra, hogy a zsidóság esetleges fogyatékoságaira csak távolról is célozhass. A láthatatlan tömeg, amelyről azt hitted, már szétfolyt az ország testében, egyszerre eleven egységbe ugrik, s minden egyed úgy feszül feléd, mint a tüskésdisznó lándzsái. Ha véletlenül zsidó vagy, az egység kiteszít magából, megbélyegez és megfojt. Vond kétségbe, hogy harmadrangú írójuk elsőrangú - megszűnik a kritika szabadsága."

Istóczy Győző (1842-1915) Országgyűlési képviselő, a magyarországi antijudaizmus úttörője, a Magyar Antiszemita Párt megalapítója (1883. október 6.).

„A zsidó népfaj, a korunkban általános érvényre emelkedett vallási türelmesség örve alatt, magát kizárólag és egyedül csakmint vallásfelekezet akarja tekinteni s ezen az úton föltétlen sérthetlenséget és korlátlan szabad cselekvést... vindicál magának. A számtalan zsidó svindli között tán ez a legeslegcolossálisabb svindli, a mellyel a zsidó nép a többi népeknek port hintett a szemébe. Mert hát a dolog lényege voltaképpen az, hogy a zsidóság egy külön népfaj, race, a melynek specificus nemzeti vallása van. Ott vannak például a zsidó ünnepek: ezek majd valamennyije a zsidó nép politikai történelme egy-egy nevezetesebb epizódja emlékének van szentelve... Avagy nem föltétlenül politikai célzatot fejez-e ki az Alliance Israélite Universelle megalapítójának, Crémieuxnek azon híres mondása, hogy »Egy új messiási birodalomnak, egy új Jeruzsálemnek kell támadnia a császárok és pápák helyébe«? Avagy nem a politikai és társadalmi irtóháború tanát hirdette-e a zsidóság egy másik lumenje: Disraeli akkor, amikor azt írta, hogy »A tisztavérű felsőbb - zsidó - faj hivatva van a zagyva vérű alsóbb - európai - emberfajokat kiirtani« - amely irtóháború theóriát az oroszok - a bot végét megszorítva - most Disraeli népfajára, a zsidókra alkalmazzák."

„A zsidóság, mely öntelten a civilizált társadalom erjesztő kovászának szereti tartani s nevezni magát,... a pánjudaizmus csalképével szembe elötte, képezi tehát a többi elemekkel szemben minden téren ama támadó elemet, amelynek pusztító árja a korszellem és az emancipáció által lerombolt gát elenyészte óta a részéről felhasználta, általa lehetőleg szított antagonizmusban lévő ezer, meg ezerféle nemcsak ellentétes, de sőt ellenséges érdekek által megosztott nemzsidó társadalom terén feltartóztatlanul halad előre; - amely támadó elem a szüntelen finánciális zavarokkal sínylő államok protectorátusának megszervezésével a kormányok politikáját saját érdekében tetszése szerint irányozza s amely így nem valami távoli jövőben a beláthatatlan kimenetelű társadalmi és állami katasztrófák előidézésével fenyeget."

„Kezeitekbe keríthetitek, vagy terrorizálhatjátok sajtóját s ezzel egyidőre féken tarthatjátok, némaságra kárhóztathatjátok közvéleményét, kezeitekbe keríthetitek vagyonának legnagyobb részét, kezeitekbe keríthettek minden materiális s morális tényezőt - egyen kívül és ez az egy, a fizikai materiális erő. És ha annyira mennek a dolgok, hogy az ország népének csak az ultima ratio marad hátra: nem mi leszünk azok, akik a rövidebbet húzzuk... Egymás mellett egyikünknek, vagy másikunknak a dolgok természetes szükségszerűsége folytán el kell pusztulnia."

„A különleges nemzeti vallással bíró zsidó népfaj az európai államok kebelében politikai hatalmat és pedig nemzetközi politikai hatalmat képez és mint ilyen, államot akar alkotni földrajzi határok nélkül. Egyetlen megoldás: a zsidók Palesztinába telepítése!*" (*Parlamenti felszólalás*, 1882. június 9.)

„Egy faji tekintetben, társadalmára, moráljára, gondolkodásmódjára, világnézetére, eszményeire s

törekvéseire nézve az európai keresztény népektől teljesen idegen néptörzs, társadalmi, pénzügyi és nemzetgazdasági uralma alól való emancipációról van szó, a keresztény népek felszabadításáról a zsidóság despotizmusa alól, amely despotizmusát mérhetetlen pénzerejének és ezertorkú hírlapjainak segítségével gyakorolja felettünk."

„Mi, magyarok, tehát ténylegesen meghódított néppé lettünk: nem ugyan fegyverrel, hanem raffinériával meghódítva, a zsidó nép kezében összefutó érdekszálaknak bilincsekké való össze-forrasztása útján, a sajtó és pénzhatalom által. És mindazon tényezők, amelyeknek kezeiben van letéve a nemzet jóléte, jövője, lerakták a fegyvert a győzelmes ellenség előtt, lerakta a fegyvert a sajtó - egy-két lap kivételével -, lerakta a fegyvert a törvényhozás, a kormány." (*Parlamenti beszéd*, 1883. január 23.)

„Morális gyávaság, részvétlenség, közöny, rövidlátás, értelmetlenség, az áldozatkészségnek úgyszólván teljes hiánya, a gyors siker be nem állása feletti elcsüggedés, ezek az átkai a szívében antiszemita érzelmű társadalmunknak. Tanulhatnánk e tekintetben a zsidóktól, miként kell és lehet egy népnek még a végső elnyomatottság állapotában is összetartással, szívóssággal, értelemességgel, eréllyel, a közös cél iránti lelkesedéssel és áldozatkészséggel nemcsak leráznia a kezeire és lábaira rakott béklyókat, sőt megvetett pária állapotát a rettegett zsarnok szerepével is felcserélni."

IV. (Rettegett) Iván (1530-1584) Orosz cár.

Zsigmond Ágost lengyel király zsidó kereskedők és pénzkölcsönzők Oroszországba való befogadására vonatkozó kérésére adott válaszából: „Elképzelhetetlen, hogy a zsidókat Oroszországba engedjük portékáikkal együtt, minthogy annyi sok ördögi keletkezett általuk. Mérgező füveket hoznak be birodalmunkba és eltérítik az oroszokat a kereszténység útjáról." (S. Dubnow, *Die Grundlagen des Nationalen Judentums*)

A zsidó kommentátorok természetesen gúnyolódtak Iván „mérgező füvekről" szóló állításán, amit azonban - többek között - **Bernardino di Siena**, Róbert Greene és Christopher Marlow teljes mértékben osztott.

James, Henry (1843-1916) Amerikai-angol író.

„Nincs olyan nyüzsgés, mint amilyen Izraelé, ha egyszer Izrael beindul, és a színteret itt minden lépésnél felborzolják a minden korlátot ledöntő zsidóság utánozhatatlan és félreérthetetlenjelei és hangjai. (...) ... mint valami sekélyes, zsúfolt akvárium, teletömve túlfajlett ormányú, egymásnak ütköző halakkal, örök időkig, mint a tengerek egymásra hányt hordaléka...

Szinte láttam a kísértet vigyort ... New York héber meghódításának mérete miatt." (*The American Scene*)

Janvion, Émile (XX. sz.) Francia szocialista.

Georges Sorel munkatársa a forradalmi szakszervezeti mozgalomban. Úgy vélte, hogy a marxizmus titokban a zsidó pénzüligarchia által kidolgozott és vezetett, álszocialista irányzat. Mint vakmerő aktivista, minden lehetséges módon - beleértve az erőszakot is - harcolt „Judah jobb és bal keze" ellen. Kijelentette, hogy „az internacionalizmus kiváló doktrína - kiváló mindenekelőtt a bibsik (youtres) számára". Szerinte a szindikalizmus „a »bibsi sárga irigység« ellen irányuló gazdasági mozgalom." (*Terre libre*, 1912. január 1.)

Jászi Oszkár (1875-1957) Zsidó származású, kikeresztelkedett társadalomtudós, publicista.

„Mily igaz Dühring ítélete erről a verjüdelte szocializmusról, minden etikai és esztétikai Halt nélkül."

„Egy szörnyű faj ez a zsidó! Pedig ezek még a jobb példányok. Mi folyhatik a »tanácsköztársaság« adminisztrációjában és pénzkezelésében." ^

„Mintha a vulkán tetején néhány kis mániákus bóher kommunistasdit játszana."

„A súlyos idegbaj ... a fejlettebb szellemi életet a zsidó családokban gyakrabban szokta kísérni, mint az árjában." (Napló kéziratban, in: Gyurgyák János, „A polgári radikálisok és a zsidókérdés", *Világosság*, 1999. 3. sz.)

„Ezt a megmérgezett levegőt azután végleg élvezhetetlenné teszi, sőt robbanógázokkal telíti az a már említett szerencsétlen szerep, melyet a zsidóság Kelet- és Közép-Európa szellemi életében, de különösen szociáldemokrata pártjaiban visz. A zsidóság, mely alig néhány százalékot tesz ki ezen országok népességében, a vezető szociáldemokrata pozíciókat szinte kizárólagos monopóliumába vette úgy, hogy a szocialista uralom a mind elégedetlenebb tömegek előtt hovatovább mint zsidó uralom jelentkezik." (*Marxizmus vagy liberális szocializmus*)

„Ebben a mértéktelen antiszemitizmusban maga a zsidóság, sőt az egész magyar liberalizmus is bűnös.

Az utolsó 25 év alatt a zsidókérdés tabuvá lett Magyarországon. Aki például megállapította a magyar zsidóság számbeli túltengését a szellemi élet vezető pozícióiban - amely éppen nem felelt meg sem országos átlagszámának, sem szellemi, erkölcsi fajsúlyának -, aki megjegyezte, hogy a zsidóság túlzott érvényesülése gyakran nem magasabb intelligenciát, csak tekintet nélkülibb könyököt és vastagabb arcbőrt jelent, aki analizálni merte a káros tulajdonságokat, amelyeket az évszázados gettó fejlesztett ki a zsidóságban, aki utalni bátorkodott arra, hogy idegen uzorásoknak beözönlő csapatai mily veszedelmesek az egyszerű falusi kultúrára nézve, aki kritizálni merészelt a budapesti metropolisz zsidó entellektüel szellemi életének számos izléstelen és ripók amoralizmusát - az ilyen ember rögtön közveszélyes, durva, műveletlen antiszemitaaként állítottatott be, akit az egész sajtó lehurrogott, sőt lehetetlenné tett. (...) Amikor pedig én a Huszadik Században egy széleskörű körkérdést intéztem ebben a tárgyban, látva a zsidóprobléma példátlan kiélesedését - úgy a konzervatívok, mint a szocialisták nem mertek nyilatkozni. S amikor a szemle zsidó száma megjelent, a zsidó felekezeti sajtó oly éktelen lármát csapott ellenem, hogy a rabbik kiprédikáltak a zsinagógákban és hajtóvadászatot indítottak a Huszadik század és a Radikális Párt ellen." (*Magyar kálvária, magyar föltámadás: a két forradalom érzelme, jelentősége és tanulságai*)

Jaurcs, Jean (1859-1914) A francia szocialista mozgalom vezéralakja.

„Tudjuk jól, hogy a koncentrált, szenvedélyes, agyafűrt és alattomosan beférkőző zsidó faj, amelyet mindig egyfajta láz hevít, a nyereszkesedés láza, ha éppen nem a profetizmusé, tudjuk jól tehát, hogy mily különleges ügyességgel mozgatja a rablás, hazugság, korrupció és zsarolás kapitalista gépezetét." (Beszéd a párizsi Tivoliban, in: *La Petite République*, 1898. június 9.)

Jefferson, Thomas (1743-1826) Amerikai államférfi.

„A zsidók szétszóródásukban is egy nemzet, és mindenhol idegenek." (D. Boorstin, *The Americans*)

Julianus, Flavius Claudius (331-363) A Római Birodalom császára, filozófus.

Megszüntette a kereszténység államvallás jellegét és visszatérően ősei hitéhez, visszaállította a birodalmi hitet és kultuszok egyenrangúságát, ezért a keresztény klérus az "Apostata" (hitehagyott) jelzővel illette. Miként nagyon sok kortársa, a kereszténységet csupán a zsidóság egyik szektájának tekintette.

„Úgy gondolom, hogy érdemes lejegyezni az egész emberiség számára azt, amiről meggyőződtem: a keresztények kitalálásai az emberek meséi, amelyeket gonoszságból szerkesztettek. Noha nincsen bennük semmi isteni, felhasználják a léleknek azon részét, amely szereti a mesét, gyerekes és bolond. Arra készíti ezeket az embereket, hogy azt higgyék: ez a szörnyű mese a valóság."

„Nincs az a vadállat, amely annyira ellenséges lenne az emberhez, mint általában a keresztény szekták egymáshoz." (*A galileai ellen*)

Jung, Carl Gustav (1875-1961) Svájci pszichológus. A lélekbúvárokodás klasszikusa.

„A zsidók, akik valamiképpen nomádok, eddig önmaguktól semmilyen kulturális formát nem hoztak létre, és valószínű, hogy már nem is fognak, minthogy minden ösztönük és tehetségük többé-kevésbé civilizált nemzetet kíván meg, hogy fejlődésükhöz vendéglátóként működjön.

A zsidó faj mint teljesség - legalábbis az én tapasztalatom szerint - olyan tudatalattit birtokol, amely csak fenntartással hasonlítható az árjához. (...) A germán népek legértékesebb titka - kreatív és intuitív lelki mélységük-banalizis infantilizmus mocsaraként volt magyarázva, miközben az én figyelmeztető hangomat évtizedek óta antiszemizmusként gyanúsították. Ez a gyanúsítás Freudtól eredt..." (*Aion: Research Into the Phenomenology of the Self*)

„Teljességgel megbocsáthatatlan volna elfogadni a zsidó pszichológia következtetései általános érvényességét. Senkinek sem jutna eszébe például ránk nézve kötelező kínai vagy indiai pszichológiáról beszélni. Erre vonatkozó bírálatom alapján az antiszemizmus olcsó vádjának nekem szegezését körülbelül olyan értelmeseznek tartom, mintha mondjuk antikínai előítéleteséggel vádolnának." (*Két esszé az analitikus pszichológiáról*)

Justinianus (483-565) Keletrómai császár.

Híres törvénykönyvében elrendelte, hogy „a zsidók pedig ne részesüljenek semmi kegyben. Helyzetük azt az aljasságot tükrözze, amelyet szívükben választottak és óhajtottak."

Teophanész írja, hogy 532-ben, egy vasárnapi kocsiversenyen, amikor a két rivális csapat, a Kékek és a Zöldek szurkolói (szokás szerint) összeverekedtek, a császár a Kékek mellé állt és lezsi-dózta a Zöldeket. A

zsidók által felheccelt nagyvárosi csőcselék (marxista terminológiával élve: lumpenproletariátus) ezután törni-zúzni, fosztogatni, gyilkolni és gyűjtogatni kezdett. Ez volt az ún. Nika-lázadás kiobbantó eseménye, melynek során több ezer ember halt meg, és Bizánc jelentős része a lángok martalékává vált.

Juvenalis (607-127) Római költő.

„Egy zsidó sohasem fogja megmutatni az utat egy nem zsidónak vagy elvezetni őt egy forráshoz...
A zsidók olcsó áron mérik számotokra az álmokat, bármit is kérjete." (*Szatírák*)

Jünger, Nathaniel Alias Dietrich Rumpf (XX. sz.) Német író.

Széles körben ismert és elismert népi író, aki olyan témákkal foglalkozott, mint a parasztokjóléte és a valódi vidéki kultúra keletkezése. Talán éppen ezért van az, hogy a témához legszorosabban kapcsolódó regénye, a *Volk in Gefahr* (Veszélyben a nép), a zsidókat mint veszélyes svindlereket ábrázolja, akik könnyedén rászedik a kedves és jóra való falusi gazdálkodó családokat. A regényben szereplő Kloster-fivérek - egyikük ortodox zsinagógazsidó, másikuk modem asszimiláns - végül arra használják tisztességtelenül szerzett pénzüket, hogy Berlinben megalakítsák a kommunista pártot.

Eugen Dühringel együtt Jünger egyike volt az első íróknak, akik a zsidókérdést fajelméleti fogalmak mentén elemezték.

Kant, Immanuel (1724-1804) Német filozófus.

„Az okos ember számára nem lehet valami nehezebb, mint a buzgó semmittevés olyan parancsai, amilyenek a zsidóságot megteremtették."

„A zsidóság fennmaradása elsősorban a kereszténység műve. Közülük támadtak a krisztusi vallás hitvallói." (*Die Religion alig. Aum.*)

„A zsidók nem tudnak felmutatni egyetlen igazi zsenit, egyetlen valóban nagy embert sem. Minden tehetségük és képességük a cselszövés és a fondorlat körül forog; vagyis, ezek a kizárólagos és igazi zsidó indítékok..." (W. Boette, *Kants Erziehungslehre*)

„Ok a csalók nemzete, amelynek legnagyobb része nem részesül a polgárok tiszteletéből, ennek hiányát az azoktól kicsalt haszonnal próbálják pótolni, akik között élnek, akiknek védelmét élvezik." (*Antropologie in pragmatischer Hinsicht*)

I. Katalin (1684-1727) Orosz cárnő.

I. (Nagy) Péter özvegye, aki megtiltotta a zsidók bevándorlását Oroszországba, de eltúrta őket az újonnan elfoglalt balti és ukrán területeken. A közakarat nyomására kénytelen volt kiűzetni „minden zsidót és zsidó nőt, aki Ukrajna és Oroszország városaiban találtak... Mától fogva semmilyen ürüggyel sem bocsátanak be Oroszországba és mindenhol a legszigorúbb felügyelet alá lesznek helyezve." (N. Kosztomarov: *Orosz történelem*)

Katona József (1791-1830) Drámaíró.

„Tiborc: -... de hisz' a háborúban szabad fosztani. E gondolat legjobbnak látszatott.

Bánk (búsan néz ki az ablakon): - Magyar hazám!

Tiborc: - A jó merániak azt háború nélkül is megteszik; mert hisz' a zsidók eleget fizetnek; akiket tulajdonképpen tán nem is lehetne embernyúzóknak nevezni, - nyúzásra bőr kívántatik, holott azt a merániak magok lehúzták már csontjainkról: így tehát ezek a húsba kenteiének bemetszeni - Igaz, hogy a metéltetett sikolt; de hisz' arra nem szükség hallgatni, csak haszon lehessen." (*Bánk bán*)

Kerouac, Jack (1922-1969) Amerikai író.

„A valódi ellenség a kommunista, a zsidó." (*Esquire*, 1970. március)

Az úton című kultusz-regényével mindenki másnál többet tett a drog-orientált hippitrend népszerűsítéséért az amerikai fiatalság körében. Ugyanakkor élete végére, a sors iróniájaként, meggyőződésévé vált, hogy kiterjedt összeesküvés folyik a nyugati civilizáció ellen, amelynek irányítói a zsidók.

KGB (Szovjet Állambiztonság) Vaszilij Mitrohin, egykori KGB-levéltáros nemrég megjelent

dokumentum-kötete szerint a szovjet hírszerzés nem bízott a Kádár-rendszerben.

„A KGB fő gondja Magyarországon a párton és az állambiztonsági szerveken belül általa tapasztalt »zsidó befolyás« volt. A KGB-t nyugtalanította, hogy 1969-ben a magyarok nem voltak hajlandók hozzájárulni ahhoz, hogy Budapesten anticionista tanácskozást tartsanak az Izrael-ellenes »ha-ladó zsidók«. A magyarok ahhoz sem járultak hozzá, hogy a KGB segítségével film készüljön Hitler és a magyar cionisták együttműködéséről. A Központ szerint a magyar állambiztonsági szerveket arra kényszerítik, hogy elnézően dolgozzanak a cionista vonalon, tekintettel a legfelsőbb pártvezetésben ülő zsidó nacionalistákra. A KGB különös népszámlálást végzett a magyar belügyi szervekben. A jelentések szerint zsidó volt a Belügyminisztériumban két miniszterhelyettes, az állambiztonsági főcsoportfőnökségen két csoportfőnök, az országos rendőrfőkapitány és a katonai elhárítás főnöke. A KGB felmérése szerint a legrosszabb helyzet a külföldi hírszerzésben volt. ahol tizenhét osztályvezetőből tizenhárom zsidó.

Az 1971-ben Magyarországra küldött, nyugati látogatónak álcázott titkos KGB-ügynökök is azt kapták feladatuk: mérjék fel a cionista befolyást. Nyomozzák ki az Izraellel kapcsolatos hangulatokat, a gazdasági-kereskedelmi kapcsolatokat. Meg kellett tudniuk, hogy magyar szervezetek és egyének milyen kapcsolatokat tartanak cionista körökkel. Fel kellett tárniuk az állapotokat az írószövetségben és más alkotói szervezetekben, ahol a zsidó befolyást Moszkvában erősnek vélték. A titkos ügynököket azzal is megbízták, hogy a magyar társadalomban »azonosítsanak antiszemita magatartásokat«. A könyv szerzői úgy vélekednek, hogy a KGB tömegtámogatást akart szervezni a magas pozícióba jutott magyar zsidók elleni fellépéshez. A Központ kétségbeesett összegzése szerint: »A cionistabarát dominancia beásta magát a pártba, az állami és társadalmi szervezetekbe.«" („KGB-zarándokok Magyarországon", in *Népszabadság*, 1999. október 29.)

Kipling, Rudyard (1865-1936) Brit költő, író.

Puck of Pook's HM című regényében egy kóbor zsidót mutat be, aki szerint uzsoráskodó hittestvérei az egész európai történelem folyamán háttérerőként háborúkat indítanak, majd pénzfeldobással döntenek azok kimeneteléről.

A zsidók iránti érzéseit szemléletesen tükrözik a *The Song of the Fifth River* (Az ötödik folyó dala) című verséből vett alábbi részletek is:

„Amikor Éden fájánál először / A Négy Nagy Folyó futott / Mindegyikhez rendeltetett / Fejedelem és uralkodó / Miután ez bevégeződött / (Az ősi legendák szerint) / Akkor jött el sötét Izrael / Kinek folyó már nem maradt (...)

És Izrael lefektette / Szellemét és koronáját / Szaporodni a folyóparton / Hol a vizek hömpölyögtek / A föld alá elrejtőzött / Alul kivárt egy évszaktot / Oly okból mit nem tudhat / Csak és csakis Izrael (...)

Fejedelem kard nélkül / Uralkodó trón nélkül / Izrael csak tovább hódít / Vendégként mindenütt. / Bár sok földnek ura / Egynek sem királya / Az Ötödik Nagy Folyó / Elrejtí mélyének titkát / Izrael számára egyedül / Ahogy megparancsoltatott."

Kiss Menyhért (1880-1934) író, költő, országgyűlési képviselő.

„Komor, döbrentő bús valóság / Hazánk ma szovjetzsidó ország."

Kodolányi János (1899-1969) író, publicista.

„Legtöbbször sznob a zsidó. Ha mélyebben nézne a szívébe, meg kellene vallania, hogy a boltban végzett munkától vajmi távol esik az irodalom. Inkább azért tájékozódik, hogy ne mondhassák: no, ez is műveletlen ember. (...) Úriember, művelt ember akar lenni a zsidó, s természetesen úgy, hogy utánozza azokat az igazi úriembereket, akik műveltebbek nála."

„Mérhetelen az a rajongás, amivel a zsidók egy-egy kiváló, vagy csak félig is kiváló írójukat, muzsikusukat emlegetik. Nagy ember, lángész - mondják. Mendelssohnról kötetekre menő fejtegetést hallok zsidó ismerőseimtől, pedig többet törődnek a terményárak alakulásával és a fuvardíjakkal, mint a zenével."

„Ha azt mondja valaki huszonegy éves koromban, hogy a legotrombább, legsúlytalanabb zsidó író vagy költő is lángelmévé avatattik, mert zsidó s a legsúlyosabb magyar lángelme is csak foggal-körömmel, megaláztatással és némasági fogadalommal juthat napvilágra, kinevetem." (*Süllyedő világ*)

Komáromi János (1890-1937) író.

„Ahová lép, amihez egyszer hozzányúl ez a nép: minden elpusztul ottan. (...) Olyan nép ez úrficska, mint az aranka a lucernásban. Nem a földből él. hanem a lucernából s ha nem irtjuk ki, kikél és megfojt minden táblát a határban. (...) Ez a nép, amely ellen most indulunk, olyan nép hogy végzetszerű keze elér a világ

másik oldaláig s ott is magába fojtja a lelket, ha egyszer vétkezett ellene... (...) A múltat semmivé tették, ajelent elpusztították. De ez mind nem elég. Nekik a jövő is kell." (*Jegyenék a szélben*, 1928)

Kossuth Lajos (1802-1894) Újságíró, politikus.

„A zsidókat nemcsak mi, hanem a zsidók is így nevezik: zsidó nép. Nem szoktuk pedig mondani: pápista nép, kálvinista nép, lutheránus nép, unitárius nép. Innen látszik, hogy e szó alatt: zsidó, több fekszik, mint csupán valláskülönbség. A zsidókat tehát nem lehet emancipálni, mert vallásuk politikai intézmény, theokrátiai alapokra fektetve, amely a fentálló országvási rendszerrel politikailag egybe-hangzásba nem hozható." (Vezércikk, *Pesti Hírlap*, 1844. május 5.)

„A megyékben tanyát vert sok zsidó, valamint az iparkodással egybekötött erkölcsiségnek valóságos mótelye, úgy a földművelő népénél, amellyel legszorosabb egybekötöttségben él, súlyos ostora, a bővelkedésnek telhetetlen sírja, iparkodásának rothasztó nyavalyája... (Ezen néptípus) ... kit vallásának különösége, nyelvének minden mások előtt érthetetlen volta ... századok óta megtartott anélkül, hogy azon nemzeteknél - kiknek közepette - mint a növény tápláló nedvét elszívó gomba-él. egybeolvadt, vagy a nacionalizmushoz csak egy gondolattal közelített volna... (...) Egész helységeket tudok, ahol a szegény földművelő nép nem magának, de a kortsmáros zsidónak szánt, vet és arat... (...) Creditum ígéretével betudja tsalni küszöbén s ha egy lépést tett a szegény paraszt, menthetetlen oda van... (...) Nints azon törvény, melynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná - valamint nints egy tsalás, nints egy tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra ne találna." („Éhségmentő intézetek")

(Később, az emigrációban - valószínűleg „házi zsidaja" és emlékiratainak kiadója, Helffy Ignác hatására - sajátos memóriazavar vesz rajta erőt, midőn kijelenti: „Én ember és ember között faj-, nyelv, vallásfelekezeti miatt soha nem tettem s nem is fogok tenni különbséget; az antisemitikus agitációt mint a XIX-ik század embere szégyellem; mint magyar restellem, mint hazafi kárhoztatom.")

Kosztolányi Dezső (1885-1936) Költő, regényíró, műfordító, újságíró, nyelvművelő.

„Vidékről, távolról el sem képzelheti, micsoda legendás szenvedésen ment át a magyarság a Balázs Bélák és Lukács Györgyök faji zsarnoksága alatt, hogy rongyolódott le apánk, anyánk, míg a másik, »választott« fajta, amely mártírosdit játszik és jelszókat harsog, milliókat szerzett és ma is kezében tartja az ország irodalmi sorsát. Vízet hordanék a Dunába, ha erről többet beszélnek." (*Levél Juhász Gyulához*)

Kovács Alajos (XX. sz.) író, közíró, szociológus.

„A háború tipikus bűnözőiről, az árdrágítókról, a lánckereskedőkről és valuta üzerekről nem állnak hiteles adatok rendelkezésünkre, azonban kétségtelen, hogy ezek nagyobb része zsidó. A hadiszállítások körüli visszaélésekről azonban hiteles adataink vannak, amelyeket az igazságügyminiszter ... terjesztett a nemzetgyűlés elé. Ezek szerint 1097 hadiszállítási bűnügy került a bíróságok elé, amelyek közül 529 esetben állnak részleges adatok rendelkezésre. Ezekben összesen 1018 terhelt szerepelt, közülük 741 zsidó... Elítéltek a jelentéstételig 211 egyént, még pedig 156 zsidót és 55 keresztényt. Míg tehát a zsidóság a legkedvezőbb esetben 2,5 ezred erejéig vérzett a frontokon, itthon a hadiszállítások körüli csalásokból és visszaélésekből 73% erejéig vette ki a maga részét." (*A zsidóság térfoglalása Magyarországon*)

Kölcsey Ferenc (1790-1838) Költő, politikus, kritikus.

„Amely országban a zsidók megsaporodnak, az vagyoni végromlás szélén áll."

Kresztovszkij, Vszevelod (XIX. sz.) Orosz novellista.

Egyiptom sötétje című regénye apokaliptikus tanulmány arról, hogyan veszi át az irányítást a zsidó kahal (önkormányzati testület) az Oroszországban éppen csak kibontakozni készülő forradalmi mozgalom felett.

„Bármerre is nézünk, minden kis zugban és forgalmas sarkon zsidókon akad meg a szemünk. És nem csak itt, de Európában, sőt Amerikában is, amely már szinte megszakad alattuk, ugyanígy." (J. Kunitz, *The Jew in Russian Literature*)

Lawrence, D. H. (1885-1930) Brit író.

„Ha egy embernek valamilyen sarok alá kell kerülnie, inkább legyen az egy sarkantyús sarok, mint egy zsidó pénzember sarka." (*Kangaroo*)

„Minél inkább változik, annál inkább ugyanaz (a szövegben franciául: plus ça change, plus c'est la merne chose): ez az egész zsidó történelem, Mózesről Untermyerig." (*Levél Mabel Dodge Luhan-nek*, 1926)

Lawrence, T. E. Arábiai. (1888-1935) Angol kalandor.

Zsidó körökben kevésbé értékelték, mert megjegyezte, hogy az úgynevezett ifjútörök mozgalom „ötven százalékban rejtett zsidókból és 95 százalékban szabadkőművesekből állt". (B. Lidell-Hart: *T. E. Lawrence to his Biographer*)

Le Bon, Gustave (1841-1931) Francia antropológus.

A *Les premières civilisations* (Az első civilizációk) című művében azt írja, hogy a régi zsidók híján voltak a művészeteknek, a tudományoknak és minden más civilizációs tényezőnek, és Salamon templomának a felépítéséhez **külföldről** kellett mestereket hozatniuk.

Léautaud, Paul (XX. sz.) Francia író.

Azzal kezdte, hogy támogatta **Drumont** Dreyfus-ellenes sajtókampányát, majd a zsidóellenességben odáig jutott, hogy panaszkodott, amiért Racine és Corneille színdarabjaiban „csúnya fülű zsidó nők" játszanak. Amikor emiatt megtámadták, azzal védekezett, hogy csupán a „zsidó színházzal" szállt szembe, amely felülkerekedett Franciaországban.

Lendvai István (1888-1945) író, újságíró.

A zsidóság cezaromániája „a szellemi gettó ce-zaromániája, amely azt hiszi, hogy egyedül ő a cívis europaeus és mindenki más hülye barbár, és ezt a hitet rá akarja bűvölni mindnyájunkra: ez az amit meg kell törni, amelynek a csontjait meg kell ropogtatni." („Szép Ernő, Patika és egyebek." *Új Nemzedék*, 1920. március 21.)

Le Pen, Jean-Marie (sz. 1928) Francia politikai személyiség, a Nemzeti Front elnöke, az Európai Parlament képviselője.

Számtalan zsidóellenes kiszólást írnak a terhére. A legemlékezetesebb talán az, amely Lustiger párizsi hercegérsek személyét, pontosabban zsidó létére történő megkeresztelkedé-sét érinti. Le Pen szerint "lehet, hogy ez eggyel több katolikust jelent, de nem jelent eggyel kevesebb zsidót."

Les Mazarinades (XVII. sz.) Francia politikai pamflet, amelyek a Fronde időszakában kezdődtek, amikor Ausztriai Anna és Mazarin bíboros összetűzött a párizsi polgársággal és a rendi gyűléssel. Az eredeti témáról a pamflet rövidesen áttért a zsidóprobléma tárgyalására -noha akkoriban hivatalosan állítólag nem is éltek zsidók Franciaországban. Az ellenségesség sajtósága oka az volt, hogy zsidó régiségkereskedők meggyilkoltak egy fiatal keresztény férfit. A Mazarinades-pamfletet a párizsi népi folklór értékes részeként tartották számon és a nép őszinte hangjának tekintették.

Lichtenberg, Georg (1742-1799) Német értelmiségi. A „teuton Voltaire"-nek nevezték.

„Saját feslettségem mellett a zsidók okozták számomra a legnagyobb aggodalmat." (*Gondolatok*)

Lindbergh, Charles (1902-1974) Amerikai pilóta, író.

„Zavar bennünket a sajtónkban, a rádióban és a filmiparban tapasztalható zsidó befolyás mértéke. Ez nagyon komollyá válhat." (*The Wartime Journal*, 1939. augusztus 23.)

„A nyomás, amely a háború felé visz, egyre növekszik. Az emberek ellene volnának, de úgy tűnik, a vezetés ráharap a dologra, így aztán holtbiztos, hogy beszállunk. A zsidó tőke legnagyobb része háborúpárti és ellenőrzi a sajtó, a rádió és a mozi igen nagy részét." (*The Wartime Journal*, 1941. május 1.)

Liszt Ferenc (1811-1886) Zeneszerző „A zsidók jelenléte az európai államok szívében rengeteg szörnyűség okozója és felettébb veszélyes... Az elmúlt idők kis céheit és kereskedelmét felváltotta a bankok roppant nagy kiterjedésű összekapcsolódása, a szörnyűséges pénzkereskedelem, és az élükön álló zsidók szédítő gyorsasággal autokrata királyokká és abszolút uralkodókká váltak. (...)

Ők, a zsidók, meg sem érzik, ha pár milliósukat elrabolnak tőlük vagy egy-két palotájukat felgyújtják! A Rue Lafitte felégetésének ötletén csak kacagnak; a petróleum parfümként hat csőreiknek, a dinamit robbanása

finom melódia füleiknek! Ki rabolná el tőlük Tórájukat meg Talmudjukat?" (*Die Israeliten*)

A párizsi Rue Lafitte 21. sz. a Rothschild Bank címe és még ma is a zsidó nemzetközi pénzügy számos főhadiszállásainak egyike. Érdekes tény, hogy az 1848-as párizsi vörös forradalom idején, amikor a csöcselék szisztematikusan kifosztotta és felgyújtotta Párizs egyéb részeit, a Rothschild-paloták és bankok csodálatos módon érintetlenül maradtak - talán nem véletlenül, ha tudjuk, hogy a kommunisták legfőbb anyagi támogatóját James Rothschildnak hívták.

„A zsidók a keresztény civilizáció által nekik kirendelt helyet azzal a fenntartással fogadták el, hogy azt a szerencsétlenség tanyájává teszik, hogy ők onnét elnyomóikra egy ragadós dögvész mérget lövelnek ki, amely méregnek nincs neve, amely mérég feltalál-hatatlan, észre nem vehető, s amely ellenségeik védőjéfelemészteni fogja s csontjaikon rágódni fog.”

„E nemzetnek lényege egy paránnyal sem változott - valóságos zsidók ma is ugyanazok, akik voltak valaha. Mindenütt látjuk őket, komoran a mesterkéltséggel beszédesség álarca alatt, mindig ugyanolyan rosszakaratúak, gyűlölségesek, színre azonban szolgálatkészek, ármánynyal teltek, de alázatosak, dacára minden esküvel való bizonyítgatásnak s dacára a tettetett közeledésnek, valódi jellemüket megőrizve, komorak, ellenségesek s mindamellert vonzóak, mint ama mesebeli basiliskus fénytelen, halálhozó tekintete.”

„A bölcsészet azt képzelte magában, hogy az egyenlőség, testvériség a zsidó gyűlöletet lefegyverzi, hogy a zsidó megszűnik zsidónak lenni, hogy franciává, németté, olaszvá legyen. Ezek egyike sem lett. A bölcsészeti filantrópia a vaknak naiv-ságával bír. A héberek, akiknek ősei nem évszázadok szerint, hanem évezredek szerint számítanak, nem alázták meg magukat annyira, hogy franciákká, németekké, olaszokká legyenek. Izrael fiai maradtak ők, s ez a tény egy problémává lett, egy olyan nép ez, amely mindig készen van az egyesek, a kormányok gonosz ösztöneit kizsákmányolni, azokéit, akik engedelmeskednek, s azokéit, akik parancsolnak. A törvényhozók, akik nem hisznek a pszichológikus tényekben, amelyeket számba venniük kell - azt gondolták, hogy az európai állam polgáraivá lett zsidó megszűnik a középkori uzsora, a családfáknak pestise, az ellenséges tábor kéme, a népnek magát folyton telezített vámpírja, minden kereskedelmi ág monopolizálója, a háborúknak láthatatlan rugója s bíró a békében lenni.”

„A dolog természetével ellenkezik ugyanis, hogy egy nép élődsi állat módjára, más népek rovására éljen, annak belei redői közé fészkelje magát. A végzet azt akarja, hogy a keresztények ezt az idegen fajt keblükről letépjék, őket valódi országukba visszavigyék. Ha a zsidók vonakodnának, akkor erőszakkal kell őket odaszállítani...”

„A pillanat nincs messze, amelyben valamennyi keresztény nemzet, amelyekkel a zsidó ma együtt lakik, felismerendi, hogy rájuk nézve az egészség vagy az örökös betegség, a társadalmi béke vagy a folytonos senyvedés kérdésévé, az élet és a halál kérdésévé vált a zsidókat maguknál megtűrni vagy pedig elkergetni.” (*Des Bohémiens et de leur musique en Hongrie*, 1881)

Lowell, James Russell (1819-1891) Amerikai költő.

Úgy vélte, hogy az angol zsidók közel kerültek a világalomhoz. (*Labor Standard*, 1879. augusztus 9.) „Mivé lennének a zsidók egy primitív, zsebnélküli emberekből álló társadalomban?”, írta egyik, Gambettáról szóló levelében.

Lueger, Kari (1844-1910) Bécs polgármestere.

„Nos, az a véleményem, hogy nem a zsidók a németek vértanúi, hanem a németek a zsidók vértanúi.”

„Farkasok, oroszlánok, párducok, leopárdok és tigrisek emberszámba mennek ezekhez az emberi alakot öltött vadállatokhoz képest.”

Luther, Márton (1483-1546) Vallásalapító, prédikátor.

„Közöttünk élnek otthonainkban, védelmünket élvezik, földjeinket s országútjainkat használják, melyek mentén hercegek és kormányzók ücsörögnek horkolva és hagyják, hogy a zsidók kipakolják tárcáikat, hogy elvigyenek bármit, amit éppen megkívánnak. Hagyják, hogy velük együtt alattvalóikból is koldust csináljanak, hogy visszakönyöröghessenek valamit saját pénzükből. (...)

Ha egy tolvaj tíz forintot lop, akasztófára kerül, ha az utcasarkon rabol, fejét veszik. De ha egy zsidó akár tíz tonna aranyat harácsol is össze uzso-ráskodásával, nagyobb kegyben áll még az Istennél is.

Nem járja, hogy mi, átkozott gójok, arcunk verejtékével dolgozzunk, ők meg, a szent emberek, majd mindezt felemészti és aztán még gyalázatosan dicsekednek is, hogy ők a keresztények urai. (...)

Hát nem megírták rabbijaik és a Talmud, hogy zsidónak pogányt ölni nem bűn, de bűn egy testvér életét venni Izraelben? Hogy nem bűn meg nem tartani a pogánynak tett esküt? Akkor tehát pogánytól rabolni

bizonyosan Isten szolgálata... Ők a világ urai, mi pedig szolgálók vagyunk, azok ám, igavonó barmaik!" (*A zsidókról és hazugságaik}-ól*)

Malherbe, Francois de (1555-1628) Francia költő, író.

Miután egy zsidó megölte a fiát és sikertelenül próbált igazságot nyerni a törvényszéknél, az alábbiakat írta egy barátjának: „A judaizmus olyan messze terjed, mint a Szajna. Jobb lett volna, ha a Jordán partján maradt volna, és ha ez a csöcselék nem keveredett volna össze a tiszteletre méltó emberekkel, mint ahogy megtörtént. Nincs segítség erre. Az én ügyem csak egy. Bárhol harcolni fogok Isten segédelmével, még Jeruzsálemben is, Izrael tizenkét törzse ellen!" (*Oeuvres*, préface)

Manethón (i. e. III. század) Egyiptomi pap és történész.

Azt írta, hogy a zsidók a gyűlölt hükszosz bitorlók leszármazottai, akik leprát és nemi bajt terjesztettek Egyiptomban. Szerinte a zsidókat hataloméhségük miatt üldözték ki.

Márai Sándor (1900-1989) író, költő, újságíró.

„A zsidókat szidják. Minden hivatal tele van velük, mondják, tisztességtelenek a kereskedelemben, erőszakosak, izléstelenek, hangosak és igazságtalanok a sajtóban, a közéletben, a politikában stb. (...) A baj az, hogy afféle alzsidók vannak túlságos számban mindenütt, alantas, értéktelen, selejtes emberek.”

„A fasiszta kivégzések közönsége nagyrészt zsidó söpredékből állt össze, vérszomjas, szemet szemért alakokból... (...) De ez a nagyvárosi, hangos, szemérmetlen és kegyetlen alzsidóság, ez a söpredék, amely az üzletben, utcán, hivatalban képviseli most a zsidóságot, igen nagy veszélyeket idéz föl a megmaradt zsidóság egésze számára.” (*Ami a Naplóból kimaradt, 1945-46*)

„Renan szerint a zsidó-üldözések a régi Rómában nem voltak olyan kegyetlenek, mint az utókor hinni véli. A zsidókat akkor is, mint ma, bizonyos elkülönözöttség jellemezte; gögösek voltak, bosszú-állóak, mást ettek, külön életszokásaik voltak, vallás, ízlés, műveltség elválasztotta őket a befogadó néptől. De szegények voltak, - csak Spanyolországban, a góthok idején tűntek fel az első nagy zsidó vagyonok, - s mindig kapcsolatuk volt a szegények társadalmával.” (*Napló*)

Marat, Jean-Paul (1743-1793) Francia forradalmár.

Felrötták neki, hogy a zsidók egyenjogúsításáról szóló vita idején azt írta újságjában: „... nem törődhetek azzal, hogy bármilyen megjegyzést tegyek erre a gyerekes kérdésre, amivel ebben a pillanatban a Nemzetgyűlés foglalkozik.” (*L'Amida peuple*, 1789. december 25.)

Mária Terézia (1717-1780) Ausztria császárnője, Magyarország királynője.

1745-ben kiűzte a zsidókat Prágából uzsorás-kodásuk és a „tisztes emberek által szégyellt tevékenységük” miatt, amelyekkel elszegényítették a nem zsidó polgárokat.

Marié de Medicis (1573-1642) Francia régens királynő.

1615-ben kiűzte a zsidókat, mint a „kereszténység esküdt ellenségeit”.

Marx, Karl (1818-1883) Németországi zsidó gondolkodó. A „tudományos” szocializmus elméletének megalkotója.

„Ne keressük a zsidó titkát vallásában, hanem keressük vallása titkát az igazi zsidóban. Mi a zsidóság világi létalapja? A praktikus szükséglet, az önzés. Mi a világi kultuszuk? A kufárkodás. Mi a világi istenük? A pénz. Nos hát! A kufárkodás és a pénz, tehát a gyakorlati valódi zsidóság alól való emancipáció volna korunk önemancipációja (...)

A zsidóságban tehát a jelen egy általános társadalomellenes elemét ismerjük fel, amely a történelmi fejlődés révén - melyben a zsidók e rossz vonatkozásban buzgón közreműködtek - most érkezett olyan fokra, amelyen szükségképpen fel kell bomlania.

A zsidó emancipáció végső jelentésében az emberiségnek a zsidóság alól való emancipációja. (...) A zsidó zsidó módon emancipálta magát, nemcsak azért, hogy elsajátította a pénz hatalmat, hanem azért, hogy a pénz, az ő révén és önmagáé is világhatalommá, a gyakorlati zsidó szellem pedig a keresztény népek gyakorlati szellemévé vált. A zsidók annyiban emancipálták magukat, amennyiben a keresztények zsidókká lettek.” (*A zsidókérdés*)

Maugham, Somerset (1874-1965) Brit regényíró.

A *Lady Frederick* című komédiájában szerepel Montgomery kapitány, egy második generációs uzsorás és zsaroló, akinek az apja, Aaron Levitzki, egy illegális bevándorló. Azt mondja magáról: „Apám angol nőt vett feleségül és minden angol erénnyel rendelkezem.” Smith bemutat egy hitvány és kártyás társadalmi élősdi csoportot, amelyhez Mrs. Ottó Rosenberg is tartozik, akinek a hanyagsága miatt meghal a csecsemője.

Maupassant, Guy de (1850-1893) Francia regényíró

„Bou-Saadában szennyes kuckóikban guggolva látjuk őket (a zsidókat), elhájasodva, piszkosan, ahogy lesik az arabot, mint a pók lesi a legyet. Szólongatják, hívogatják, igyekeznek neki kölcsön adni száz garast, egy elismervényért cserébe... A főnökök, az agák és a pasák szintén e pénzéhes ragadozók karmai közé kerülnek, akik csapást, vérző sebet jelentenek gyarmatunkon, és nagy akadályát az arabok civilizálásának és jólétének.” (*Ausoleil* -útirajz)

Maurras, Charles (1868-1952) Francia író, politikus.

Az Action française központi alakja. Büszkén vállalta, hogy nem keresztény, mivel „nem érdekli, amit négy obskúrus zsidó írt egy ötödikről”. Úgy vélte, hogy az Ótestamentumból merítő protestáns prédikátorok és az internacionalista szocializmus zsidó agitátorai egyaránt Kelet ideológiai invázióját képviselik Nyugat ellen, a görög-római és a katolikus (de nem keresztény!) civilizáció ellen. A Vichy-rendszer főideológusaként támogatta a németekkel való kollaborációt, ezért 1945-ben perbe fogják és elítélik. Több mint hét évig raboskodik, nem sokkal a halála előtt szabadul. A múlt század első felének talán legnagyobb hatású francia gondolkodója, akiről Proust azt mondta, hogy olvasóinak „mentális magassági kúrát” nyújt.

„Minden modern krízis mélyén megtaláljuk a keleti szellem behatolását, pontosabban a bibliai zsidó szellem térnyerését, melynek megjelenési formája a XVI. és XVII. században a német és az angol reformáció, a XVIII-XIX. században Franciaország három demokratikus forradalma, a XX. században Moszkva, Madrid és Barcelona bolsevik lázadásai, mindenütt ugyanazokat a vonásokat mutatva több-kevesebb élességgel; vagy az intellektuális hebraizmus, vagy hús-vér héberek személyes cselekedetei formájában.”

„...a német zsidó szofisták a nyugati civilizáció lerombolására kitalálták a tudatalatti tanát, a tekintélyellenes ösztönök elszabadulásának nevetséges filozófiáját.” (*De la politique naturelle au nationalisme intégral*)

„A zsidók gazdagsága csupán következmény. A zsidók hatalma, a gazdaság megszerzésének és megtartásának képessége onnan ered, hogy egységes államot alkotnak a mi megosztott államunkban, nemzeti egységet mutatnak a mi meghasonlott nemzetünk kebelében... A zsidó, akár nagyhatalmú bankár, akár felforgató forradalmár, világbirodalmat épít. A zsidók a nemzetek testvériségét hirdetik, hogy lefegyverezzék a nemzeteket.”

„A zsidó kiskereskedők, akikegyszál ingben érkeztek hozzánk, két-három generáció alatt középvagy nagypolgárok lesznek, bankárok és nagykereskedők, könyvkiadók és sajtómágnások, s befolyásuk messze meghaladja morális és intellektuális képességeiket. Felemelkedésük gyorsasága, melyet a zsidók saját intellektuális kiválóságuknak tulajdonítanak, csupán privilegizált pozíciójuk, etnikai kohéziójuk, urbánus életformájuk, valamint kiváló helyzetfelismerő képességük következménye. (...) Egy ilyen ambíció, mely nem vallási, hanem etnikai alapú, sohasem képes beilleszkedni a társadalom rendjébe. Az izraeliták világszövetsége, ha beteszi a lábát egy, kettő, három országba, Európa minden nemzetére nézve halálos fenyegetést jelent.”

„Elégszer leírtam az elmúlt tíz esztendő alatt, hogy a zsidók miként éltek vissza a gallok hiszékenységével, hogyan igázták le e jóhiszemű nemzetet, midőn száz évvel ezelőtt megkaparintották a liberális sajtót... Ők bitorolják az arany révén - mely mobil és megfoghatatlan, mint maga a zsidó természet - a társadalmi befolyást és a politikai hatalmat, az igazságszolgáltatást és a protestánsokkal szövetkezve az egyetemeket, a szabadkőművesekkel szövetkezve a közvéleményt befolyásoló minden intézményt, a sajtóorgánumoktól a színházakig. A francia földet immár csak halottaink védik.” (*Dictionnaire politique et critique*, 1932, illetve *Mes idées politiques*, 1937)

Méhely Lajos (1862-1953) Zoológus, egyetemi tanár.

„A falvakban élő zsidó kocsmárosok a hatóság védelme alatt meggazdagodnak ... és az egész falu nekik robotol, akik a nép nyomorát kihasználva, sze-mita, néger vérüket is bőségesen ráoltják a falu páriáira. A szegény magyar nép, büntető törvényeink ezirányú silánysága miatt, tehetetlen préda a zsidók állatias

bujaságának és pénzének hatalmában.

Mert a zsidó sohasem lehet más, mint ami az ő lényege s ha egy-egy magyar nőt megbecstelenít, vallásának szabályai szerint nem is vétkezik, sőt Istenének tetsző cselekedetet hajtott végre, mert a leghíresebb rabbinusok, köztük Maimonidesz, a sas, a »zsinagóga nagy sasa« tanítják a Talmudban, hogy a »hitetlenek felesége használható«.

Ilyen erkölcsi és hitelvek láttára legkevésbé sem csodálhatjuk, ha a zsidó a nemzsidó nőt csak olyan vásári portékának tekinti, mint akár a nyúlörvt vagy a rongyot. Nem csodálhatjuk, hogy a bordélyházak tulajdonosai, valamint a kerítők és leánykereskedők az egész világon zsidók, akik évente sokezer leányt adnak el leginkább a délamerikai örömtanyákra."

Méneken, Henry Louis (1880-1956) Amerikai satirikus író. Gúnyt űzött a szervezett vallásból, neveltségessé tette a bizniszt és a középosztályt, kijelentve, hogy az amerikaiak „a legfélényebb, legnyafogósabb, leggyávabb, legaljasabb csöcselék, amelyet szolgálkól és libasorban lépkedők-ból valaha is egy zászló alá gyűjtöttek a kereszténységben, a középkor vége óta".

„Azt a zsidó elképzelést, hogy a gojok irigyek a zsidók jobb képességeire, nem igazolják a tények. A legtöbb goj ugyanis tagadja a zsidók felsőbbrendűségét, amit az első helyek megszerzésére vonatkozó képtelenségük is nyilvánvalóvá tesz: meg kell elégedniük a másodikkal. Zsidó zeneszerző sohasem ért Bach, Beethoven vagy Brahms nyomába; sohasem volt zsidó a világ legkiválóbb festőművészei között, és nincs olyan zsidó tudós, aki valaha is egyenrangú lett volna Newtonnal, Darwinnal, Pasteurrel vagy Mendellel. Az utóbbi vonalon az olyan látszólagos kivételek, mint Ehrlich, Freud vagy Einstein, valóban csak látszólagosak. Ehrlich valójában kevésbé járult hozzá a biokémiai tényhez, mint a biokémiai elmélethez, és teóriájának legnagyobb része kétes. Freud kilentized részben sarlatán volt, és alapos ok van azt hinni, hogy még Einstein sem fog helyt állni: hosszú távon görbe tere Gall és Spurzheim pszichoszomatikus összeütközéseivel osztályozható. De akár valóságos a zsidók alsóbbrendűsége. akár tévedés, általánosan elfogadottnak kell megnyilvánulnia. A gojok valójában nem hiszik, hogy a zsidók jobbak, mint a nem zsidók; a legtöbbben legfeljebb azt ismerik el, hogy a zsidók ügyesebbek a világsiker elérésében. Ezt azonban nem a jobb képességeiknek, hanem az agyafúrt módszereiknek tulajdonítják." (*Minority Report: H. L. Méneken's Notebooks*)

Merezskovszkij, Dimitrij (1865-1941) Orosz író.

A *Péter és Alexis* című könyve számos zsidóellenes kitéletet tartalmaz, ahogyan egyéb művei is. Párizsi száműzetésben fejezte be életét, Adolf Hitler rendíthetetlen híveként.

Miczynski, Sebastian (XVII. sz.) Lengyel tudós.

A krakkói városi tanács megbízásából írt monumentális tanulmányában leleplezi a lengyelországi zsidók pénzügyi és bűnös ténykedését. (*Zwerciadlo Korony Polskiej*)

I. Miklós (1796-1855) Orosz cár.

„Ezekben a tartományokban a parasztokat a zsidók teszik tönkre. Kifej lett piócák ők, akik teljesen kiszívják e szerencsétlen tartományok vérért." (*Napló, m6*)

Mikszáth Kálmán (1847-1910) A XIX. századvég nagy prózaírója.

„Amelyik ország kiadja a kereskedelmét és a sajtót a kezéből idegeneknek, az elvesz, mint Lengyelország. Abcug Dugovics Titusz! Most nem az a nemzeti teendő többé: a zászlót kicsavarni a török kezéből, hanem az írótól lat kicsavarni a zsidógyerekek kezéből!" (*Gavallérok*)

Miller, Henry (1891-1980) Amerikai író.

Főbb írásai pornográf jellegűek, talán ezért van az, hogy valamennyi korai művének zsidó kiadója volt, például Jack Kahane, a párizsi Obelisk Pressnél (a kortárs pornográf szerző, Maurice Girodias apja). Ennek ellenére Miller írásai tele vannak tüzdelve zsidóellenes kitételekkel, mint amikor például egyes New York-i zsidókat szexőrült varangyos békaként ír le a *Tropic of Cancer* (Ráktérítő) című könyvében.

Milotay István (1883-1963) író, újságíró, a két világháború közötti időszak legbefolyásosabb jobboldali publicistája. Az *Új Nemzedék* című hetilap, a *Magyarság*, majd az *Új Magyarság* című napilap alapító-

főszerkesztője.

„A Károlyi forradalomban és a bolsevizmus-ban a zsidóság eldobta álarcát, s leplezetlenül szolgálta a nemzetközi zsidóság világuralmi törekvéseit. A zsidó veszedelem egyetemes jellegű. Leszűrésükhöz még a román nacionalistákkal is érdemes lenne összefogni!”

„Ez a Magyarország már berendezkedett, felszervezkedett arra a harcra, amelyet ... meg kell vívnia. Roppant hadserege egy új társadalom látszólag legtávolabbi, legellentétebb rétegeit öleli fel egy nagy egységben, a piros nemzetközi radikalizmustól a bankvarak lakosaiig, akik angol páncélos tankokra emlékeztető gépkocsikon robognak keresztül-kasul egy nagy, rothadt város utcáin, melynek sötét sikátoraiban és vak háztömbjeiben öklét rázva ül az éhségtől ájult magyar hivatalnoki nyomor, mialatt színházai, mulatói, korzói az új világ élvezőitől hemzsegnak és zsonganak, a jóllakottaktól, akiknek minden új, s akiknek arcán már a biztos győzelem fénye oly öntelten, oly kihívóan szemtelenkedik. Ezt az elbizakodottság és jólét zsírjától tündöklő arcú tömeget ha nézed a dunaparti nagyhotellek éttermeiben, halijaiban, a legjobb, jó és kevésbé jó nyilvános helyeken, a színházak páholyaiban és zsöllyeiben, mulatóhelyeken és mindenütt, ahol nekik való testi és lelki élvezet habzsolható, ha nézed őket, amint magukon hordják mindazt, ami szövetben, bársonyban, selyemben, posztóban és prém-ben, csipkében, ékszerben, cipőben és fehérneműben még az országban található, ha így nézed őket, amint dülledt szemmel és tágranyított szájjal eszik a sültet, a szol löt, a színházak ostobaságait és trágár-ságait, ha így nézed őket, így egy boldogságtól harsogó, elégedettségtől majd szétpukkadó élet foteljében, el sem hinnéd, hogy ezek mind forradalmárok. Pedig arany-láncaikkal, gyémánt-gyűrűikkel, a gőzölgő tállal előttük ezek mind radikálisok, a türelmetlen és elégedetlen haladás kátéját hordják a zsebükben s úgy néznek körül, hol van még egy darab az elavult, régi, ostoba Magyarországból, amelyet ez a forradalom még meg nem hódított s amelyet ők még meg nem ettek...” (*Tíz esztendő*)

„...Ez szívügy, ügy-e? - kérdezte, a lapra célozva, gúnyos hunyorítással. Aztán elkomolyodott, mint egy király. - Nagyon magad vagy, - mondta - de ne bánd, én is mindig magam voltam. Most is... A forradalomra, az erdélyi hírekre, a zsidóság szerepére került szó. Úgy előttem van, úgy bennem él, amint kezével végigsimított homlokán. - Igen, a zsidók -mondta. Ez borzasztó dolog... Lassan ingatta a fejét, mintha sohasem akarná abbahagyni.” (*Ady*)

„A magyar néppel nem lehet azonosulni, annak érdekeit akár erkölcsi, akár művészi, irodalmi, gazdasági vagy politikai síkon száz százalékgig szolgálni lehetetlen a zsidósággal való szembenállás nélkül. Aki csak a *többi* akadályt, a *többi* veszélyt és ellenséget látja a népi gondolattal szemben, és csak ezt az egyet nem látja vagy nem akarja látni, az semmilyen vonatkozásban nem képviselheti a népi azonosulást maradék nélkül.” (*Népi válság - népi Magyarország*)

Mitchell, John Ames (XIX-XX. sz.) Amerikai lapszerkesztő, novellista. A *Life* magazin megalapítója.

Ánnyira ellenséges volt a zsidókkal szemben, hogy a mai Amerikában nem jelenhetne meg a lapja. A századfordulón írta egyik vezércikkében: „Kevés szimpátia van itt Amerikában a zsidók iránt. Megfertőznek mindent, amihez csak hozzáérnek.”

Mitterrand, Francois (1916-1996) Francia szocialista politikus, köztársasági elnök.

Jean d' Ormesson akadémikus a *Gábrriel-jelentés* című regényes memoárjában beszámol egy beszélgetésről, amelyre közte és a köztársasági elnök között, 1995. május 17-én, az Elysée-palotában, egy reggeli közben került sor. Az akkoriban zajló Bousquet-ügyről szólva Mitterrand megjegyezte: „Most legalább tapasztalhatja, hogy milyen káros és hatalmas a zsidó lobbifolyása Franciaországban.” (*Le Monde*, 1999. augusztus 27.)

Modiano, Patrick Napjaink népszerű francia regényírója.

Egyik utolsó regénye, a kifinomult és megragadó *La Place de L'Étoile*, és folytatása, a *La Ronde de Nyit*, a francia irodalom aranykorának valamennyi gusztustalan zsidó típusát lefesti, kiegészítve a drogdíler, pornó- és lánykereskedők modernebb figuráival.

Mojecki, Przeslaw (XVI. sz.) Lengyel író.

Zsidó rémtettek, gyilkosságok és babonák című műve a korabeli lengyelországi zsidókérdés klasszikusa.

Molice, Jean-Baptiste Poquelin (1622-1673) Francia drámaíró.

Művei a hagyományos francia irodalmi zsidóképet tükrözik. Cléante, aki nyilvánvalóan szimbolikus módon magát Franciaországot jeleníti meg, egy zsupori apa és egy Simon nevű gátlástalan zsidó uzsorás

szorításában él. (*A fösvény*) Lásd még: *Az úrhatnám polgár, A tolakodók.*

Molina, Tirso de (XVII. sz.) Spanyol drámaíró.

A gyakran utánzott Don Juan-legenda kitalálója, aki majdnem mindig az „infame Judio” (aljas zsidó) kifejezéssel utalt a zsidókra. A *La Prudencia en la Mujer* című darabjában írja, hogy a zsidók „a legrombolóbb nemzet a Nap alatt, akiket az egész világ gyűlöl és retteg”.

Mommsen, Theodore (1817-1903) Német történész.

Bár eredetileg liberális álláspontot képviselt a keletről Németországba bevándorló zsidók érdekében, végül változtatott ezen, a zsidók által kierőszakolt állam-az-államban helyzet miatt.

„Hogy Berlinben nagy számban vannak sajátosan zsidó társaságok, határozottan rossznak tűnik számomra, minthogy nem tisztán vallásos jellegűek... A zsidóknak nincs Mózesük, aki visszavezetné őket az ígért Földjére; akár nadrágot adnak el, akár könyvet írnak, kötelességük, minthogy megtehetik lelkiismeretük sérelme nélkül, harcolni létezésük anyagiassága ellen és lerombolni a köztük és polgártársaik között lévő kerítéseket.” (*Ein Wort über unser Judentum*)

„Az I. században a zsidók többségben voltak Ciprus szigetén; elhatározták, hogy nemzeti államot alapítanak s e cél elérésére az Ótestamentumból oly jól ismert tapasztalatot követték: az összes másfajtája bennszülöttet, szám szerint 240 ezret lemészárolták, s hogy ennek a szigetállamnak biztos szárazföldi támpontot nyerjenek, lemészárolták ugyanekkor Cyrene 220 ezres nem zsidó lakosságát.” (*Römische Geschichte*)

Montesquieu, Ch.-L. de Secondat (1689— 1755) Francia filozófus.

„Ahol pénz van, ott zsidók vannak.” (*Perzsa levelek*, 60)

Morand, Paul (1888-1976) Francia író. „A buzik olyanok, mint a zsidók. Ha egyet ismersz közülük, mindegyiket ismered.”

Moratin, Leandro de (1760-1828) Spanyol drámaíró.

„Nincs semmi, amit ne adnának vagy ne vennének, amivel ne csapnák be azokat, akik kereskednek velük. Ez az életfunkciójuk: csalni és hazudni.” (*Obras postumas*).

Morgan, Thomas (XVIII. sz.) Angol gondolkodó.

A *Morál Philosopher* című művében támadja a zsidókat és vallásukat, amely „intoleráns, fanatikus és élősködő”.

Móricz Zsigmond (1879-1942) író, újságíró, novellista, drámaíró.

„Pogány Imre, aki egyre szenvedélyesebben játszotta az alföldi dzsentrit és folyton dalolt, különös, túlzottan eredetieskedő műnépdalokat dalolt, amelyek Pesten teremnek a zengerájokban... (...) Olyan ez, mint minden, amit a zsidók felszednek s a maguk temperamentumához képest átalakítanak. Túlzott és buta. Csupa nyelvi ficamodás... (...) Ez az egész csak a zsidó úrfi dzsentriskedő hengegése...” (*Kivilágos kivirradatig*)

Mousseaux, Henri Gougenot des (XIX. sz.) Francia „okkultista” író.

Főműve, a *Le Juif, le Judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens* (A zsidó, a judaizmus és a keresztény népek elzsidósodása), noha meglehetősen dogmatikus katolikus szemszögből íródott, mégis mély és érdekes tanulmány a zsidó élet legsötétebb aspektusairól, egy olyan író által előadva, aki alapos ismerője az ezoterikus témáknak.

Nabe, Marc-Edouard Kortárs francia regényíró.

Arafát Párizsban van (és a palesztinpartiatkat összeverik a Zsidó Ifjúsági Szövetség tagjai) és Jacques Médecin, ez a szörnyű maffiózó, megpróbál egyetlenül lenyelni egy antiszemita bőfögést. Az antiszemitizmus visszatérésének kellős közepén vagyunk. Sinclair már nyalogatja duzzadt ajkait...” (*Kamikaze*, Marc-Edouard Nabe naplója, 2000)

(Anne Sinclair, a *Hétből hét* című tv-műsor zsidónak született animátora, a végtelenen elfogult, durván

torzító tömegtájékoztató díszpéldánya.)

Napóleon, Bonaparte (1769-1821) Franciaország császára, hadvezér.

„Sáskák és hernyók a zsidók, s felfalják Franciaországot.”

„Mózes óta uzsorás és szipolyozó népként egyesültek a zsidók. (...) El kell őket teljesen tiltani a kereskedelemről, amiképpen iparától megfosztják az aranyművest, aki talmi aranyat dolgoz fel.”

„Zsidóktól is kaptam csapatokat lengyelországi hadjáratomhoz, de ők fizetséget kértek. Csakhamar rá kellett jönnöm, legfeljebb arra jók, hogy használt ruhát áruljanak...”

„Törvénykezni kell mindenhol, ahol az általános nyugalom veszélyben van. A kormány nem nézheti közömbösen, ahogy ez az alávaló népség megszállja Franciaország minden provinciáját. A zsidókkal sajtáságos népként kell bánnunk. Államot alkotnak az államban. Elriasztó a francia nemzet számára a legalantasabbak uralma alatt végezni. A zsidók a modern kor rablómesterei, az emberiség dögkeselyűi... Politikai, nem pedig emberi igazságot kell velük szemben érvényesíteni. Ok nem valódi polgárok.”

„A zsidók Mózes óta gyakorolják az uzsorát és elnyomják a többieket. Ha a keresztények ritkán uzsorások voltak, kegyvesztetté váltak. Száműznünk kell a zsidókat a kereskedelemről, mert visszaélnék vele. A zsidó gonoszság nem az egyes emberekből fakad, hanem ennek a népnek az alapvető természetéből.” (Napóleon *visszaemlékezéseiből*, illetve az Államtanács előtt elmondott, 1806. április 30-ai és május 7-ei *beszédeiből*)

„Semmi megvetendőbb dolgot nem tehetsz, mint ha befogadod a zsidókat magadhoz. Elhatároztam, hogy megjavítom a zsidókat, de nem akarok többet belőlük a királyságomban. Valójában mindent megtettem, hogy bebizonyítsam a világ legaljasabb nemzete iránti megvetésemet.” (*Levél* testvéréhez, Jérôme-hoz, Westfália királyához, 1808. március 6.)

(1) Minden nagy és kis zsidó, aki utazó kereskedelemmel foglalkozik, engedélyét minden évben megújíttatni tartozik. (2) A csekkek és egyéb kötelezvények csak akkor válthatók be, ha a zsidó bizonyítani tudja, hogy csalás nélkül jutott a pénzhez. (1808. március 17-ei rendelet, *Code Napóleon*)

Nashe, Thomas (1567-1601) Brit drámaíró.

A *The Unfortunate Traveller* (A szerencsétlen utazó) című művének, amely az egyik első angol nyelvű regény, két zsidó gazember a hőse. Zadoch és Zachary uzsorásokként, kannibálként, emberek élveboncolóként, gyilkosokként és más hasonló szörnyűségek elkövetőiként vannak bemutatva.

Németh László (1901-1975) író, műfordító, esszéista. A népi írók mozgalomának legjelentősebb alakja.

„... az önkritikátlan, bosszúsomjas zsidóságnak a szemérmes kultúratisztelővel szemben ebben a négy-öt évben rendkívül meg kellett erősödni, s nagyon rossz füle van annak a késköszörülésre, aki nem tudja, hogy Shylocknak éppen a szív kell.” (*Beszéd* Balatonszárszón, 1943)

„A zsidó asszimiláció a világon-azt hiszem-sehol sem sikerült: legfőképpen néhol még nem tudják, hogy mennyire nem. Az első lépést: a nyelv-felvételét, a zsidók mindenütt megtették s a másodikra: a nemzeti vallás feladására is megvolt a hajlam bennük. Az asszimiláció két dolgon akadott meg: túl mohón vetették magukat a befogadók sors-zónáira, kultúrára és politikára, melytől illem és vér egyaránt visszatarthatta volna őket; s ugyanakkor, amikor a nemzetek jövőjét monopolizálni igyekeztek, nem tudtak ellenállni az ősi hitüket s faji gondolkodásukat gőzölgő nemzetközi irányok hívásának.” (*Kisebbségben*, 1939)

„A zsidó érzékenység mint végtelen háló futja be az országot, ha egy helyen megütik, az egész hálózat csörög, reszket, vonaglik. Ma különösen. Aki ennek a hálónak az ura, annak hatalmas eszköz van a kezében, hogy sérelmeit megbosszulja. Ezek az urak részben személyes bosszúból, részben hatalmi okokból rázták meg a hálót, azzal a jól bevált kétszínűséggel, amellyel az »üldözöttek« szokták nálunk az »üldözöttek« proskribálni.”

„Ennek a rétegnek egyszer már a kezében volt az ország s most a fogát csikorgatja, hogy kiszalajtott. Csak egyszer kerülünk még felül, sziszegi ez a »shylocki« zsidóság...”

„Egy helyére szorított és képességeink és problémáink irányában bontakozó magyar zsidó irodalom: szerencse. Egy ránk burjánzó, bennünket is elhomályosító zsidó magyar irodalom: csapás.”

„Azóta (1931 óta) az európai mérkőzés más arcot öltött: de a Dél-Amerika földrajzát tárgyaló zsidó társaságokban ma is sokkal sűrűbb, aki megtorlást remél, mint aki magabaszállást sürget. Pedig a zsidó sorsot sosem oldhatja meg: sem győzelem, sem vereség, sem a lutri istennő bármiféle kerekforgása: csak egy új zsidó magatartás. Hogy ezt be nem látták, ezért ők éppúgy megfizetnek, mint a babiloni fogságra vetett magyar szellem.”

Neudtwich Károly (1816-1882) Műegyetemi tanár, a reáltudományok magyarországi meghonosítója, az MTA tagja, országgyűlési képviselő, királyi tanácsos, Pécs díszpolgára.

„A zsidóság ismert tulajdonságai nem szerettek, nem idők folyamán felvettek, hanem egy fajnak veleszületett sajátosságai. E sajátosságaitól a zsidóság éppen úgy nem szabadulhat meg, mint a macska a hamisságtól, a róka a ravaszságtól és a tigris a vérengző természetétől. A zsidóságot ezek a faji tulajdonságai a történelemben való első megjelenésétől kezdve hiven és változatlanul végig kísérték minden korszakon át, egészen napjainkig és éppen oly szorosan hozzátartoznak lényegéhez, mint az éles karmok és a hegyes fogak a macskafélék természetéhez. A zsidók természetén nem változtathat sem a civilizáció, sem a nevelés, sem a keresztény társadalomba való befogadásuk.” (*Das Judentum in Österreich-Ungarn*, 1882 / Dr Ulrich von Hutten álnéven)

Nietzsche, Friedrich (1844-1900) Német filozófus és vátesz. A modern kor legjelentősebb gondolkodója.

„A zsidóság a világtörténelem legkülönösebb népe, mivel - szembesülve a lét és nemlét kérdésével - a legfélelmetesebb tudatossággal a *mindenáron való* léte helyezették előtérbe: ennek ára pedig mindennemű természet, minden természetesség, minden realitás, az egész belső- valamint külső - világ gyökeres *meghamisítása* volt. Mindama feltétel *ellenében* határozták meg magukat, melyek között egy nép élhetett *s szabad volt* élnie; magukból kiindulva egy olyan fogalmat alkottak meg, amely a *természetes* feltételekkel éles ellentétben áll, - a vallást, a kultuszt, a morált, a történelmet, a pszichológiát - egyiket a másik után s jóvátehetetlen módon - átfordították *azok természetes értékeinek ellentétébe*. Ugyanezzel a jelenséggel még egyszer találkozunk; kimondhatatlanul felnagyított arányokban ugyan, de mégis csak mint másolattal: - a keresztény egyházból, »a szent néphez« hasonlóan, hiányzik az eredetiség igénye.

Ám a zsidóság, épp ezáltal lett a világtörténelem *legvégzetesebb* népe: a későbbi korokra gyakorolt hatásuk oly mértékben meghamisította az emberiséget, hogy manapság zsidóellenes módon érezhet még a keresztény is, anélkül hogy belátná: *önmaga a legvégső zsidó fejlemény*. (...) Ha pszichológiai szempontból nézzük, a zsidó nép a legszívósabb életerő népe, amely, lehetetlen feltételek közé kerülve, saját elhatározásából, az önfenntartás követelte legmélyebb fondorlattal fogja pártját valamennyi *décadence-ösztörmek*, - de *nem* azért, mintha ezen ösztönök uralma alá került volna, hanem azért, mert bennük olyan hatalomra tett szert, mellyel érvényesülni képes »a világak szemben. A zsidók valamennyi *décadent* ellentettjei: egészen a szemfényvesztésig menően annak kellett *mutatkozniuk*, tudniuk kellett, hogy a színészi zsenialitás non plus ultrájával hogyan állítsák magukat mindennemű *décadence-mozgalom* élére (- *Pál* kereszténységeként -), hogy olyasvalamit alkossanak meg maguknak, ami az élet bármely *igentmondó* pártjánál erősebb. A zsidóságban és a kereszténységben hatalomra vágyó emberfajta, a *papi* fajta számára a *décadence eszköz* csupán: ennek az emberfajtának életfontosságú érdeke, hogy az emberiséget *beteggé* tegye, s hogy a »jó« és »rossz«, az »igaz« és »hamis« fogalmát egy életveszélyes és a világot rágalmazó értelemben fordítsa át. (...) Zsidók között vagyunk: ez az *első* szempont ahhoz, hogy ne veszítsük el teljes egészében a fonalat. Önmaguk már-már zseniálisan álságos »szent«-té avatása - melyet könyvekben vagy emberek között soha, még csak közelítőleg sem értek el - , e szavakban és gesztusokban megjelenő hamisítás mint *művészet*, nem valamiféle egyedül adottság vagy valamilyen kivételes természet véletlenszerűsége. Ehhez szükséges egy *faj* is. A kereszténységben, a szent hazudozás művészetében az egész zsidóság - vagyis egy több évszázadon át tartó s igen komolyan vett zsidó előgyakorlat és technika - jut végső tökélyre. A kereszténység, a hazugság ezen *ultima ratio*-ja újfent: zsidó - sőt, több mint *háromszorosan* az... (...) Ez volt az a legvégzetesebb fajta megalománia, ami a Földön mindeztideig létezett: álszentek és hazudozók apró torzszüleményei kezdtek maguknak követelni az »Is-ten«, »igazság«, »fény«, »szellem«, »szeretet«, »bölcsesség« s az »élet« fogalmát, egyúttal mint önmagukról való szinonimákat, hogy ezzel határolódjanak el a »világ«-tól; aprócska szuperlatív zsidók, akik megérték mindennemű bolondokházára, az egyáltalában vett értékeket megfordították a *maguk* szája íze szerint mintha csak értelme, sója, mértéke - s *végső ítélete* - minden egyébnek a keresztény lenne... Az egész sorscsapás csakis azáltal vált lehetségessé, hogy a világban már létezett a megalománia-nának egy ezzel rokon, fajilag rokon fajtája, a *zsidóké*: s mihelyt feltárult a szakadék zsidók és zsidókeresztények között, az utóbbiaknak nem maradt más választása, minthogy az önfenntartásnak ugyanazon eljárásait, melyeket a zsidó ösztön tanácsolt, maguk a zsidók *ellen* alkalmazzák, holott a zsidók eddigelé csakis olyan ellen használták föl azokat, ami *nem* zsidó. A keresztény egy »szabadabb« felekezetű zsidó csupán. - (...) Társaságként éppoly kevéssé választanánk magunknak »első keresztényeket«, mint lengyel zsidókat: nem mintha velük szemben akár csak egyetlen kifogásra is szükség lenne... Jó szaga egyiknek sincs. (...) ... s *ekkor jelent meg a színen Pál*... Pál, kiben testté és zsenivé vált a Róma s »a világ« elleni csandála-gyűlölet, ő a zsidó, a *por excellence*

örök zsidó... Amit ő kieszelt, az az volt, hogy egy kicsiny, ajudaizmustól elkülönülő, szektárius keresztény-mozgalom segítségével hogyan lehet »lángba borítani a világot«, s az »Isten a keresztén« szimbólumával miképpen lehet a birodalom valamennyi alantlevőjét, valamennyi titkos lázadóját, az anarchisztikus bujtogatás örökségének egészét egy roppant hatalommá egybefogni. »Az idvesség a zsidók közül támadt.«" (*Az Antikrisztus*)

Oláh György (1902-1981) író, publicista, politikus. A *Hárommillió koldus* című szociográfia szerzője. *Az Egyedül Vagyunk* főszerkesztője.

„Nincs nép, amely olyan vakbuzgó rajongással követte volna vallási tételeit, mégis ők terjesztették vagy kétszáz esztendő óta a legtöbb hitetlenséget és vallástalanságot a világon. (...)

Egyetlen nép sem hozott olyan rideg fajvédő törvényeket, egyetlen közösségben sem hoztak olyan szigorú kiközösítő rendszabályokat az idegen vér ellen, mint Ezrás és Nehemiás próféta óta ők, mégis ők küzdöttek talán a történelemben lehangosabban és legtöbbet a többi népek fajvédelmi rendszabályai ellen.

Egyetlen nép nem áhítozott annyi versben és prózában másfélezer esztendő óta az állandó otthon, az elérhetetlen haza után, mégis ők küzdenek legtöbbet a hazafiság ellen.

Egyetlen nép nem hirdetett annyi pacifizmust, nem küzdött annyit a háborúk és a katonai szellem ellen, mint ők. (...) ... mégis a történelem legvéresebb háborúját ők zúdították rá a világra és ők fűtenek most Moszkvában és New Yorkban is, hogy ez a vérözön el ne múljon." („Magyarság és zsidóság”, in *Harc*, 1944)

Olmsted, Frederick Law (1822-1903) Amerikai építész, történész.

„Zsidók tömege telepedett le az utóbbi tíz évben minden déli városban, sokan közülük jellemtelen emberek, akik olcsó ruha- és italboltot nyitottak és tönkretettek sok régi kiskereskedőt, és törvénytelen kereskedésbe fogtak az egyszerű négekkel, ami nagyon jövedelmezőnek bizonyult számukra." (*The Cotton Kingdom*)

O'Neill, Eugene (1888-1953) Nobel-díjas amerikai drámaíró.

Felróták neki, hogy részt vett a **Theodore Dreiser** által szervezett „Zsidó Szimpóziumon”, a későbbi *American Spectator* magazinban, röviddel Hitler hatalomraj utasa után. (*American Spectator*, 1933. szeptember)

Ónody Géza (1848-1907) Közírő, országgyűlési képviselő. Tiszaeszlár szülöttként általa lett Solymosi Eszter meggyilkolásából nemzeti, sőt nemzetközi ügy.

„Egy irtalmatlan nagy görbe orr, felette éles szemek, alatta ravasz ajkak mosolya, beárnyékolva két dugóhúzószzerű hajfonat által, ezer rongyba foszló antic öltözet - valóságos mozaik - kétsoros lábön ingő, görbe hátpintli és síp, faluról-falura szalaszt-va a pénz és a jövő arany reményeibe fulladt rút szenvedélyeitől - ez a zsidó. Hazudik, csal, hamisan esküszik, magát utca-gyerekektől gúnyoltatja, házából kiszidatja, szembe köpeti, csakhogy pénzt szerezzen, csakhogy egyszer nagy és hatalmas lehessen, hogy uralja összeharácsolt pénzével egykor a sajtót, közhivatalokat, parlamentet, hogy gróf X-szel és Y miniszterrel kezett foghasson, hogy a avalázatos múlt szennyétől bepiszkolt nevét egy történelmi nagy névvel cserélhesse fel, hogy szembe kacagja a bárgyú világnak - Geld regiért die Welt." (*Tisza Eszlár a múltban és a jelenben*)

Origenész (kb. 185—kb. 254) Alexandriai teológus.

A legnagyobb hebraisták egyike, aki azzal vádolta meg a zsidókat, hogy mágikus praktikákat folytatnak. (*Mátéra vonatkozó kommentár*)

Paasch, Carl (XIX. sz.) Német oknyomozó író.

Még a zsidó szakértők is elismerték, hogy *Eine jüdische-deutsche Gesandtschaft..T* című munkája alaposan dokumentált és kidolgozott tanulmány a zsidó felforgatásról.

Padányi Viktor (1906-1963) Történész, történetfilozófus.

„Egy nép a saját országában joggal érzi magát szuverénnek, s ha végét akarja vetni egy átlag 2-7 százalékos kisebbség gazdasági, kulturális uralmának, valamint közvetve ezeken át érvényesülő politikai hatalmának, akkor ehhez a legtisztább emberi és demokratikus joga van. Közép-Európa népeinek egész sora szemlélte egyre nyugtalanabbul azt a már két emberöltő óta fokozódó tünetet -ami egyébként már sokszor előfordult Európa 1500 éves története folyamán, és minden esetben a tünet drasztikusabb, vagy kevésbé

drasztikus likvidálásához vezetett -, hogy a zsidóság gazdasági és ezen át politikai életében egyre jelentősebb szerephez jut, gazdasági erejénél és politikai hatalmánál fogva egyre nagyobb mértékben erőszakolja rá saját ízlését, formáit és kultúreszményeit, amelyeknek fejlesztésére és támogatására vagyoni túlnyomósága-ga következtében intézményeket állíthat, orgánumokat irányíthat és saját maga által megszabott irányba, amelyeknek kifejezésére műveket és alkotókat segíthet érvényesülésre és műveket és alkotókat, s ezzel irányokat nyomhat el, s mindezek által a gazdasági, politikai és kulturális uralom tényét valósítja meg." („Néhány szó a zsidó katasztrófáról")

Papini, Giovanni (1881-1956) író, újságíró. Futurista, majd - megtérése után - katolikus bölcsele.

„A mai Európa a zsidó szellem képviselőinek a hatása alatt áll, akik a legkülönbözőbb nemzetek között szétszórva, a Föld legkülönbözőbb tájairól érkezve, közösen dolgoznak a régi elismert igazságok és eszmények megengtatásán. A bejelentő lapjuk szerint ezek az elmék németek, franciák, olaszok, lengyelek vagy magyarok s akár matematikusok, akár költők, művészek vagy politikusok, filozófusok vagy tudósok, mind versenyeznek a fennálló értékek megkövezésében és a régiek lerombolásában."

Paris, Matthew (kb. 1200-1259) Brit szerzetes krónikaíró.

Széles körben a középkor legnagyobb brit történészének ismerik el. *Chronica major* a című műve bővelkedik a zsidók által a népek okozott problémákra való utalásokban.

Párizsi Kereskedelmi Céhek

1777-ben a hat céh petíciót nyújtott be XV. Lajoshoz a zsidók tervezett franciaországi befogadása ellen, amely - többek között - a következőket tartalmazza: „Ezek az emberek olyanok, mint a darazsak, amelyek bemennek a kaptárba, hogy megöljék a méneket. A keresztény kereskedők egyéni egységeként folytatják üzletüket, miközben a zsidók mindig összetartanak, mint a higany."

Parkinson, C. Northcote (1909-1993) Brit író, gondolkodó. Az ún. Parkinson-törvény kiötlője.

A *Kelet és Nyugat* című könyvében írja, hogy a zsidók egy állandó ötödik hadoszlopot alkotnak nyugaton, egy ősrégi harcra bujtogatva azt a Kelet ellen. A *Left Luggage-ban* Marx zsidó származását tárgyalja, azt állítva, hogy a kommunizmus alapítóját nem lehet németként megérteni, hanem csak mindkét ágon rabbik unokájaként.

Pataud, Émile (XIX. sz.) Francia szocialista.

A **Georges Sorel** tanításai által inspirált munkásszövetség egyik legnépszerűbb agitátora, aki Rothschild báróhoz írt levelében megjegyezte, hogy „a zsidó az embertelennel szinonim." (*L'Humanité*, 1911. április 11.)

Pepys, Sámuel. (1633-1703) Brit író.

Híres *Naplójában* feljegyzi azt a kedvezőtlen benyomást, amit egy zsinagógában tett látogatásakor szerzett (1663. október 13.). Kritikájának semmi köze sem volt a vallásos doktrínához, hanem a zsidó pszichére és csoportos viselkedésre vonatkozott, személyes tapasztalatai alapján.

Persius, Aulus Flaccus (34-62) Római sztoikus költő.

„Csöndes rettenetbe mozdítod ajkaidat, és elsápadsz a körülmetéltek Sabbathánál." (*Szatírák*, 5)

I. (Nagy) Péter (1672-1725) Orosz cár.

„Ismeri, kedves Witsenem, a zsidók jellemét és szokásait. És ismeri az oroszokat is. Én is ismerem mindkettőt, és higgye el nekem, hogy még nem jött el az idő e két nép egyesítésére." (A. Nartov: *Nagy Péter története*)

Petőfi Sándor (1823-1849) Költő és forradalmár.

„... A múzsa egykori tanyája, / Hol most haszonbérő zsidó lakik? / Azon szobában, / Melyben Kazinczy Ferenc / Élt s kilehelte tiszta lelkét, / Most piszkos nyávogó porontyok / Henteregnek, / S a szentek szentjéből, nejjének / Szobájából ím kamra lett, / Mely ronda lommal van tele. / Ki innen e falak közül! / Félek, hogy a ház rám szakad, / Mert nagy teher nehezedik rá: / Az isten átka." (*Széphalmon*)

„Mert ha az ember már egy hete csak zsidó kocsmában hentereg. - Emberbarátok egyike vagyok, de a zsidókat csak kikergetném a világ végére. Mert ami ronda, az csak ronda kérem." (*Útlevelék Kerényi Frigyeshez*, 1847)

Petronius Arbiter, Gaius (?-66) Római költő. A *Satyricon* szerzője.

Amikor azt állítja, hogy „a zsidók imádják a disznókat és a szamarakat" (*Verstöredékek*), dal hihetnénk, hogy meglehetősen szarkasztikusan fogalmazott. Valószínű azonban, hogy arra a széles körben elterjedt hiedelemre célzott, mely szerint ezeket az állatokat valamilyen módon belevonták a jeruzsálemi Templomban folyó vallási praktikákba. Plutarkhosz *De Isidé* című művében például összefoglalja a Templomban folyó számarimádatról szóló beszámolókat, amelyek a „szentélyek szentélyébe" beható Antiochus Epiphanésztól és más hódítóktól száunáznak.

Petrus Venerabilis (XII. sz.) Cluny-i apát.

„Amit a zsidókról mondok, mindenki jól tudja. Nem a földnek szorgalmas megművelésétől, nem a háborúban teljesített törvényes szolgálattól, nem valami tisztességes és hasznos foglalkozástól telnek az ő csüreik gabonával, pincéik borral, zsákjaik pénzzel, ládáik arannyalezüsttel, hanem egyedül attól, amit a keresztényektől csalárd módon elragadtak, amit a tolvajoktól potom áron megvesznek. Ha tolvaj valahol feltör egy keresztény templomot, ha vakmerően gyertyatartókat, füstölőket, sőt a szent keresztet vagy a konszekrált kelyheket elviszi, akkor elkerülve a keresztényeket, a zsidókat keresi fel... (...) Sok undok gaztett van a zsidók rovásán, amilyenért a keresztény ember az akasztás borzasztó büntetésével lakol. Amiért felakasztják a keresztényt, azon a zsidó hízik és gyönyörben úszik. (...) Hagyják meg életüket, de vegyék el pénzüket, hogy a keresztények karja a káromló zsidók pénzétől támogatva törje meg a szaracénok vakmerőségét..." (*Levél VII. Lajos francia királyhoz*, a második kereszties háború idején, 1147-1149)

Picard, Edmund (XIX. sz.) Belga jogász. Neves ügyvéd, aki Édouard Drumont zsidóellenes szocializmusának lelkes támogatójává vált.

Synthcse de Vantisémitisme című műve grandiózus kísérlet a gójellenes zsidó bűnök és felforgatás valamennyi megnyilvánulásának az összegyűjtésére. *Az árjaszemitizmus* című későbbi művében írja: „A szemita és az árja faj közötti ellentét olyan régi, mint maga a két faj léte."

Plinius, az idősebbik (kb. 23-79) Római történetíró.

Azt mondta, hogy a zsidók megvetik minden más nép isteneit és a boszorkányság nagymesterei. (*Természeti tanítások*)

Plutarkhosz (46-119) Görög író.

Moralia című műve erős zsidóellenes kitételeket tartalmaz. A *De Isidé et Ostrideben* pedig a zsidó miszticizmus hiedelmeiről értekezik, és a zsidó isten démoni természetéről.

Polenz, Wilhelm von (XIX. sz.) Német regényíró.

Széles körben olvasott és nagyon hatásos *Der Buttnerbauer* című könyvében bemutatja, amint a zsidók kirajzanak a nagyvárosokból, hogy „betakarítsák" a parasztokat. Adolf Hitlerre fiatal korában jelentős befolyást gyakorolt ez a könyv. Von Polenz úgy írta le a dekadens, elzsidósodott városi civilizációt, mint amely ellentétes a lélekkel telt, naiv, népi kultúrával, ami vidéken fennmaradt.

Poncins, Léon de (XIX-XX. sz.) Francia író, publicista.

„A Világköztársaság felé haladunk mert ez az egyetlen mód a zsidóság gazdasági uralmának önkéntes megvalósítására. Republikánus maszkja alatt azonban a »zsidókirályság« despotikusabb lesz, mint bármely önkényuralom. A zsidóság szükségleteink révén fog uralkodni rajtunk..." (*A forradalom titkos erői*)

Posidonius, az „Atléta" (i. e. 135-i. e. 51) Görög sztoikus filozófus. Korának és talán az egész sztoikus iskolának is a legműveltebb embere.

Hite szerint a zsidók rettenetes mágikus hatalommal bírtak. **Strabón** jegyezte fel róla, hogy kijelentette: „A legrosszabbak minden ember között."

Pound, Ezra (1885-1972) Amerikai születésű európai költő, egyike a XX. századi irodalom legnagyobb hatású megújítóinak.

„...különbséget akarok tenni a zsidók mint olyanok elleni előítélet és a közöttük az avaslat között, hogy a zsidók szembesüljenek a problémájukkal. Továbbra is folytatják a többi ember uzsoragépezet általi kirablását, miközben azt akarják, hogy »szomszéd-nak« tekintsék őket? Az uzsora a világ rákos daganata, amit csak a fasizmus sebészkeze vágthat ki a nemzetek életéből." (*Money Pamphlet No. 3. What Is Money For?*)

„A Biblia teljes zsidó része ördögien fekete. A fő kérdés az, hogy milyen hamar lehet tőle megszabadulni anélkül, hogy megölnénk a páciens." (*ABC of Economics*)

„Ne kezdjétek pogromot. Az csak a kis zsidók régimódi megölése. Egyáltalán nem jó módszer. Persze, ha néhány embernek az a zseniális ötlete támadna, hogy fent kezdenének pogromot..., amellet szólhatna valami. Az egészre nézve azonban a törvényes intézkedések előnyben részesítendőek." (*Beszéd, 1942. április 30-án, az Olasz Állami Rádió adásában*)

„A bolsevik antimorál a Talmudból ered, amely a legpiszkosabb tanítás, amit faj valaha összegyűjtött. A Talmud a bolsevik rendszer egyetlen és kizárólagos nemzője." (*Beszéd, 1942. május 4-én, U.o.*)

„Jegyezd meg, Ben: jobb távol tartani a zsidókat, / vagy unokáid átkozni fogják neved (...)

Egy percre se bízz Jehovában. / A demokráciák, kiválasztva szennyvízgyűjtőjüket / nem tudják, mi az, ami szent./

Az 1913-as trágylé-folyam / és benne jakhec funkcionáriusai, Marx meg Freud / és az amerikai olcsó vendéglők - / szenny és mocsok mindenütt." (*LXXIV. Canto*)

Preziosi, Giovanni (XX. sz.) Olasz tudós, publicista.

Hosszú időn át a *La Vita Italiana* című lap szerkesztője, akit a zsidók gyakran „az olasz zsidóüldözők dékánjának" neveztek, noha írásainak elfogulatlan vizsgálata megmutatja, hogy mennyire túlzó is ez a kifejezés, hiszen semmi sem állhat távolabb az „üldözéstől", mint Preziosi nyugodt és szakértő vizsgálata az alapvető problémák okáról.

Prohászka Ottokár (1858-1927) Egyházfő.

„A zsidó elem azzal, hogy fortéllyal, könyökléssel, megvesztegetéssel és hazugsággal kivonta magát a katonai szolgálat alól s azzal, hogy mindenütt meglapult, elbújt, elérte azt, hogy aránylag kevés áldozatot hozott és ép bőrrel úszta meg a világháborút. Emiatt mérhetetlenül nagy volt az elkeseredés. Izraelnek azonban szerencséje volt, no meg ügyes is volt: forradalmat csinált és másodszor is ép bőrrel szabadult ki a bajból..."

Proudhon, Pierre (1809-1865) Francia szocialista gondolkodó. Marx legfőbb riválisa.

„A zsidó az emberi nem ellensége. Gyorsan vissza kell küldeni ezt a fajt Ázsiába vagy ki kell irtani." Eredetiben: „Le juif est l'ennemi du genre humain. Il faut renvoyer vite cette race en Asie ou rexterminer." (*Carnets*)

„A zsidó temperamentumánál fogva a termelő ellentéte, se nem földműves, se nem iparos, még csak egy igazi kereskedő sem. Csak egy közvetítő, mindig csaló és élősködő, aki mind a kereskedelemben, mind a filozófiában a hamisítás, az utánzás, az átverés révén működik. (...) Gazdaságpolitikája mindig teljességében káros, teljességében uzsorás; az ördögi elv, a Sátán, Ahriman - Sém fájában testesül meg." (*Césarisme et christianisme*)

Prynne, William (1600-1669) Angol publicista.

A Short Demurrer to the Jewes Long Discontinued Remitter Into England című művét abból a célból írta ez az igen tehetséges agitátor, hogy meggátolja Cromwellnek a zsidók Angliába történő ismételt befogadására vonatkozó tervét. Már évszázadokkal korábban kiűzték őket, de féltő volt, hogy visszatérnek korábbi „üldöztetések" színterére. Prynne óvta a Parlamentet attól, hogy érvénytelenítse I. Edward kiűzési rendeletét, így hát Cromwell végül is megkerülte a témát és úgy valósította meg szándékát, hogy megengedte: a zsidók titokban térjenek vissza - akik tehát még napjainkban is törvénytelenül tartózkodnak Angliában!

Puskin, Alekszandr (1799-1837) Orosz költő.

„Egy magas, sápadt és sovány fiatalember, fekete szakállal, hosszú köpönyegbe öltözve, látszólag egy igazi zsidó - tényleg zsidónak tartottam -, és az elválaszthatatlan gondolatok a zsidóról és kémről a szokásos

reakciót váltották ki belőlem: hátat fordítottam neki." (*Egy régi iskolatárssal találkozáva*; J. Kunitz feljegyzése)

Akármi kor utalt is a zsidókra - és néhányszor megesett vele -, Puskin keserűen a „Júdás, spicli, csaló” kifejezésekkel illette őket. A költő legszigorúbb ítéletét a zsidókról *A fekete nyaksál*, illetve *A fősvény lovag és a huszár* című költeménye tartalmazza. Az elsőben közbeszűr egy „alávaló zsidó”-t egy régi romániai népdalba, a másodikban a zsidó kapzsiságot támadja.

Quintilianus, Marcus Fabius (35-96) Római szónok.

„A városalapítók gyűlöletesek, mert egy olyan fajt összpontosítanak, amely átok a többiekre nézve, nevezetesen a zsidó hókusz-pókusz követőit." (*Institutio oratoria*)

Racine, Jean (1639-1699) Francia költő és drámaíró

„... a zsidók kegyetlen istene rajtad is győzedelmeskedik" (*Athalie*)

Raszputyin, Valentyin A kortárs orosz irodalom egyik legnagyobb alakja.

„Hát nem furcsa? Emberek, akik elárulták Oroszországot, elmenekültek, majd mocskot szórtakra, s most csak azért, mert külföldön nem találták meg az ígért paradicsomot, és önös okokból visszatértek, nálunk csaknem hősnek számítanak, örökös bűnbocsánatot nyertek vétkeikre; azokat az embereket pedig, akik őszintén, bártalan ügyetlenül aggódtak a haza sorsán, azokat kíméletlenül és szintén örök érvénnyel fekete politikai és nacionalista festékekkel mázsolják be. Van itt logika? Van, de nyilvánvalóan a kaszterdekben kell keresni." (*A Pamjaty védelmében*)

Reade, Charles (1814-1884) Brit regényíró.

A zsidókat bűnözőként vagy élősködőként ábrázolja számos könyvében. A *Sohasem túl késő megjavulni* című művében a zsidó Isaac Levi rettenetes és jogtalan bosszút áll egy nem zsidón.

Renan, Ernest (1823-1892) Filozófus, vallástörténész.

„A szemita fajtát csakugyan szinte csakis negatív tulajdonságok jellemzik: nincs mitológiája, sem eposza, sem tudománya, sem filozófiája, sem elbeszélő irodalma, sem szobrászata, sem politikai, polgári intézményei; mindenütt az összetettség, az árnyalatok hiányát látjuk, nincs más, csakis egyedül az egység érzése. (...) Akadunk ebben a fajtában nagy szenvedélyekre, tökéletes önfeláldozásokra, csodálatos jellemekre, de ritkán látjuk az erkölcsi érzésnek ama finomságait, amelyek, úgy látszik, különösen a germán és a kelta fajra jellemzők. A gyengéd, mélységes, mélabús érzések, a végtelennek amaz álmái, amelyekben a lélek minden képessége fölolvad, az erkölcsi parancsnak nagy megjelenése, amely egyedül adhat állhatatos alapot hitünknek és reményeinknek, mindez a mi fajunk és éghajlatunk műve." (Annál kiáltóbb paradoxon, hogy jóformán az egész világ a szemitáktól kapta a vallását, ahogy Európa is a kereszténységet!)

„Elsőként ismerem el, hogy a zsidó faj, összehasonlítva az indoeurópai fajjal, valójában az emberi természet alacsonyabb rendű kombinációját képviseli."

„Proles sine matre creata, ez egy lehetetlenség és egyáltalán nem vonatkozik a kereszténységre. A kereszténység távolabbi oka Izrael régi prófétái. A közeli oka az az eszkatológikus mozgalom, amely Dániel könyve óta olyan erősen mozgatja a zsidó szellemet. A legközelebbi oka pedig a júdeai mes-sianisztikus iskola... Valójában a kereszténység révén hódította meg ajudaizmus a világot. A kereszténység ajudaizmus főműve, dicsősége, fejlődésének rezüméje." (*Izrael népének története*)

Renoir, Pierre (1841-1919) Francia festőművész.

Aktív szerepet játszott a Dreyfus-ellenes mozgalomban, és egyébként is gyakran adott hangot vehemens zsidóellenes nézeteinek.

Resetnyikov, Dimitrij (XIX. sz.) Orosz író.

Úti feljegyzéseiben nagyon megindítóan szól azokról a parasztokról, akiket könyörtelen zsidó csalók forgattak ki terményeikből és állataikból egy vidéki vásáron.

„A zsidók elemükben varrnak. Mindent uralnak maguk körül. Lopnak, csalnak, mindent felvásárolnak. Amikor a vásár véget ér, letört kedélyállapot tapasztalható a parasztok körében. Sokan lerészegedtek: még a dalaikban és a nevetésükben is van valami szomorúság. A terményeik elkelték, a marha és a kecskék úgyszintén, elszállt a remény is, és cserében csak néhány kopek jött be. Egy parasztasszony, akitől a tehénkéjét

csalták ki, fel-felsír: »0 Istenem, mi lesz velünk?«"

Retcliffe, John Alias Hermann Gödsche (XIX. sz.) Német novellista.

Ezen az álnéven írt *Biarritz* című műve a „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei" prototípusának tekinthető. A zsidó Sanhedrin feltételezett tanácskozását írja le egy régi prágai temetőben, ahol világalmai összeesküvésük következő lépését tervezik meg. A XIX. század legélesebben zsidóellenes írásának tartották, amely jelentős hatást gyakorolt Németországon kívül is.

Révay József (1881-1970) író, műfordító, egyetemi tanár.

„A zsidók, Júdea népe - azelőtt is nyugtalan, izgága, hangos és veszedelmes lázadók voltak, de mióta meghódítottuk őket, még jobban elszemtelenedtek. Folyton fészkelődnek, összeesküvéseket szőnek, forrongást szítanak, sehogy sem tűrik a művelt római nép uralmát. Magukat tartják a világ legkülönb népének, pedig egymással is folyton marakodnak; Krisztust, aki ugyancsak zsidó volt, épp a zsidók üldözték halálra; addig-addig ordítottak és lázadoztak, amíg az akkori helytartó keresztre nem feszítette." (*Egijel* - Hosius mondja Constantinus császárnak)

Rewbell, Jean-Francois (XVIII. sz.) Francia forradalmár.

A zavargó Elzászból származó neves jakobinus képviselő keményen küzdött a zsidók „emancipációja" ellen. Beszédet mondott vagy interpellált majdnem mindegyik parlamenti ülésen, amikor e kérdés napirendre került. Azok számára, akik tudni szeretnék a francia forradalom sikerének valódi okait, sokat mond, hogy Rewbell aggódott a zsidók szabadjára engedésének a „legelnyomottabb népre" gyakorolt politikai hatása miatt: „A zsidók a parasztok idegen fosztogatói, akik a forradalom ellen fognak fordulni, ha kiszolgáltatjuk őket ezeknek az elnyomóiknak." (*Le Moniteur*, 2:251; R. Guyot feljegyzése, Documents biographiques) Az alábbi szavakkal biztatta **Camille Desmoulins**-t, hogy látogassa meg szülőföldjét: „Alig néhány Elzászban töltött óra után emberséged bizonyára meg fog mozdulni, hogy felhasználj minden tehetségedet szerencsétlen honfitársaim népes, iparkodó és becsületos osztályának védelmében, akiket elnyomnak és tönkretesznek a környékemet elárasztó afrikaiak (sic!) kegyetlen hordái." (C. Hoffman, *VAlsace*, 4. fejezet)

Rhenanus, Beatus (XV. sz.) Német humanista.

„Egyetlen nép sem gyűlölt úgy másokat, mint ahogyan a zsidó nép teszi; és viszonzásképpen egyetlen nép sem váltott ki ilyen jogosan féktelen gyűlöletet."

Riehl, Wilhelm (1823-1897) Német író.

A saját korában bestsellernek számító *Polgári társadalom* című könyvében veszélyesnek tartja az anyagi, pénzéhes polgárságot a nemzetre nézve, egészen addig, amíg nem integrálódik tökéletesen a parasztságba. Az igazi veszélyt azonban a gyökértelen városi proletariátusban fedezi fel, amelybe beleérti a vándormunkásokat, az újságírókat, a bürokrátákat és mindenképp a zsidókat. A vándorló zsidót a proletár archetípusának látja, akár házaló, akár professzor az egyén.

Riis, Jacob (1849-1914) Amerikai újságíró, szociológus.

Miközben szimpatizált a New York-i nyomornegyedekbe beözönlő európai bevándorlókkal, a köztük levő zsidókról azt mondta, hogy „a pénz az istenük"*. (*How the Other Half Lives*)

Rindfleisch von Franconia (XIII. sz.) Német népvész, szabadsághős, a helyi „Robin Hood".

Amikor Röttingen városában 1298-ban fekete mágián kapták a zsidókat, Rindfleisch egy fegyveres csapat élére állt, amely behatolt a zsidónegyedbe a bűnösök felkutatása, valamint hosszú évek uzoráskodásának megbüntetése végett. A röttingeni nem hivatalos igazságszolgáltatás eredményességén fellelkesülve más német városokban is szívesen látták Rindfleisch felszabadító erőinek a segítségét. A zsidó történetírás, szokása szerint, erősen eltúlozza az áldozatok számát. A több mint százezer halott helyett azonban mindössze néhány tucatnyian voltak azok, akik életüket veszítették, miközben esztelen módon igyekeztek megvédeni törvénytelenül összeharácsolt javaikat.

Rockwell, Lincoln (XX. sz.) Amerikai politikai újtó.

Célul tűzte ki Hitler nemzetiszocializmusának újjáélesztését az '50-esévek Amerikájában, mert úgy vélte, hogy ez az egyetlen politikai rendszer, amely hatékonyan szállhat szembe a kétfejű (felül a pénz hatalom, alul a

kommunizmus) zsidó támadással. Rockwell erőteljes író, hatásos szónok és autodidakta propagandista volt, metsző szellemességgel és kiváló humorérzékkel, amely képessé tette arra, hogy elérjen sok olyan emberhez is, akik egyébként nem figyeltek volna oda rá. Ma már nyilvánvaló, hogy szenzációhajhász önreklámból használta a német náci „imázst”, mert ezáltal - ahogyan egyszer mondta is - „ingenyjegyvet váltott a zsidó médiába”. Rögtön meg is ölték, amikor megkezdte szervezetének átalakítását egy amerikanistább, populistább formába.

Rodin, Auguste (1840-1917) Francia szobrász.

A Dreyfus-ellenes mozgalom aktív szereplője, s mint ilyen, notórius antiszemita.

Rosenberg, Alfréd (1893-1946) A Harmadik Birodalom főideológusa.

„... Európa számára csak akkor nyer megoldást a zsidókérdés, amikor a legutolsó zsidó is elhagyta az európai kontinenst.”

„Nem tűrjük tovább, hogy az európai népek ősi kultúráját zsidó újságírók fölényes hangon szidalmazzák és sárba rántsák.”

Rossini, Gioacchino (1792-1868) Olasz zeneszerző.

Elítélte a zenei ízlés lerontását a zsidó operagyártó, Giacomo Meyerbeer által, akit korábban ő mutatott be a francia zenei közönségnek. Meyerbeer mindent elsőprő kereskedelmi sikere korai visszavonulásra készített Rossinit. Lefitymálta a „modern zene” egyszólamúságát és a jobb dolgok visszatérésére várt, „amikor a zsidók majd befejezik sabbathjukat”. (R. Gutman: *Richard Wagner*)

Rougier, Louis (1889-1982) Matematikus, egyetemi tanár, író, filozófus. A zsidókeresztényellenes racionalizmus és szcientizmus képviselője, a bibliai vallásos törzsből kinövő modern egalitárius misztika radikális kritikusa.

„A zsidóknál jobban egyetlen nép sem járult hozzá az anyagi haszon minden más emberi célhoz viszonyított elsődlegességének a hirdetéséhez, semelyik sem terjesztette jobban azt a mentalitást, hogy pénzben minden értékelhető és pénzzel minden megvehető, még az imponderábilis javak is. Így aztán etnikai jellemzőik következményeként, vallásos törvénykezésük hatásaként, a szentségről alkotott materialista felfogásuk és a történelmi körülmények összjátéka folytán a zsidók lettek a nyugati társadalmakban a modern kapitalizmus előmozdítói. (...) Ahhoz, hogy a zsidó értékek meghódítsák a világot, a judaizmusnak keresztény alakzatot kellett magára öltenie: ez volt a kálvinizmus és még inkább a belőle származó puritán szekták dolga. (...) A reformáció által terjesztett zsidó szellem győzelméből egy új világ sarjadt ki, amelynek a legtökéletesebb kifejeződése abban az országban található meg, ahol a puritán mentalitás a legkisebb történelmi ellenállásba ütközött, vagyis az Egyesült Államokban. Ezen új világ struktúrája a gazdasági funkciók primátusán nyugszik, amit a pénzforgalom szabályoz. (...) A homo sapiens önszántából helyet csinál a homo oeconomicus számára...”

Roustane, Eugène (XIX. sz.) Francia drámaíró.

A *Le Juif de Sofieka* című darabja Oroszországban játszódik és egy zsidóról szól, aki romba dönt egy egész várost, ahová félig halott csavargóként érkezett, ám végül ráteszi a kezét a földesúr birtokára, a parasztokat pedig az időközben odase-regló többi zsidó reménytelen eladósodásba hajszolja és nyomorult szolgásgába taszítja. Az egyszerű nép azonban fellázad ellenük, kitör az anarchia, gyilkolnak és gyújtogatnak - beleértve a saját otthonaikat is. Amikorra a függöny legördül, a zsidók már visszanyerték erejüket és visszamerészkednek a városba, hogy pénzeljék az újjáépítést.

Rutilius, Claudius Namatianus (?—419) Galliában élő római.

De riditu suo című briliáns esszéjében azokról a gondokról értekezik, amelyeket akkoriban okoztak a zsidók. Többek között lesújtó véleményt mond egy toscanai zsidó fogadósról is, aki „kapzsi és harapós természetű”, egyszóval az „utálatos fajból” való.

Sabatini, Rafael (XX. sz.) Brit író.

Torquemadáról írt életrajzában számos utalás van a spanyolországi zsidókra még kiűzésük előtt, uzsorásoknak és hivalkodóknak mutatva be őket, akik valószínűleg rituális gyilkosságot is elkövettek.

Sacchetti, Franco (13307-1400) Olasz költő.

Boccaccio kortársaként novelláiban kigúnyolta a gátlástalan zsidó orvosokat és hiszékeny pácienseiket.

Sachs, Hans (1494-1576) Német költő, mesterdalnok. **Wagner** állított neki emléket A nürnbergi mesterdalnokok című zeneművében.

Több mint 6200 darabot írt, melyek közül számos a zsidókkal foglalkozik, különböző színárnyalatú sarlatánoknak és gonosztevőknek festve le őket.

Salburg, Edit (XX. sz.) Német regényíró.

Számos műve tartalmazza, hogy a zsidó kapzsiság és kalmárszellem kiirtja a nép természetes gyökereit. **Nathaniel Jüngerrel** együtt az elsők között elemezte faji szempontok szerint a zsidókérdést, megállapítva, hogy ajudaizmus nem annyira vallás, mint inkább külszín egy titkos vérszövetség számára. (*Eriimeringen einer respectlosen*)

Sand, George Alias Amantine Dupin Dudevant (1804-1876) Francia regényíró.

„A »bolygó zsidóban« a középkorban száműzöt-té vált zsidó nép megszemélyesítőjét láttam. Mindazonáltal rendkívül gazdagok, kifogyhatatlan nyers kapzsiságuk és fáradhatatlan ténykedésük következtében. A más hitű és fajú népekkel szemben tanúsított keményszívűségükkel azon a ponton vannak, hogy a világ királyaivá tegyék magukat. Ez a nép a nyakasságának köszönheti, hogy Franciaország ötven éven belül el fog zsidósodni. Néhány bölcs zsidó már nyíltan megjósolja ezt." (*Levél Victor Lorie-nak*, 1857)

A *Les Missisippiens* című darabja a többi osztály fölé tolaikodó és a születési arisztokráciát a nyeregből kiűző pénzarisztokrácia részeként aktualizálja a zsidó pénzkölcsönző középkori színpadit figuráját. Sámuel Bourset, a zsidó szereplő, „olyan ember, aki a saját beleivel is képes pénzügyi spekulációra”. 0 rosszabb, mint **Shakespeare** Shylockja, mert nincs más vallása, mint a pénz, amiért még a saját lányát is eladja. A darab mesterien mutatja be Lajos Fülöp korszakának lázas profithajhászását.

Santayana, George (1863-1952) Spanyol származású amerikai filozófus, esztéta, humanista.

„A zsidókban nem az az elítélendő, hogy a saját törvényeik isteni eredetét állították, mivel ezt őszintén és igazságukban való meggyőződéssel tették. Bűnük az, hogy tagadták más nemzetek törvényeinek és istenségeinek egyenlő előjogait, és ezt nem kritikai bepillantás után vagy intellektuális kételkedésből tették, hanem tisztán bigottságból, önteltségből és butaságból. Nem akarták, hogy más nemzeteknek is legyen istenük. (...) Egyetlen népnek sem volt ily törekvése eleddig. (...) Ha a zsidóság nem tette volna magát arroganciájával az emberiség számára gyűlöletessé s nem tanították volna a keresztényeket és moszlimokat ugyanerre a fanatizmusra, a vallás természete nem hamisította-tott volna meg körülünkben, és nem kellene most olyan sokat mentegetőzni és sok mindent visszavonni. (...)

Tisztázva: a költői legendák és a patriarchális tisztelet, melyből korábban Izrael vallását megalkotta, átalakult két szilárd és rettentő gépezetté, a Bibliává és az Egyházzá." (*The Life of Reason or Phases of Human Progress*)

Sarmiento, Domingo (1811-1888) Argentín író, államférfi, köztársasági elnök.

Azt írta, hogy a zsidóság az uzsorát használja fel a pénz felhalmozására, arra az évszázadok óta megálmodott napra várva, amikor képes lesz visszaszerezni régi hazáját. Sarmiento meg volt róla győződve, hogy a zsidók szisztematikusan megzavarják azoknak az országoknak a gazdaságát, ahol élnek, mert amikor a helyzet stabil, spekulációval nem tudnak pénzt csinálni. (*Condición del extranjero en América*) Erről az elképzelésről lásd még: **J. W. von Goethe** és **Walter Scott**.

Savonarola, Girolamo (1452-1498) Olasz pap, hitszónok.

„El kell törölni az uzsora pestises csapását és üszkösítő férgét, ami hatvan éve tart Firenzében az álnok és istentelen zsidó szekta révén" (1495-ös *prédikációk*). Minden idők egyik leghatásosabb szónokaként Savonarola egy ideig sikeresen szabadította meg városát a zsidóktól, akik - állítólagosan akadályoztatva más foglalatosságokban - harminc százalékos kamatra adtak kölcsönt. Savonarola és **Giordano Bruno**, noha távolról sem tartoztak a római katolikus klérussal szembenálló legszélsőségesebb „eretnekek" közé, mindketten máglyán végezték; érdekes módon ők voltak azok, akik felemelték szavukat a nem zsidók elleni zsidó bűntettek miatt.

Schiller, Johann von (1759-1805) Német költő.

A *Die Sendung Mosis* című műve a zsidó eredetek története, ahogyan számos ókori író, mint **Manethón**, **Diodorus Siculus** és **Strabón** leírta. Schiller elfogadja azt, amit Manethón állított, hogy tudniillik a hébereket azért üzték ki Egyiptomból, mert egy betegséget terjesztettek, amit Schiller szemérmesen „nemzeti leprának” hív, de az egyiptomiak azt mondták, hogy nemi baj volt.

Schopenhauer, Arthur (1788-1860) Német pesszimista filozófus. Nietzsche mestere.

„... a zsidók hazája a többi zsidó.”

„Ha Heine naivitását közelebbről megvizsgáljuk, kiderül, hogy zsidó arcátlanságban gyökerezik, mert ő is ahhoz a nációhoz tartozott, amelyről Riemer azt mondta, hogy semmit sem szegyei és semmit sem átal.”

„Különben a benyomás, amely a Septuaginta tanulmányozása után bennem megmaradt nem más, mint szívből jövő szeretet és benső tisztelet a nagy Nabukodonozor király iránt, jóllehet nagyon enyhén bánt el ezzel a néppel, amely afféle istent tartott magának, aki neki ajándékozta szomszédai országait...”

„A jó isten bölcs előrelátással tudván, hogy kiválasztott népe szétszóródik az egész világra, minden tagjának egy különleges szagot ajándékozott, hogy mindenütt megismerje és megtalálja őket; a *foeter Judaicust*.”

„A tulajdonképpeni zsidóvallás a legdurvább minden vallás között, mert ez az egyedüli, amelynek semminemű halhatatlansági tana sincs. (...) Hogy az Európában uralkodó vallások alapjává vált, szerfelett sajnálatos, ... míg a többi vallás a népnek az élet természetfölötti értelmét akarja képek és hasonlatok útján szemléletessé tenni, a zsidó vallás csupán csatakiáltást ad más népek leküzdésére.”

„A zsidók a hazugság nagymesterei.” (*Pererga et Paralipomena*, II., 174 paragrafus, lábjegyzet)

Schönerer, Georg Ritter von (1842-1921) Hitler előfutára, néptribun.

„... a zsidó biblia tagadhatatlanul olyan vallási könyv, amelynek erkölce nem német, a kereszténység megalapítója pedig fajtiszta zsidó nő magzataként, valamint Dávid leszármazottjaként nem árja.”

Schöpflin Aladár (1872-1950) író.

„Egyik fő tünete ennek a betegségnek, hogy szakadatlanul vizsgálják önmagukat és a többi zsidókat, a zsidóságot figyelik magukban és ezért mind többé-kevésbé meg vannak hasonulva önmagukkal. Okoskodásuk, értelmük bonckésével akarnak segíteni magukon, de nem bírnak, mert nincsen bennük igazi szeretet se maguk, se mások iránt, még világboldogító terveik, melyek nélkül nem lehet Schnitzer szerint zsidó, ha politikára adja magát. - még azok sem fakadnak emberszeretéből. Fanatikusok tudnak lenni, de nem hívők, okosak, de nem bölcsek, jót tudnak tenni szeretet nélkül, megállapodni sohasem tudnak, nem tudnak eljutni egy állandó életfilozófiáig, a belső nyugtalanság űzi őket, hogy menjenek mind tovább, tovább.” (*Adalék a zsidók pszichológiájához*)

Scott, Sir Walter (1771-1823) Skót író.

„Végül is kemény dolog, hogy a csavargó tőzsdés zsidók a saját hasznukra olyan hitelcsapást csinálnak, mint amilyen mostanság létezik Londonban... Akárcsak egy zsebtolvaj banda, amely leüti és megkoppasztja a becsületes embereket, úgy ők is biztonságban rabolhatnak, kihasználva a zavart, . amit kiváltottak.” (*Napló*, 1825. november 25.)

„Az ember nem párosít természetesen és könnyedén a zsidó szokásokkal és törekvésekkel bármiféle elvi széleslátókörűséget, bár bizonyára létezhet - és én hiszek ebben - számos egyedi esetben. Ok hivatásos pénzkölcsönzők és pénzalkuszok, és ez olyan üzlet, amely beszűkíti az elmét.” (D. Douglas, *Sir Walter Scott családi levelei*)

Scribe, Eugène (1791-1861) Francia drámaíró.

A *Le Veau d'Or* (Az aranyborjú) című darabjában egy tőzsdéspekuláns „zsidó korszaknak” nevezi a XIX. századot.

Seneca, Lucius Annaeus (i. e. 4—i. sz. 65)

Római államférfi, szónok, drámaíró, sztoikus filozófus.

„Ennek a leghírhedtebb népnek az erkölcei és szokásai annyira szívósak, hogy minden országban elterjedtek: a legyőzöttek tukmálták rá a győztesekre törvényeiket.” (*De superstitione*)

Sértő Kálmán (1911-1941) Költő.

„A zsidók szeretik Petőfit, / Az nem zsidózott, orrhangolják. / Nem. Szegény Sándor, más baja volt, / Javában virágzott az osztrák.

Akkor még magyar színészek voltak, / Magyar írók, több más efféle. / Ha látott is egy rongyos zsidót, / Jövőjét nem vehette észre.

Zsidó jövőjét nem láthatta, / Akik most erőszakkal, dallal, / Magyar ruhába öltözködve / Seftelnek, rajtunk diadallal." (*Petőfi és a zsidók*)

Shakespeare, William (1564-1616) Brit drámaíró.

„Bizonyára a zsidók az igazi ördög megtestesítői." (Lancelot, *Ibid.*, 2:2)

„Gyűlölöm őt, mert keresztény, / De még inkább azért, mert egész egyszerűen, / Ingyen ad kölcsön pénzt, és letöri az / Uzsorakamatot itt Velencében..." (Shylock, *A Velencei kalmárban* 3:1)

Shylock utálatos figuráját a történelem egyik legnagyobb drámaírója által írt népszerű komédiában veszedelmes antiszemita hangulatkeltésnek tekintik némely zsidó hangadók. Egyesek közülük egyenesen az Újszövetséghez és a Cion bölcseinek jegyzőkönyveihez mérték a veszélyességét. Mások, realistább módon, **Charles Dickens** *Twist Olivérjéhez* hasonlították ama figyelem tekintetében, amelyet bizonyos kevéssé vonzó zsidó nemzeti vonásoknak szentelt. Jellemző, hogy a B'nai B'rith zsidó szabadkőműves páholy Rágalmazásellenes Ligája, amely számon tartja az „antiszemitákat" és antikommunistákat, eredetileg azért alakult, hogy „biztosítsa *A velencei kalmár* eltávolítását 250 város iskolai tananyagából" (lásd: *B 'nai B 'rith Sounds Call to Arms* című pamflet, 1936).

Ami magát a darabot illeti, egyesek azt állítják, hogy Shylock híres monológja, a harmadik felvonás első jelenetében, Shakespeare tényleges szimpátiáját mutatja az uzsorás iránt. Ez azonban nem egyéb korlátoltságnál, ahogyan azt a jobb felfogóképességű kritikusok általában elismerik. Shylock fel van emelve egy kicsit, hogy aztán annál inkább le legyen döntve, így tehát a szerző nem mutathat előítéletet irányában. Ahogyan Herford professzor megjegyezte: „A modem kor szimpátiaként félreértelmezte" azt, hogy Shakespeare mélyen megértette a zsidókat. Végeredményben, az emberiség egyik legmélyenszántóbb megfigyelőjének a zsidókérdésről vallott felfogását a többi darabja alapján kell mérlegelni. (A zsidókra való utalások a következők: *Két veronai úriember* 2:3; *Sok hűhó semmiért* 2:3; *Szentivánéji álmom* 3:1; *Szerelmi bájjal* 3:1; *IV. Henrik* 1. rész, 2:4; *Macbeth* 4:1.) Márpedig valamennyi lealacsonyító a zsidókra nézve...

Nyilván tisztában van ezzel Arnold Wesker, napjaink népszerű drámagyárosa is, aki szerint „a darab antiszemitizmusajóvátételmentlen". Főleg azért, mert - mint írja - Shakespeare „a zsidókkal szembeni ellenérzés két fő oka közül a kevésbé fontosat választotta ki, azt, hogy tudnak a pénzzel bánni. Ez nagy hiba! A zsidókat sokkal inkább utálják okosságuk (sic!) miatt. Miután egyetlen író sem választ másért egy szerepet, mint hogy megtestesítse mindazokat a jellemvonásokat, amelyeket szembe akar állítani más karakterekkel, Shylock, a zsidó is pontosan azt eleveníti meg, amit a drámaíró meg akar vetni." A darab tehát „menthetetlenül az antiszemitizmus történetéhez tartozik. Egyetlen percig sem próbál egyetlen más szereplő sem különbséget tenni (Shylock) zsidósága és kellemetlen természete között,... így előkészítik a talajt a holokauszt számára." Summázként Wesker reményét fejezi ki, hogy „a mai Shakespeare szégyellné magát, hogy hozzájárult ahhoz a képhez, amelyet a világ erről a szegény, sokat szenvedett fajról (sic!) kialakított". („Szégyelld magad, Shakespeare", *The Independent*, 1999.július 19.)

(Nos, ami Weskert illeti, ő ezzel két dolgot bizonyít: egyrészt patológikus holokausztomániáját, másrészt - nyilván akarata ellenére - a fajok létezését. Si tacuisses, philosophus mansisses...)

Shelley, Percy B. (1792-1822) Brit költő.

Az *Oedipus tyrannus or Swellfooi the Tyrant* című politikai szatírájában három abszurd zsidó karakter szerepel: Moses, a „kocaherelő", Solomon, a „disznóhúsember" és Zephaniah, a hentes. Swellfoot király elrendelte nekik, hogy összes disznajukat öljk meg. Egyes Shelley szakértők szerint Zephaniah alakját Nathan Rothschild pénzemberről mintázhatta (akit **William Thackeray** is „zsíros képű szamár és disznóvegyületként" emlegetett).

Shaw, George Bernard (1856-1950) Brit drámaíró.

„Ez a valódi ellenség, a keletről jött támadó, a drúz, a csöcselék, a keleti élősködő; egyszóval a zsidó." (*London Morning Post*, 1925. december)

„A zsidók virágcsokrok iránti erős vágya a faji degeneráció szimptomája. A zsidók rosszabbak, mint a saját népem. Azok a zsidók, akik még mindig a kiválasztott faj (a későbbi Lord Balfour által kiválasztott) akarnak lenni, elmehetnek Palesztinába és megfőhetnek a saját levükben. A többiek jobban tennék, ha

megszűnnének zsidónak lenni, és elkezdenének emberi lények lenni." (*Literary Digest*, 1932. október 12.)

A *Man and Superman* című darabja a középkori allegorikus színművek régi „ördögi zsidó” ábrázolásához közelít. Mendoza, a zsidó rablóvezér és nagyszájú cionista a hegyekben összetalálkozik a főhőssel, Tannerrel, akinek az álmában utóbb sátánként jelenik meg. (Mendoza zsidóságát elmulasztják nyilvánvalóvá tenni a színre vitel során.) Az ugyancsak zsidó Dr. Schutzmachert úgy mutatja be *A doktor dilemmájában*, mint aki „garantált gyógyulás” címszó alatt hatpennys adagokban kábítószert árult, és ezzel tett szert vagyonra.

Ha hihetünk az *American Hebrew* című újságnak, Shaw veszélyesen flörtölt a nemzetiszocializmussal: „Mr. Shaw gyakran rejtély volt a leghétköznapibb embereink számára, és különösképpen a nácizmus és Hitler iránt tanúsított magatartása tekintetében. Megengedte magának a náci diktátor izzó magasztalását, az Anschlusst »felettébb kívánatos eseménynek« írta le és nyilvánosan a hitleri karlendítéssel köszönt... »Értékelem a politikai bölcsességet és bátorságot, amellyel (Hitler) megmentette Németországot a csatornából és ismét Európa élére helyezte«, jelentette ki” az amerikai zsidó lap szerint. (*American Hebrew*, 1938. július 15.)

Simonyi Iván (1836-1897) Közíró, (Horn Ede és Jókai Mór társaságában) a *Westungarischer Grenzboten* megalapítója, országgyűlési képviselő.

„A zsidók, akik ösztönszerűleg és öntudatosan működnek a nem-zsidó társadalom felosztásán: tervszerűen elősegítik a szélső szociáldemokratikus és anarchikus mozgalmak azon törekvéseit, amelyek a fennálló intézmények megsemmisítésére irányulnak. (...) Oly messzeterjedők és sokfélék a rendesen titkon működő zsidóság utai és eszközei, oly hatalmas már a zsidó befolyás, hogy magasabb tudományos intézeteinkből, irodalmunkból kiszorít-tatik, elnémíttatik minden, ami nem fér össze Izrael moráljával, Izrael hatalmával. Ha a nemzet azon végzetes befolyás ellen, amelyet a zsidók gyakorolnak, reagál, ez csakis annak a jele, hogy még nem korcsosodott el, még nem vesztette el nemzeti jellegét.” (*Képviselelőházi javaslat*, 1884)

Sinka István (1897-1969) Költő.

„Igen, a kis sarkadi pajeszos szatócs nem élt hiába. A fiak, az unokák már hintón jártak, szivaroztak, a katonaságnál tisztak voltak.. Bőség, hatalom és roppant vagyon volt a kezükben ... Megadott nekik minden jót és minden úri állapotot a magyar nép türelme és verejtéke. (...) Szinte a csodával határos az a hatalmi tudat, ami ezeknek a zsidó »gazdálkodóknak« minden szavukban, minden tettükben, még a gondolatmenetükben is megnyivánult. Szerették ellesni a magyar urak tulajdonságait, sőt legtöbb esetben túllícitálták és grimasszá torzították azt.” (*A fekete bojtár vallomásai*)

Smith, Goldwyn (XIX. sz.) Brit történész, oktató.

„A zsidók úgy találták, hogy érdemes megvásárolniuk a visszatérésüket újra és újra azokba az országokba, ahonnet kiüldözték őket, és amelyekben a történészek pokolinak írják le létezésüket.” (*Essays on Questions of the Day*)

Ezt az oxfordi egyetemi tanárt olyan prominens zsidók, mint például Lucien Wolf, az angolnyelvű országok „fő antiszemitájának” tartották. **Poultney Bigelow**, **Mark Twain** és mások társaságában szkeptikusnak mutatkozott a lényegében egyhangú sajtókampánnyal kapcsolatban, mely szerint az orosz zsidókat „pogromok” tizedelték meg. Fenti könyvében bemutatta az oroszországi brit konzulátus hivatalos jelentését, amely azt állítja, hogy éppen az orosz egyszerű népet nyomták el a zsidó uzsorások és földesurak.

Soddy, Frederick (1877-1956) Nobel-díjas kanadai tudós.

Miután a magfizikában végzett úttörő kutatásaiért 1920-ban megkapta a Nobel-díjat, figyelme a központi bankrendszer és a nemzetközi pénzügyek még rejtettebb titkai felé fordult. *Gazdagság, virtuális gazdagság és adósság* című fő művében a Cion bölcséinek jegyzőkönyveire hivatkozik, mintha elfogadta volna azok - ha nem is hitelességét, de legalább - igazságát.

Sombart, Werner (1836-1941) Német gazdaságtörténész, politikai gondolkodó.

„A kapitalizmus a pénzkölcsönzésből született. A pénzkölcsönzés a kapitalizmus eszmei gyökere. Forgasd a Talmud lapjait, és meglátod, hogy a zsidók művészetet csináltak a pénzkölcsönzésből. Korán megtanulták, hogy fő boldogságukat a pénz birtoklásában keressék. Behatoltak mindama titkok mélyére, amelyek a pénzben rejtőznek. A pénz uraivá és a világ uraivá váltak...

Némiképp megmagyarázhatatlan, hogy miközben a középkor folyamán a zsidókat »mindenüktől« megfosztották, mégis kiügyeskedték, hogy ismét nagyon gazdagokká váljanak. Valójában a zsidók sohasem

voltak kifosztva. Gazdagságuk jó részét átruházták fiktív tulajdonba." (*A zsidók és a gazdasági élet*)

Sombart számos tudományos műve dokumentálja azt az elképzelését, hogy a kapitalizmus a különböző fajta átruházható vagyongazdálkodások következménye, amelyeket a zsidók pénzük elrejtése és nemzetközi kereskedelme céljára találtak ki. Utolsó nagy műve, az *Egy új társadalomfilozófia* valójában a hitleri nemzetiszocializmus apológiája.

Sorel, Georges (1847-1922) Francia szocialista gondolkodó.

„Senki sem gondolna arra közülünk, hogy úgy tekintsen a zsidókra, mint országunk ellenségeire, ha hajlandóak lennének egyszerű állampolgárként élni, bármilyen tiszteletre méltó foglalkozást űzve, vallásos tevékenységüknek hódolva és ahogy lehet, hozzájárulva az általános kultúrához; sajnos azonban, a zsidó értelmiségiek kis Messiásnak tekintik önmagukat, a népük pedig kötelességének érzi, hogy támogassa őket hadjárataikban. Avégből, hogy joguk legyen önmagukat a nagy átalakulások építészeinek nevezniük, a zsidó írók konokul harcolnak ama társadalom szellemi öröksége ellen, amelybe a bevándorlás véletlene folytán befogadásra nyertek. Efféle vállalkozások jogos haragot szülnék. Az a nyomorult nép, amely merő könnyelműségből feláldozná a zsidó svindlereknek hagyományai letéteményét, nyilvánvalóan megérdemelné, hogy a legszörnyűbb csapásokat szenvedje el." (*Quelques prétentions juives*)

Sorel egyik kedvenc idézete a prominens zsidó gondolkodótól, Dániel Halévytől ered: „Az antiszemitizmus nagyon is elfogadható magatartás és bizonyos fokig óvatos is." (Halévy, *Luites et problmes*, Paris, 1911, 99. o.) Sorel megjegyezte, hogy a zsidók vezető pozíciókat foglalnak el a demagógiavilágában, ahol a középszerűeknek könnyű volt jövedelmező karriert csinálni. Ha hihetünk bio-gráfusának, későbbi éveiben, éppen az első világháború előtt (amelyet véleménye szerint a nemzetközi zsidó pénzhatalom robbantott ki) Sorel „erősen antiszemita lett". (Gaetan Pirou, *Georges Sorel*, 50. o.) Charles Fourier-val, Pierre Proudhonnal és Mihail Bakunyinnal együtt Georges Sorel volt Hitler nemzetiszocializmusának közvetlen baloldali előfutára a pénzarisztokráciával titokban együttműködő álforradalmárok elleni harcában. Éppen ezért mulatságos azt látni, hogy manapság bizonyos egyetemi körökben valósággal „megőrülnek" Sorelért, az alapján, amit a jelenleg forgalomban levő cenzúrázott gagyiantológiák alapján tudni vélnek róla.

Speed, John (XVII. sz.) Brit történész.

Nagy-Britannia története című művében keményen fellép a zsidó befolyás ellen. Azt írja, hogy a zsidók „megették az angol nemzetet a csontjáig", mielőtt I. Edward 1290-ben kiűzte őket.

Spengler, Oswald (1880-1936) Német író, gondolkodó.

„A mágikus kultúrába tartozó zsidóság számára a haza fausti eszménye, az anyanyelv, a monarchia, mind idegen, bűnös és esztelen. Viszont az internacionális szóból a földtelen, határtalan konszenzus lényét hallja kicsendülni, s ezért lelkesíti a proletár forradalom. Tud demokrata lenni Németországban, imperialista Angliában. Egy kultúrába tartozó ember akkor is igenli a kultúrája végső alapjait, ha azokat lerombolja. De aki belsőleg idegen egy kultúrában, akkor is tagadja azt, ha vele tart és vele épít. A szükségességnek ez az ellentétes felfogása vezet a félelmetes, mélyen a vérben szunnyadó metafizikai gyűlölethez.

A XVIII. század felvilágosodásával a nyugati kultúra nagyvárosivá és intellektus típussá vált s ezzel egycsapásra járhatóvá lett a zsidók többsége számára. A fausti kultúra bensőleg kiégett hajtóereje a szefárd zsidóságban rokonérzést keltett, amennyiben ez kritikai volt és tagadó, s ez végzetes félrevezetésre vitt. A most már minden organikus fejlődésre képtelenné vált összességet a zsidóság a gazdasági nézetek áramlásába vont, megrendítette, magához csalta és a legmélyéig szétrombolta, megmérgezte. A fausti érzés a mi számunkra a felvilágosodáson, a romokon át mégis végső alapjában igenlő volt, viszont a zsidóság részére csak romboló és semmi más. Annak leépítése, amit nem értett." (*A Nyugat alkonya*)

Steed, H. Wickham (XX. sz.) Brit újságíró, történész.

Műveiben (*The Habsburg Monarchy, Trough Thirty Years*) érdekes háttér-információkat ad az európai politikában tapasztalható zsidó befolyásról, különösen a háborúk és forradalmak szítását illetően. A hosszú ideig a londoni *Times* tudósítójaként, majd főszerkesztőjeként tevékenykedő Steed egyike volt kora legkitűnőbb riportereinek.

Stevenson, Robert Louis (1850-1894) Skót regényíró.

„A zsidó boltosok már megtanulták, hogy miként húzhatnak hasznot ebből (a korlátlan hitelből); beleviszik a farmert a jóvátehetetlen eladósodásba és azután örökké adósrabszolgaként tartják őt,

reménytelenül bedarálva a malomba. így tehát az idő körforgása elhozza a maga revansát, és - kivéve, hogy a zsidó jobban tud lefoglalni - az amerikaiakat ugyanazokkal a láncokkal kötik le, amelyekkel korábban ők maguk kötötték le a mexikóiakat." (*Across the Plains*)

Strabón (kb. i. e. 63-kb. i. sz. 24) Görög történetíró, földrajztudós.

„Az egész Földkerekségen alig van olyan hely, amelyet nem a zsidók urálnak." (*Geographica*)

Swift, Jonathan (1667-1745) Brit satirikus író.

„Mi lenne, ha a zsidók megsokszorozódnának és egy nagyszerű párttá válnának közöttünk? A puritánok szövetségre lépnének velük, mert már számos általános elvben megegyeznek, és mert a zsidóknak szabad nyakas és lázadó népek lenniük?" (Újságcikk, in *London Examiner*, 1711. április 12.)

Szabó Dezső (1879-1945) Elbeszélő, regényes tanulmányíró.

„... és most jött a demokrácia, beszabadította a versenybe a zsidóságot... (...) És ez a faj, mely minden sajátosságával a szabad versenyre született, az új éhesek tátott mohóságával vetette magát az életnek s kápráztató iramban foglalta el a gazdasági, politikai, ipari, kereskedelmi, művészi élet: az egész magyar lélegzés minden stratégiai pontját. (...) Az a faj, amely az egyetemes ember, a nagy emberi ölelkezés nevében lépett be az európai futók közé, most a megkülönböztető tollat viselő östörzsek göggyével, félelmével és gyűlölködő szeretetével húsosodik egybe mindenki és minden ellen. A faj, amely a századok szabad gondolkodóinak kaszájával tört utat, a legritívisebb ősi törzsbabona acél abroncsaival köti el magát a többi emberektől, s az a nép, amelynek az emberi elfogultságok elleni küzdelem adott történelmi jogot, a legádázabb elfogultság bátyjaként sötétlik. (...) Itt nem a gyűlölet, az ököl, nem a fogak vad csattogása segít. Nem ádáz új harapásokkal kell beleharapni az úgy is megharapott kis országba. A szabadverseny átkos, gyilkos, döglétes demokráciája ellen kell megkezdeni a nagy keresztes háborút. És a zsidó látóknak, a hajnalló faj kakasainak kell felrikoltani a nagy veszedelmet. Hogy a zsidóság most önmagán ugyanezt a kritikát, ugyanezt az emberi érvágást, ugyanezt az igazságtételt végezze el, amit a magyar faj önmagán végzett, amikor a zsidóságot asztalához ültette és visszaadta neki az elrabolt testvérjogot. Ok maguk irtsák ki a fajból a szabadverseny sakál-morálját, ők maguk hasonít-sák be fajukat Európa nagy egységébe, a becsület, a tiszta élet, az egyetemes ember-szeretet újjáfürdetésében." (*Elsodort falu*)

(A nyilas előretörés és a német terjeszkedés hatására Szabó revideálta korábbi antiszemita nézeteit, és például *Az antijudaizmus bírálata* című írásában már arról értekezik, hogy úgymond „a zsidóság mögött mégsem áll egy százmilliós nép borzalmas fegyveres ereje". Mintha legalábbis a fegyverek erejétől függne egy nép veszélyessége...)

Szabó Lőrinc (1900-1957) Költő, műfordító.

„Félve s lázongva, megidéztem harmadszor is az Óriást. / Megjött. Fél lábbal Moszkva földjén, / a másik meg Newyorkban állt.

Most volt csak óriás! Kezébe vett újra és / szólt: - No, mi kell? - Becsaptál! - és elpanaszoltam, / hogy népe hogy bánt velem el.

Átkoztam a földet, a gépet, / a régi és új zsarnokot. - Akié a gép, azé az ember! / - dühöngtem és ő kacagott."

(*A rabszolga*) ■ „Én erő vagyok s ahogy díszeim a tudomány, / a művészet, s a nők, úgy eszközöm, ha kell, / a terror is, melyet olyan jól ismer Jehova.

A végzet vagyok, az egyetlen út. / S most jön a próba. A harc! Amit eddig csináltam, / mind csak előkészület volt." (*A Vezér*)

Szálasi Ferenc (1897-1946) Magyarország nemzetvezetője, miniszterelnök. A Nyilaskeresztes Párt megalapítója.

„Az új élet akarta és vérszentelte koreszmében felvilágosult népek világszabadságharcának lesz köszönhető, hogy a zsidóság ki fog kerülni az európai és ázsiai nagytérből és valószínűleg kényszerrel az amerikai nagytérben. Súlyos tapasztalatokból merített joggal feltételezhetjük, hogy új és valószínűen utolsó menhelyén is magatartásával, erkölcsi, szellemi, anyagi mohóságával és kíméletlenségével hamarosan fel fogja törni az amerikai ostobaság, nevelatlenség és aljasság jármában tartott népi ugart, aminek nyomán ott is nacionalista és szocialista új életforma fog diadalmasan kifejlődni és hatalomra jutni. Amit Amerikában az új világnézet propagandája eddig nem tudott elérni, azt átütő sikerrel ki fogja munkálni az oda menekülő

zsidóság. így a zsidóság szolgálatában harcoló Amerika lesz az, amely végeredményben és végérvényesen - akár akarja, akár nem - el kell intézze a zsidókérdést, azt a földgömb-mételyt, amelyet a többi nagyterek az ő nyakába varrtak. Az amerikai nép lelki beállítottságától, elsősorban a zsidóktól nyert erkölcsi, szellemi és anyagi neveltségétől fog függeni, hogy ennek a kérdésnek elintézésénél a katyni gyakorlatot fogják-e alkalmazni. Az európai és ázsiai nagyterek népeinek nem lesz idejük, hogy arra figyeljenek, hányszor ugat fel a colt Texasban vagy Arizonában« és tesz pontot sok évezredes vándorlásban volt nép élete mögé." (*Nagyter, élettér, vezetőnép*. Előadás, 1943)

Széchenyi István (1791-1860) A legnagyobb magyar.

„... a legtöbb zsidóban van valami átkozott keverék, amely más fajtákban nem létezik - s amelyet belőlük nem irthatnak ki."

Szekfü Gyula (1883-1955) Történész, politikus.

„Kapitalizmus és modern hírlapirodalom egymástól szét nem választhatók, és ha a kapitalizmus zsidók kezén van, természetes következtetés, hogy a sajtó is zsidó lesz és zsidó ideológiát fog szolgálni. És az utóbbi korszak tapasztalatai csakugyan bebizonyítják, hogy a nagytőke profitsóvárgását zsidó újságírók jobban ki tudják elégíteni, mint keresztények - nemcsak nálunk, az egész európai világban. (...)

Jellemző, hogy a magyar imperializmusnak konzervativizmussal kacérkodó lapját túlnyomóan zsidó tehetségek szerkesztették, sőt az antiszemita hírlapok körül is találkoztunk fölös számmal zsidó eredetű egyénekekkel. A magyar dicsőséget senki ily meggyőződéssel nem hirdette, a magyar hiúságot oly édesbizsergően nem simogatta, mint ez »asszi-miláltak«. (...) Ok becsülték le a nemzetiségek erejét, ők támadták válogatás nélkül szövetségeseinket és ellenségeinket, Ausztriát, németeket, románokat stb., mindenkit és mindenütt, ahol a felelőtlen lelkesedéstől és önbizalomtól a józan magyar érdeknek kellett volna a vezetést átvennie." (*Három nemzedék*, 1920)

Szolzenyicin, Alekszandr (sz. 1918) Nobeldíjas orosz író.

Gyakran vádolták meg antiszemitizmussal. Amikor a *Gulag-szigetcsoportban* megemlíti, hogy a láger számos kegyetlen öre zsidó volt, a B'nai B'rith Rágalmazásellenes Ligája azonnal antiszemitanak bélyegzi. A vád alátámasztására egy másik jellemző epizódot is szoktak emlegetni, amely magától Heinrich Bölltől származik, aki - mint ismeretes - a kitoloncolása utáni első napokban befogadta otthonába Solzsenyicint. Ez utóbbi, meglátva vendéglátója dolgozószobájának falán Rosa Luxemburg arcképét, felkiáltott: „Hát erre meg mi szüksége van? Még Vilmos császár képe is jobban mutatna ezen a helyen..."

Francia monográfusa, Georges Nivát ugyanakkor arra hívja fel a figyelmet, hogy Solzsenyicin kategorikusan tagadja a forradalmak „orosz jellegét" és az a meggyőződése, hogy a felforgató mozgalmakat orosz földön mindig idegenek, főleg zsidók szervezték, vezették, s ezen mozgalmak ideológiája is tőlük származott, az orosz nemzeti jellegtől pedig idegenek maradtak. Képtelenek lévén az asszimilációra, felelősséget sem éreztek amiatt, hogy a forradalmakkal lerombolták az orosz erkölcsi tartást. annak idején Oroszország zsidósága katalizátor-szerepet töltött be a bolsevista forradalom vezetésében, miután Lenin tömegesen jelölte őket a kormány kulcsbeosztásaiba", írja Solzsenyicin. A zsidók és az oroszok kapcsolatára nézve ugyanakkor jellemzőnek tartja, hogy az oroszországi zsidóság napóleoni háborúk idején tanúsított állítólagos hazafiságának a népszerűsítése nem több átlátszó propagandafogásnál.

Az egyik izraeli újság értékelése szerint „*Az első kör* című regénye nyíltan a zsidók ellen irányul. Számos zsidó szereplője van, akik kivétel nélkül gazemberek, árulók és provokátorok... írásaiban az orosz népet a megbocsáthatatlan zsidó kegyetlenség áldozataként mutatja be." (Mihail Grobman, *Jerusalem Post*, 1972. november 14.)

Tacitus, Cornelius (56-120) Talán a legnagyobb történész és az egyik legnagyobb stilszta azok közül, akik latinul írtak. Mottóvá vált megállapítását a zsidókról széles körben idézték: „Adversus omnes alios hostile oedum".

„A zsidók az emberiség szégyene. Ok mindent megvetnek, ami nekünk szent; nekik mindent szabad, amit mi bűnösnek tartunk. Valamennyi nép közül ők a legalantasabb faj (detrimenta gens)."

„Moyses, hogy népét a jövőre magához láncolja, új s más halandók szokásaival ellentétes szokásokat vezetett be. Közönséges ott minden, ami nálunk szent, ám meg van engedve náluk, ami nekünk tisztátalan."

„Szokásaikat, bármiképpen honosodtak is meg, a régiség védi: egyéb fonák és rút intézményeik ocsmányságuk miatt kaptak erőre. (...) ...egymáshoz megátalkodottan hűségesek és készségesen

könyörületesekek, viszont mindenki mást ellenségesen gyűlölnék. Különválnak étkezésnél, félrehúzódnak pihenéskor, és ez a kéjel-gésre igencsak hajlamos nemzet az idegen nőekkel való érintkezéstől távol tartja magát; egymás közt semmi sem tilalmas. Nemi szervük körül-metélését azért vezették be, hogy a különbözőségről felismerhetők legyenek.

Akik az ő szokásaikra tértek át, ugyanezt művelik, de semmit oly hamar magukba nem szívnak, mint az istenek megvetését, hazájuk megtagadását, szüleik, gyermekeik, testvéreik semmibe vételét." (Itt a keresztényekre céloz, vagyis azokra, akik -a korabeli általános közvélekedés szerint-vallásuk által zsidókká lettek.)

Tertullianus (kb. 160—kb. 220) Keresztény egyházatya.

„A világon melyik más faj vett magára annyi becstelenséget, mint a zsidók?" (*Ad nationes*)

Thackeray, William (1811-1863) Brit elbeszélő.

„Itt van a »csere« pillére! Maga Nathan Rothschild, akinek a hírnevétől az univerzum összes börzéje visszhangzik; Az első zsidó báró; irhájának hála, Nem a »zsidók királya«, hanem a királyok zsidaja."

Íme, egy jellemző versrészlet a zsidókkal kapcsolatos nézeteire. A *Collingsby* című satirikus darabja egy világraszóló zsidó pénzügyi-politikai összeesküvést sugalmaz.

Tharaud, Jean és Jérôme (XX. sz.) Francia írók.

A Tharaud testvéreket lenyűgözték a zsidók és gyakran írtak róluk. A kelet-európai kazár gettókról szóló korai tanulmányaiktól (*A kereszt árnyékában*) a későbbi műveikig (*Jövőre Jeruzsálemben, Amikor Izrael a király, Amikor Izrael többé már nem király*) odáig fejlődtek eszményeik, amikor már antiszemitizmussal vádolták őket a zsidók, amely vádat mindig tréfára vették. A Tharaud testvérek a Francia Akadémia tagjai voltak és tiszteletre méltó pozíciót foglaltak el a francia szellemi életben.

Titus (41-81) Római császár.

„... hogy leigázza egész ludeát, Hierosolyma végső ostrománál tizenkét védőt ugyanannyi nyílvezzővel lelőtt; a várost leánya születése napján vette be, és katonái örömmujongásukban imperatorként köszöntötték..." (Suetonius: *A caesarok élete*)

Tolsztoj, Lev (1828-1910) Orosz regényíró.

„Amikor belefogtam a kereszténység tanulmányozásába, egy csomó tisztátalanságot és szennyet találtam behányva ebbe a tiszta életforrásba, amely benne - minden igazság ellen - összekeveredett. A magasztos keresztény igazsághoz csatlakozva ezt az idegen, formátlan doktrínát találtam: a héber doktrínát." (*Az evangélisták, előszó*)

Tolsztojt a *Háború és béke*, valamint az *Anna Karenina* miatt sokan a világ legnagyobb írójának tartják. Korai műveiben (*A betolakodók, Szevasztopol májusban*) mindazonáltal sokszor használta a lealacsonyító „zsidaj" kifejezést. A

Háború és békében „osztrák zsidajukról" tesz említést, akik mindenféle „kísértések" szállítóiként követik a katonai tábor.

(Vallási tébolya elhatalmasodásával, mondhatni természetszerűleg, megváltozik a zsidókhoz való viszonyulása is - nyilván Nietzsche nyomán rádöbbenve arra, hogy keresztényként önmaga is egy „legvégső zsidó fejlemény". Ettől kezdve a zsidaj szót a tekintélyes „ébrei" helyettesíti írásaiban, és zsidóképe is ennek megfelelően alakul.)

Tormay Cécile (1876-1937) író, közéleti személyiség, a *Napkelet* alapítója.

„A fajok élete hasonlít az egyének életéhez. Megvan a gyermekkoruk, az ifjúságuk, férfikoruk és az öregségük. A zsidó fajt az emberiség megfosztotta ifjúsága és férfikora virágzásától. Kielé-gületlenül öregedett meg, mialatt kortársait, az egyiptomiakat, assyrokat, babyloniakat eltemette és aranykoruk emlékével meghalni látta Athént, Rómát és Bizáncot, melyeknek bölcsőjénél már mint aggastyán állt. Kortársak nélkül, magányosan, ide-genszerűen itt maradt közöttünk, fiatal népek között. Nem tudott meghalni, mert a beteljesülést várta. És most, mikor a história körülményei kedveznek tehetségeinek és tulajdonságainak, sírja szélén, szinte az enyészet feloszlása közben éli ki egy szörnyű haláltáncban az elmulasztott virágzást.

Ahasverus fiatalra festi az arcát, részegen tántorog és haldokolva orgiát ül." (*Bujdosó könyv*)

Toussenet, Alphonse (XIX. sz.) Szocialista közszereplő. **Fourier** követője.

„Nem ismerem a nagy dolgokat, amelyeket a zsidó nép vitt végbe, csupán egy olyan könyvben olvasván a történelmét, amelyben nincs másról szó mint házasságtörésről és vérfertőzésről, mézszárlásokról és vad háborúkról; amelyben minden név amelyet tisztelnek, gyalázzal van beszennyezve-amelyben minden nagy életpálya csalással vagy árulással kezdődik; amelyben a szentnek nevezett királyok legyilkoltatják a férjüket, hogy elrabolhassák hitvesüket; amelyben a szentnek tartott asszonyok bebújnak az ellenséges hadvezérek ágyába, hogy levágják a fejüket álmukban...” (*Juifs rois de l'époque*, 1845)

Treitschke, Heinrich von (XIX. század) Német történész

„A zsidók a mi szerencsétlenségünk!” (*Ein Wort über Unser Judentum*)

Tridon, Gustave (XIX. sz.) Baloldali szocialista (blanquista), egykori communard.

A *Du molochisme juif* című posztumusz kiadású (1884) könyvében, mint valaha Diderot és Voltaire, azzal vádolta a zsidókat, hogy ők a katolikus vallás kitalálói. Azon elv nevében, mely szerint „minden haladás az istenen aratott győzelem”, Tridon a zsidókat teszi felelőssé a véres monoteizmus megalapításáért, ami a kereszténység. A keresztény antiszemitizmust tehát az ő esetében egy antiklerikális és ateista antiszemitizmus váltotta fel.

Tudjman, Franjo (1922-1999) Politikus, államférfi. Az új horvát állam megalapítója és első elnöke.

Röviddel hatalomra kerülése előtt, **1989**-ben jelent meg *A történelmi valóság tévelygései* című könyve, amelyet zsidó szervezetek „revizionistának bélyegeztek. Tudjman szerint ugyanis a jasenovaci „koncentrációs tábor vezetésének valamennyi helyét zsidók foglalták el. (...) A tábor egyes zsidó vezetői fel voltak fegyverezve és részt vettek az öldöklésekben. Sőt mi több, a likvidálandó foglyok kiválasztása is az ő kezükben volt.” A későbbi államelnök idézi könyvében egy bizonyos Pemjatovic szavait, miszerint „a szerbek nemcsak az usztaáktól szenvedtek, hanem a zsidóktól is. Egy zsidó zsidó marad, még a jasenovaci táborban is. Megőrizték minden hibájukat, amelyek még nyilvánvalóbbakká váltak: egoizmus, fűfű, fűfű és spiclikedés a főbb jellemvonásaik.” „Sajátos lényegük okozza, hogy a zsidók úgy gondolják, kiválasztott népként mindent megtehetnek, amit a többiek nem. Azt képzeli, hogy becsaphatják az egész világot”, teszi hozzá Tudjman, ezúttal saját kútfőből merítve, ami nem jelenti azt, hogy bizonyos zsidó körök nyomásának engedve később ne töröltette volna az inkriminált passzusokat könyvének angol nyelvű kiadásából, és ne kért volna nyilvánosan bocsánatot a sajnálatos „bakiért”.

Turgenyev, Iván (1789-1871) Orosz író.

A *Zsidó* című korai regénye egy „hitvány és beteges” zsidó portréja, aki egyszerre kém és lányának stricije. A főszereplő végül - kémkedés miatt - lebukik és a gyávaság példaképévé válik. A zsidó karakterének meghatározásakor Turgenyev ezt írja: „olyan idegen és rettenetes torz testen oly sikoltó hibák, miket önkéntelenül is megmosolyogtunk.” Irodalmi memoárja olyan zsidók-¹⁰¹ (az író kifejezésében zsidovszto, amely egyszerre játékos és sértő tartalmú, nagyjából a ma-gyarbibsinek megfelelő jelentésű szó) beszél, akik-^{nek} „hatalmuk van a világ zsebe felett” és szeretnének „rövidesen minden mást is megszerezni”.

Twain, Mark Alias S. L. Clemens. (1835-1910) Amerikai író.

„Lehet-e a fanatizmus egyedüli felelőse a zsidóüldözésnek? Meggyőződésem szerint az ok máshol keresendő. Ezzel kapcsolatban felidéztem a Teremtés Könyvének 47. fejezetét. Mind olvastuk már a történetet az egyiptomi szűkös és bőséges esztendőkről, és Józsefről, aki élt a megtört szívek és az emberi szabadság felvásárlásának lehetőségével (...) és elvette a nemzet pénzét az utolsó garasig, kifosztotta a nemzet éléskamráit az utolsó gabonaszemig, elvette a nemzet földjét az utolsó röpig. Azután megszerezte a nemzetet magát, megvette kenyérért fér-firől-férfira. asszonyról-asszonyra, gyermekről-gyer-mekre, míg mind rabszolgákká váltak. Ez a felvásárlás mindent vitt és semmit sem hagyott, és oly hatalmas volt, hogy ehhez képest az elkövetkezendő korok pénzügyi tranzakciói gyerekjátéknak tűnnek: a kiosztásra került több százmillió tonna gabonáértjáró profit többmillió dollárra rúghatott. Olyan katasztrófa volt ez, melynek hatásai a mai napig érezhetők Egyiptomban, több mint háromezer évvel az eset után. József e történetben tulajdon népénekjellemtárazát alkotta meg, mely messze túlélte Egyiptomot, és akkoriban nevét ennek a karakternek a kifejezésére használták - mint Schylockét.”

„A háború után a zsidók tömegesen érkeztek a gyapottermelő államokba, felállították boltjaikat az ültetvényeken, és hitelezni kezdtek a négereknek (...) Az idény végére már ők birtokolták a termés négerekre eső hányadát, sőt az elkövetkező idény termésének egy részét is. Nem csoda, hogy a fehérek megvetették a zsidókat.”(1)

„A zsidókat kitiltották Oroszországból. Az ok nem titkolt. A mozgalomból intézmény lett, mert a keresztény parasztnak nem volt lehetősége fellépni a zsidók kereskedelmi képességei ellen. A zsidó mindig adott kölcsönt némi termésért cserébe. Mikor eljött az elszámolás napja, a zsidó rátette a kezét a terményre, a következő évben már a termőföldet is birtokolta - mint József” (2)

„A János király korabeli Angliában mindenki a zsidók adója volt. (3) Ők tartották kézben az összes hasznat hajtó vállalkozást. Ők voltak a kereskedelem királyai. Ezért az országból való száműzésre ítéltettek. Hasonló okokból Spanyolország négyszáz éve száműzte őket, Ausztria néhány évszázaddal később.”

„Valamennyi korszakban a keresztény Európában a zsidót tevékenységének korlátozására kényszerítették. Ha üzletet nyitott, a keresztényeknek kötelességük volt távol tartani magukat a helytől. (...) A törvénynek közbe kellett szólni, hogy megmentse a keresztényeket a szegényháztól. A zsidó pedig - bár megfosztották minden munkalehetőségtől - így is megtalálta a pénzcsinálás útját. Még meg is gazdagodott. A történetnek van egy hitvány, gyakorlatias kereskedelmi magyarázata. Ebben a vallási előítélet csupán csekély szerepet kap ...”

„A protestánsok üldözték a katolikusokat - de nem vették el tőlük a megélhetés lehetőségét. A katolikusok üldözték a protestánsokat - de nem zárták ki őket a mezőgazdaságból és a kézműiparból. Meggyőződésem, hogy a Kereszthalálnak kevés köze van a világnak a zsidók irányában tanúsított magatartásához; az okok sokkal régebbiek ...”

„Ugy vélem, hogy a zsidóüldözés egyáltalán nem a vallási előítélet megnyilvánulása. Nem; a zsidó pénzharcos fajta. Ez életének végső célja. Ilyenek voltak Rómában, ilyenek öröktől fogva. Sikerük az egész emberi nem ellenségévé tette őket.”

„Azt mondjátok, hogy a zsidók szám szerint mindenütt gyöngék. Mikor olvastam az Enciklopédia Britannicában, hogy az Egyesült Államok zsidó lakossága mindössze kétszázötvenezer főt számlál, rögvest írtam a szerkesztőnek és elmagyaráztam neki, hogy ennél személyesen is több zsidót ismerek, és valószínűleg félrenyomtatották az adatokat... Az emberek azt mondják, okuk van azt gyanítani, hogy sok zsidó üzleti okok miatt nem vallja be zsidóságát. Valószínűnek tűnik. Véleményem szerint hatalmas zsidó populáció él Amerikában.” („Concerning the Jews”, *Harper's Monthly Magaziné*, 1899. szeptember)

Twain véleménye a zsidókról talán a legügyesebben eltitkolt ténye az amerikai irodalomtörténetnek. Közvetlenül halála után különőc lánya, Clara hozzámment a zsidó zongoraművészhez, Josip Gabilovicshoz. Clara apja kiadóinak azt az utasítást adta: töröljék a „Concerning the Jews” című cikket az életmű-gyűjteményből.

Miután a zsidók voltak az abolicionista kampány élharcosai, mely végül a polgárháborúba torkollott (amit zsidó bankárok vastagon finanszíroztak mindkét oldalon), a kérdés jogosan vetődhet fel: vajon nem előre kitervelt fosztogatás volt-e, amit a háború utáni zsidó szerencselovagok műveltek?

A cári Oroszország népe ellen végrehajtott rettenetes zsidó gazdasági kifosztásról lásd még: **Dosztojevszkij, Bigelow, Goldwyn Smith, Gogol, Resetyikov.**

(3) Az angol helyzetről lásd: **Carlyle és Speed.**

Valéry, Paul (1871-1945) A múlt század első felének egyik legjelentősebb francia költője. Keserűen emlékeznek rá a zsidók, mert valaha támogatta **Édouard Drumont** hosszú felvilágosító küzdelmét a vád alá helyezett zsidó áruló, Dreyfus ügyében.

Vega Carpio, Lope de (1562-1635) A spanyolok által „a géniuszok főnixeként” imádott drámaíró.

Teljes szívvel támogatta a zsidók kiűzését 1492-ben. „Országunk embertelen ellenségeinek” nevezte őket, és megismételte a zsidók és mókók összefonódására vonatkozó piszkos történetet. (Lásd: *El nino inocente de la Guardia, El Brasil restiuidó*)

Veres Péter (1897-1970). Regényíró, elbeszélő, publicista. Baloldali parasztpolitikus.

„Ha a zsidókérdés tisztára mesterséges dolog, nem látom be, miért kell a zsidónak szégyellnie vagy megtagadnia a faját? Avagy csakugyan vannak a zsidóságnak szégyellni való faji tulajdonságai?”

„Miért kell eltagadni azt, hogy Marx, Heine, Freud vagy bárki nem németek, hanem zsidók voltak? Kisebbségek talán a marxi megállapítások a társadalom és a gazdaság törvényszerűségeiről, vagy rosszabbak a heinei versek, ha tudjuk, hogy ők zsidók voltak? Számomra nem, s ez a bizonyíték arra, hogy nem én

gondolkozom faji módra, hanem azok a zsidók, akik ezt leplezni akarják."

„A zsidóság semmi szín alatt nem akart szolgálni, nem humanista szabadságszeretetből, hanem mert elszokott a nehéz munkától."

Verhovay Gyula (1848-1906) Újságíró, a *Függetlenség* megalapítója, országgyűlési képviselő, „a magyar Drumont" (Tstóczy dixit).

„Ki teremtette a zsidó kérdést? Egyedül és kizárólag a zsidók. Nincs az a fujtató, amely a holt szenet izzóvá tüzesíti, hogy úgy föléleszthette volna az érzések lángját, mint a zsidóság türelmetlenségének lehelete. Nincs az a vihar, mely úgy felkorbácsolná a tengert, mint a zsidóság idegessége a társadalom szélcsendjét. Összetartásukat, a fáraói rabszolgaság óta, oly keménnyé idomította vallásuk összeforrasztó ereje, mintha az egyiptomi gúlák köveiből épült volna, melyeket összehordani segítettek, míg a húsos fazekak és vöröshagymák feláldozásával vándorútra nem keltek, hogy feltalálják az ígéret országát.

Bárcsak feltalálták volna örökre. Bárcsak ott rekedtek volna végképp. Mert az emberiségre nincs nagyobb szerencsétlenség, mint az ádáz harc, mely az elszigetelt és megkövesült faji és vallási egység világhódító törekvéseiből tör ki, időszakonként, mint a tűzhányó hegyek hamuja és lávája.

Tény az, hogy az ő szellemök uralja a világot. Tény az, hogy a XIX-ik század utolsó fele viselős lett az ő verőktől és jellemőktől. Tény az, hogy a huszadik századot e vér és jellem minden külső előnyével és minden belső fekélyével át fogja hatni. Tény az, hogy a kibontakozás óriás rázkódtatásokba és nagy vérfürdőkbe fog kerülni, mert végre is az emberiség természete és rendeltetése, hogy nem tűri az erkölcstelenségek és fanatikus gyűlölködések pilléreire épült oltárát a hamis hitnek és meghamisított elveknek. Az arany borjút tömjénezhetik egyes korszakok és egyes nemzedékek, de az sohase lesz eszmény, míg az emberekben van valami abból, ami magasztos, ami isteni. Lesznek vérfürdők és meglesz a végfelosztás." (*Az ország urai*, 1890)

Verlaine, Paul (1844-1896) Francia költő „Nem nagyon szeretem a néhai Júdás fajtáját."

Vigny, Alfréd de (1797-1863) Francia költő, dráma- és regényíró.

A *La Maréchale d'Ancre* című darabja a **Marié de Medicis** idejében (XVII. század elején) játszódó Elijah Montalto-botrányról szól, melynek során azzal vádolták a zsidókat, hogy hatalmi céljaikhoz a kabalisztikus miszticizmust használták fel.

II. Vilmos (1859-1941) Német uralkodó.

„Egy zsidó sohasem lehet igaz hazafi. 0 valami más. Olyan, mint egy kártékony rovar. Ki kell közöszíteni, és ha szükséges, pogromokkal kell távol tartani mindenhol, ahol bajt keverhet.

A zsidók a felelősek a bolsevizmusért Oroszországban és Németországban is. Túl engedékeny voltam velük uralkodásom alatt, és keserűen bánom azokat a kegyeket, amelyeket prominens zsidó bankárok irányában tanúsítottam." (*Chicago Tribüné*, 1922. július 2.)

Virág Benedek (1754-1830) Költő, író. Zsidók jönnek lármázva, mekegve, / Mert a városnak bérelt szolgálói lopásért / Hajtották. Nagy zaj támadt, Mózes követői / Mint a hangyaboly, úgy forrtak. Várj egy kis időig: / Többen lesznek ezek, mint Árpád magzati; ritkán / Vesznek, szüntelenül szaporodnak." (*Tolnai Fesztetics László ifjú grófhhoz*. 1798)

Voltaire Alias Francois Marié Arouet. (1694-1778) Francia filozófus. A felvilágosodás legnagyobb alakja. A „Tiporjátok el a gyalázatost!" (Ecrasez l'infâme!) harci kiáltás szerzője.

„A zsidóknak nevezett arabok csavargó hordája ... erőszakkal kaparintott meg egy kis országot, oly utálatos fosztogatások és kegyetlenségek árán, amely példa nélkül álló a történelemben. (...) A zsidók csak egy tudatlan és barbár nép, amely régóta párosítja a legpiszkosabb fősvénységet és a legutálatosabb babonát a kiolthatatlan gyűlölettel mindazon népek iránt, amelyek elviselik őket, és amelyeknek hála meggazdagodnak." (*Dictiomtaire Philosophique*)

„A zsidó nemzet engesztelhetelen gyűlöletet mer mutatni minden nemzettel szemben, fellázad minden ura ellen: mindig babonás, mindig a más javaira irigy, mindig barbár - csúszómászó a szerencsétlenségben és szemtelen a jólétben." (*Essais sur les Moeurs*)

„Minden időben a pénz volt viselkedésük célja." (*Dieu et les hommes*)

„... a legnagyobb csalók, akik valaha a Föld színét beszennyezték." {*Levél De Lisle de Sales lovaghoz*}

„Miként a bretonok vagy a németek szökének születnek, úgy születnek a zsidók őrjöngő fanatizmussal a szívükben. Egy kicsit sem csodálkoznék, ha ez a nép egy nap halálos veszélyt hozna az emberi fajra." (*Levél Memmiustól Ciceróhoz*)

„Minden nemzetet felülmúltok szemtelen mesékben, rossz viselkedésben és barbarizmusban. Sorsotok a megérdemelt bűnhődés." (*Essais sur les Moeurs*)

„Az önök vallása több rosszat tett az emberi nemnek, mint a világtörténelem Attilái és Tamerlánjai: lealjasította a természetet." (*Levél a spanyol főkamaráshoz*)

„Ha szabad volna vallási kérdésekben következetesen okoskodni, arra lyukadnánk ki, hogy mindnyájunknak zsidóvá kell lennünk, hiszen megváltónk, Jézus Krisztus, zsidónak született, zsidóként élt, zsidóként halt meg, és határozottan azt mondta, hogy ő a zsidó vallást teljesíti be."

Voszcilo, Basil (XVIII. század) Ukrán szabadságharcos.

Követe tiszteletbeli nagyapja, Bogdán Hmelnjickij hagyományait: Voszcilo népe elé alaposan kidolgozott politikai programot terjesztett, amelyben azt állította, hogy a berendezkedett hatalom legitimitásával csak akkor szabad szembehelyezkedni, ha a zsidó korrumpálja azt. Manifesztuma így folytatódik:

„A zsidók azt állítják, hogy zavart keltek és erőszakosan szembehelyezkedek a kormánnyal. Ez közönséges hazugság. Sohasem voltak ilyen szándékaim. Keresztény vagyok. Ebben a régióban a hitetlen zsidók nemcsak megfosztják a keresztényeket létük eszközeitől, de támadásokat, gyilkosságokat, rablásokat követnek el, és elnyomják a szentségeinket is (vagyis a templomokat), írásbeli engedélyük nélkül már a gyermekeinket sem keresztelhetjük meg. Megbabonázták a lengyel főnemes urakat és elnyerték türelmüket. Keresztény nőket rabolnak, és még sok mindent művelnek, amit felsorolni is nehéz. Keresztény hitemből fakadó buzgalommal elhatároztam, hogy más becsületes emberek társaságában végleg elűzzük a zsidó népet, és Isten segítségével már sikerült elkergetni őket Kriscsev és Popojszk környékéről. Noha a zsidók felfegyverezték a kormánycsapatokat ellenem, Isten jósága minden esetben megvédelmzett." (S. Dubnov, *The Pogroms of Voshichilo*, Voskhod, 1899.)

Vörösmarty Mihály (1800-1855) Költő, drámaíró.

„Mi a zsidó élet- és keresetmód káros befolyását illeti a többi lakosság erkölcsére, a részben magunk is vétkesek vagyunk, őrizetlen hagyván az ország határait s a városokat a mindenünnen betolakodó zsidók ellen, s befogadván őket kocsmárosokul és boltosokul, mert jobban fizetnek, a nép közé, melyet megrontanak." („Zsidóügy". 1948. május 13.)

Wagner, Richárd (1813-1883) Német zeneszerző.

„Nem csupán a művészet - különösen a zene - tisztelete indít arra, hogy megmagyarazzam a nép körében a mai napig élő, zsidó természet iránti ellenszenvet. Hajlamosak vagyunk könnyedén túllépni e politikai és vallási jelenségen. A szó szoros értelmében vett politika mezején sohasem mertünk konfliktusba keveredni a zsidókkal. Sőt megadtuk nekik a Jeruzsálemi Királyság felemelkedésének a lehetőségét, később pedig már bántuk, hogy Rothschild úr túlságosan is éleselméjű volt ahhoz, hogy önmagát a zsidók királyának kiáltsa ki, előnyben részesítve - mint jól tudott - azt, hogy »a királyok zsidaja« maradjon...

A zsidók - akiknek közismerten saját Istenük van - mindenekelőtt már külső megjelenésükkel zavart keltenek a mindennapjainkban. Az ilyen külső, függetlenül attól, hogy melyik európai nemzethez tartozunk, valahogy kellemetlenül idegen minden nemzetnek. Ösztönösen úgy érezzük, hogy semmi közünk nem lehet valakihez, aki így néz ki.

Ami még súlyosabb, sőt talán a legdöntőbb vizsgálódásunk szempontjából, az az a hatás, amit a zsidók beszédei okoznak. Ez az az alapvető pont, ahonnan ráláthatunk a zsidók zenei befolyására. A zsidó annak a nemzetnek a nyelvét beszéli, amelynek körében generációk óta él, s mégis olyan, mintha valamilyen idegen nyelven szólna... Ha egy zsidót hallgatunk beszélni, önkéntelenül is érezzük az egész emberi kifejezőkészség megsértését beszédében; e sajátságos fecsegés hideg közönye sohasem képes egy magasabb, szívből jövő szenvedély lelkesedéséig emelkedni...

Az elmondottak nyomán úgy vélem, hogy a zsidó tulajdonképpen képtelen a művészet szavaival kifejezni az érzéseit a zene világában mért lehetőségei pedig, éppen ezért, határtalanul alacsonyak. A dal a leghevesebb szenvedélyeket ébreszti fel: a zene e szenvedély kifejezésére alkalmas nyelv.

A zsidók művészet iránti érzéketlensége sohasem engedte meg, hogy képzőművészek nőjenek ki közülük; szemüket örökké a gyakorlatiasabb dolgok kötötték le, mint a formák világának szépsége és spirituális tartalma.

A zsidó veleszületett tulajdonsága, hogy képtelen kifejezni magát a művészet szintjén (...) így sohasem volt képes arra, hogy szellemet vigyen a zenébe, és befolyásolhassa a zenei közízlést.

Társadalmi evolúciónk ama fordulópontjától kezdve, mikor a pénz egyre kevésbé palástolt módon a nemesség virtuális szerepébe emelkedett, a zsidók - akiknek a tényleges munka nélküli pénz-csinálás, vagyis az uzsora maradt az egyetlen foglalatosságuk (...) nem tagadhatták meg többé az új társadalom elismerését, amelyhez semmi másra, csupán aranyra volt szükség, amit magukkal hoztak a zsebeikben. Ettől fogva a mi modern kultúránk, amely csak a tehetősek számára elérhető, egy csukott könyvnél is kevesebb maradt számukra, mivel lesüllyedt a megvásárolható luxuscikkek szintjére. Innentől kezdve társadalmunkban feltűnt a kulturált zsidó alakja...

Onnantól fogva, hogy az önálló zeneművészet meglelte organikus életszükségletét, egészen Mozart és Beethoven korszakáig, sehol sem találni zsidó zeneszerzőt: egy élő organizmustól idegen elem számára teljességei lehetetlen, hogy részt vegyen ezen élet formáló szakaszaiban. Csak amikor a test belső halála nyilvánvaló, a kintlévő elemek akkor nyerhetik el az ítékezés hatalmát benne - pusztán elpusztítani azt.

Egyvalamiben biztos vagyok: az a befolyás, amit a zsidók mentális életünkre gyakorolnak, legmagasabb kultúráirányaink eltérítésében és meghamisításában jelentkezik. Noha kultúránk bukását csak az akadályozhatja meg, ha erőszakkal kiközösítjük a romboló idegen elemet, képtelen vagyok dönteni, mivel ez olyan erőket követelne meg, amelyek létezéséről nincs tudomásom. (...)

Abba a helyzetbe kerültünk, hogy a zsidóktól való szabadulásunkért kell küzdenünk. (...) Gondolj ák el, hogy egyetlen módszer létezik az önöket terhelő átok leküzdésére: Ahasvérus megváltása - a megsemmisítés." (*Judaizmus a zenében*)

Walker, Clement (XVII. sz.) Brit publicista.

William Prynne-nel együtt erélyesen szembeszállt Cromwell-lel, aki újra törvényesíteni akarta a zsidók befogadását Angliába. *Anarchia Angi icana* című művében összefoglalja a többi európai országban élő zsidók helyzetére vonatkozó ismereteket, mintegy tényszerű leckeként, hogy miért is nem kellene visszafogadni őket a sajátjába.

Waugh, Evelyn (1903-1966) Brit regényíró.

A Decline and Fali, Black Mischief, Vile Bodies és *Put Out More Flags* című regényeiben a zsidókat mint kellemetlen figurákat említi. Naplójában Waugh ironikusan ír arról a zsidó állításról, hogy ők már kétezer éve eltörölték a halálbüntetést. Főleg Lord Moyne és mások „cionista legyilkolásának” fényében, amelyeket a zsidó propaganda egy szuverén állam által végrehajtott kivégzéseként igazolt. Rufus Isaacsot (Lord Reading) úgy említi, mint aki „hazudott a Közösségek Háza előtt a Marconi-ügy kapcsán tett személyes vallomásában, és magas hivatalba emelkedett”. A zsidók érzékenyen viseltettek Isaacsnak a Marconi-féle szenzációs tőzsdecslásban játszott szerepe iránt. Waugh nyilvánvalóan úgy gondolta: a zsidók a bűnösök.

Webster, Nesta H. (XX. század) Brit történész.

Számos fontos munkája közül talán a *Secret Societies and Subversive Movements* című könyv a legértékesebb, főleg a világalomra törő, ezoterikus, konspiratív szervezeteket intézményesen üzemeltető erők kontextusában. Webster korai írásait befolyásolta egyfajta naiv, első világháborús sovinizmus: úgy tekintett Németországra, mint a világ bajkeverőjére és a zsidók cinkosára. Később rádöbent, hogy minden nemzet egyaránt belekeveredett a század tragédiájába, és egyaránt áldozatává lett egy szűk nemzetközi klikknek. A felismerés nyomán írt egy erősen Hitler-barát könyvet, *Germany and England* címmel.

Weil, Simoné (1909-1943) Zsidó származású, katolicizált író.

„Kiválasztott nép az elvakultságra, kiválasztott arra, hogy Krisztus hóhéra legyen. A zsidók, ez a maroknyi gyökértelen okozta az egész Fölgolyó elgyökértelenedését... Izrael átka nehezedik a kereszténységre. Az atrocitások, az inkvizíció, az eretnekek és hitetlenek ellen elkövetett emberirtások, mindez Izrael műve volt.”

Weininger, Ottó (1880-1903) Zsidó származású antiszemita és nőgyűlölő gondolkodó. Hitler egyetértően idézi barátja és mentora, Dietrich Eckart véleményét, miszerint „egyetlen rendes zsidót ismert, Ottó Weininger, aki eldobta magát az életét, mikor felismerte, hogy a zsidó más népek bomlasztásából él”. (*Monológé*, 1941. XII. 1.)

„A zsidó antiszemitizmus ... azt bizonyítja, hogy senki, aki ismeri, a zsidót szeretetre méltónak nem érzi

- még a zsidó sem.

Amily kevésbé van a valóságban női méltóság, oly lehetetlen egy zsidó »dzsentlemen« elképzelése. Az igazi zsidóban nincs meg az a belső előkelőség, amelynek következménye a saját méltóság és az idegen Én megbecsülése. Nincs zsidó nemesség; s ez annál figyelemre méltóbb, mert hiszen a zsidók évezredek óta csak maguk közt szaporodtak.

A zsidó az arisztokrata ellenpólusa; minden arisztokratizmus elve az emberek közt meglevő minden határ megszigorúbb megőrzése. A zsidó született kommunista és mindig közösséget akar.

A modem szellem zsidó, akárhonnán is nézzük... Korunk nemcsak a legzsidóbb, hanem a legnőiesebb korok egyike is." *{Nem és jellem}*)

Wells, H. G. (1866-1946) Brit író, szociológus, történész.

„A zsidók várják a különleges megváltót, a Messiást, aki megváltja az emberiséget a Dávid és Salamon csodálatos dicsőségét visszaállító kellemes folyamat révén, és végül az egész világot a határozott, de jóakarátú zsidó sarok alá juttatja." *(The Outline of History)*

„A cionizmus az asszimiláció elutasításának zsidó kifejezése. Ha a zsidók valaha is szenvedtek, ez azért van, mert önmagukra kiválasztott népként tekintenek." *(The Anatomy of Frustration)*

„Az antiszemita előítéletek és vádak gondos tanulmányozása nagyon hasznos lenne sok zsidó számára, akik nem fogják fel kellően azt az ingerültséget, amit okoznak." *(Levél, 1933. november 11.)*

1933-ban Wells feldühítette a zsidókat, mert nem akart csatlakozni egy antiszemitizmus-ellenes bizottsághoz. Az antiszemitizmus Wells szerint „természetes reakció a zsidók erőteljes nacionalizmusára, és arra a kitértetett pozícióra, amit a művészetben és az üzleti életben birtokolnak". A *Travels of a Republican Radical in Search of Hot Water* éppúgy, mint a *Tfje Anatomy of Frustration* egy kisebbfajta zsidó tiltakozáshullámot váltott ki, beleértve a feltehetően nem zsidó Eleanor Roosevelt haragos leveleit. Wells személyes levelezésében Kari Marxot „felszínes, harmadrangú, nyamvadt zsidóként" említette. (Norman MacKenzie, *H. G. Wells*)

Wilde, Oscar (1854-1900) ír költő, elbeszélő, drámaíró.

A *The Picture of Dorian Gray* című művében azt a meg nem nevezett zsidót, aki Sybil Vane-t bemutatja Doriannek, „undorító öreg zsidóként", illetve „förtelmes zsidóként" emlegeti.

Williams, Charles (1886-1945) Brit regényíró, költő.

Ali Hallows Eve című briliáns és újszerű regénye ma gyakorlatilag ismeretlen. Poe és Lovecraft mesei nyomvonalát követve, a történet megidézi a gnoszticizmus hagyományos zsidó megalapítójának, Simon mágusnak a félelmes alakját. Az öreg varázsló feleleveníti az emberiség pusztulásának ősi jóslatát, a véget, amely az embereket esztelen férgekké alacsonyítja. Williams leírásában Simon mágus sokkal nagyobb kozmikus pusztító, mint Svengáli, Fagin vagy Shylock. Williams egyébként T. S. Eliot védence volt, e művének előszavát is Eliot írta.

Wolfe, Thomas (1900-1938) Amerikai regényíró.

Liberálisként érkezett New Yorkba, ott azonban, noha a hatalmon lévő zsidó értelmiség körbeünnepelte, sőt egy zsidó nőhöz „liaison" is fűzte, fokozatosan antiszemitává vált. *Of Time and the River* című regényében a zsidó szereplők kapzsik, önteltek vagy perverzek.

Wolfe négerellenes is volt. *Look Homeward, Angel* és más írásaiban gyakran használja a „niggervilág" kifejezést a modern élet árnyoldalának bemutatásához.

A zsidók és gojok közötti ambivalens „szerepéről" írja: „A zsidók gyűlölik a keresztényeket, de szeretik is őket. A zsidó asszonyok elcsábítják a tiszta keresztény ifjakat, mert szeretik őket és el akarják pusztítani őket. A zsidó férfiak mindezt cinikusan és rezignáltán nézik végig, mert ők is gyűlölve szeretik a keresztényeket, de el is akarják pusztítani őket, mert szimpátiát és szánalmat éreznek irántuk. Most hallgatnak, mert obszcén szexuális kielégülést éreznek a látványtól, és mert a lelkük öreg és beteg, és tudják, hogy asszonyaik hétezer éve hűtlenek, és nekik szenvedni kell és eltűrni ezt." *(The Web and the Rock)*

Yockey, Francis Parker (XX. sz.) Amerikai író.

Feladta ügyvédi posztját, amelyet a nürnbergi „háborús bűncselekményeket" vizsgáló testületben foglalt el a II. Világháború után, miután rádöbbsent, hogy a vádlottakat kínzásoknak és bántalmazásoknak vetik alá a győztes hatalmak. Főműve, az *Impérium*, Oswald Spengler történetfilozófiájából veszi a címét, aki szerint a

nyugati civilizáció most ismét egy imperialista fázisba lép be, amely hasonlatos lesz Rómához a régi világban. Ugyanakkor azonban Yockey arra figyelmeztet, hogy a világzsidóság is készülődik a világhatalomra. Könyvében hatásos ékesszólással arra buzdítja a nyugatiakat, hogy ragadják meg a kezdeményezést.

Zénó, Izuriai (kb. 426-491) Bizánci császár.

Amikor néhány zsidó halott csontjai elégtelenek egy zsinagógában támadt tűzvészben, feltette a kérdést: „Miért nem égették el az élő zsidókat is a halottakkal együtt?” (M. Grant: *Jews in the Roman World*)

Zilahy Lajos (1891-1974) író, publicista.

„A világlétkörben úszó hisztérikus rémület terrorjának érzem azt a hangot, ipely tüstént listát, numerus clausust és koncentrációs tábort kiált, amikor egy író vagy egy írói csoport csupán annyit mond: én származásomban is magyarnak érzem magam.”

Zola, Émile (1840-1902) Francia regényíró.

Vezető szerepet játszott a Dreyfus-perben, mégpedig a zsidóbarát erők képviselőjeként. Mindazonáltal voltak olyan kitételek az írásaiban, amelyek sérthették a zsidók érzékenységét.

„Egy zajongó csoportban ott volt az egész piszkos zsidóság; zsírosan fénylő arcok, kiaszott ragadozómadár-profilok, tipikus orrok rendkívüli gyülekezete, egymás mellett, akárcsak egy zsákmányon...”
(*A pénz*)

Zorilla y Morál, Jósé (1817-1897) Spanyol költő.

„Becsvágyó, kapzsi zsidók, / telhetetlen kezük mindig arany után kutat...” (*El Zapatero y el Rey*)

Scan: Borisz / TBomba
OCR, utómunkálatok: Gabucino / Bombagyár
revision 1
2008